AHMED GÜNBAY

YILDIZ

6. BASKI

ROMAN

O'na

Secde Yakışıyor

Duzenleyen: BilginDK
2018-07-04

O'NA SECDE YAKIŞIYOR
Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 1357
Roman Dizisi | 66

YAYIN YÖNETMENİ
Emine Eroğlu

EDİTÖR
Elmas Olgun

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Eylül 2006, İstanbul

6. BASKI
Ocak 2010, İstanbul

ISBN
975-263-477-X

TİMAŞ YAYINLARI
Alaykõşkü Caddesi, No:11, Cağaloğlu, İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24 Faks: (0212) 512 40 00

www.timas.com.tr
timas@timas.com.tr

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

O'NA SECDE YAKIŞIYOR

Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ

AHMED GÜNBAY YILDIZ

1941 yılında Tokat'ın Reşadiye kazasına bağlı Kızılcaören köyünde doğdu. Annesi Saniye Hanım, babası Haydar Bey'dir Öğrenimine köyünde başladı ve on yaşına kadar orada sürdürdü. Daha sonra babasının işi dolayısıyla Ankara'ya yerleşen ailenin bir ferdi olarak, Hüseyin Güllüoğlu Ortaokulu ve Yeni Mahalle Lisesi'nde öğrenimine devam etti. Bu arada edebiyata ilgi duydu ve şiirler yazdı. İlk zamanlarda şiir bir tutku hâline gelmişken, zamanla edebiyatın diğer dallarına da ilgi duymaya başladı. Hikâyeleri ve makaleleri muhtelif dergi ve gazetelerde yayınlandı. Ahmed Günbay Yıldız, asıl yükselişini romanla yaptı, romanda karar kıldı. "Çiçekler Susayınca", "Yanık Buğdaylar" ve "Figan" romanları muhtelif gazetelerde tefrika edildi ve daha sonra kitap hâline getirildi. Bunu diğer romanları takip etti.

Yazar, eserlerinde Türk toplumunun her kesimini ele aldı ve işledi. İyi ve kötü yönleri ile insan ve toplum arasındaki etkileşimin ötesindeki sebepleri tespit ederek gözler önüne serdi. Ayrıca çözüme yönelik ipuçları da verdi.

Yazar evli ve dört çocuk babasıdır.

Yayımlanmış eserleri:

1- Çiçekler Susayınca
2- Yanık Buğdaylar
3- Gurbeti Ben Yaşadım
4- Ülkemin Açmayan Çiçekleri
5- Al Yüreğim Senin Olsun (şiir)
6- Benim Çiçeklerim Ateşte Açar
7- Aynada Batan Güneş
8- Dallar Meyveye Durdu
9- Bir Dünya Yıkıldı
10- Üç Deniz Ötesi
11- Sevdalar Sözde Kaldı
12- Sahibini Arayan Mektuplar
13- Hayata Dair Notlar (deneme)
14- Gün Solar Akşamın Mateminden (şiir)
15- Afedersin Hayat
16- Gelirim (şiir)
17- Yürekte Büyümek
18- Sokağa Açılan Kapı
19- Boşluk
20- Sular Durulursa
21- Ekinler Yeşerdikçe
22- Mavi Gözyaşı
23- Azat Kuşları
24- Gönül Yarası
25- Aşka Uyanmak
26- Bahçemde Hazan (şiir)
27- Figan
28- Sitem
29- Siyah Güller
30- Hülyalar Hüzün Açtı
31- Güneşe Matem Düştü
32- Leyl Işıkları
33- Günahın Rengi
34-Yıllar Geriye Dönse
35- Seni Unutmaya Gücüm Yetmedi
36-Sevmekten Korkuyorum
37-Ona Secde yakışıyor
38-Gül ve Hüzün
39-Kiralık Hayaller
40-

Hayat bir gizemden ibaret gönül,
Şifreyi bilmezsen çözemezsin ki...
İdealin yoksa muhal bu pazar,
Bal olan çiçeği sezemezsin ki...

Her günün ardından bir gece başlar,
Hafta erir, aylar biter, yıl yazar...
Kilometresi var ömrün yol gibi,
Beş yüz yazar, üç yüz yazar, on yazar...

Harf harf indi sana hayat sayfası,
Okudun mu, yol bitmeden ne yazar?

Sevinç mi, hüzün mü menzile varış?
Mesafeler biter bir gün,
Son yazar...

En cılız pas lekesinin bile dokunmadığı bir aynayı arar gönül... Haya ve hicap nakışlarını, en duyarlı motifleriyle hayatına zarafetle işleyebilmiş, o hayatın arkasında durabilmeyi başarmış, aklıselim bir bedenle bütünleşebilmenin sevdasını taşır yürek... Sevgiler paylaşıldıkça büyür denilse de, sevgili paylaşılmayan bir özelliğe sahiptir gönülde...

O, hayatı yaşamıyor, oynuyordu... Koskoca şehirde onu tanımayan çok az insan kalmıştı. Yaşadıklarını arkadaşlarına özene bezene anlatmaya çalışırken, yaptıklarına kendisi de gülüyordu. Aykırı bir delikanlıydı. Hayata duruşu çok farklıydı bu yüzden. Yaşadıklarını duyurmak, sonraları bunları başkalarının ağzından duymak bile mutlu ediyordu onu...

Yaşadığı toplumun içinde şöhret olmuştu bir bakıma. Niteliklerini asla idrak edemediği farklı bir şöhretti o...

Her insanın, dış dünyasına yansıttığının aksine, iç dünyasında farklı bir kişiliğinin olduğu da kaçınılmaz bir gerçekti;

ancak Nuri farklı, çok daha farklıydı... O birkaç kişiliği ruhunda barındırdığı için adının başına bir isim daha eklemişti onu tanıyanlar. "Fırıldak Nuri" lakabıyla tanınıyordu o... Özelliklerine bakıldığında konmuştu lakabı.

Nuri, neyi isterse onu yaşamayı deneyen, toplum kurallarını ve ahlak anlayışını hiçe sayan, duygularının rengine göre rol alabilen ilginç bir oyuncusuydu hayatın... Ne affı ne de hoşgörüyü önemseyen bir gönlün sahibiydi. Menfaatine dokunulduğunda, her kim olursa olsun adı kara defterinden silinmezdi bir daha...

İnanılmaz bir yapısı vardı onun. Bazen kuklası olurdu birilerinin, bazen kuklacısı... Oynanılması için müsaade etmişse, mutlaka bir çıkarı olduğunu anlamak hiçte güç sayılmazdı. Oynatıp seyretmekten inanılmaz keyif alan bir yapısı vardı onun...

Kuklacılığı çok sevmişti o... Eline düşen canlı kuklalara ne kadar acı çektirirse o derece zevk alırdı...

İşte yine bir av yakalamıştı kendisine. Gözlerinin kilitlenip kaldığı noktada, aslında içler acısı bir manzara vardı.

Biraz uzağında durmuş, onu seyrederken, bakışları, sinsi sinsi gülüşü yeni bir av yakalayışının habercisi gibiydi... Şeytani bir tebessüm vardı dudaklarında ve iblisin taktiğiyle sokulmaya çalışıyordu avının yanına... Gerçek yüzünü gizlemeyi beceren usta bir karakter oyuncusunu andırıyordu mimikleri...

Şehrin ana caddesinin kaldırımları üzerinde, tanınmış bir lokantanın vitrininin önünde kurulmuştu sahne. Vitrinden içerideki yemek çeşitlerini ulaşılması güç bir hasretle seyreden sefil görüntülü bir delikanlı takılmıştı gözlerine. Açlıktan kuruyan dudaklarını hazin bir şekilde diliyle ıslatan delikan-

lıyı durup seyre koyulmuştu bir müddet. Mustarip bir çehresi vardı delikanlının. Istırabı dış dünyasına vurmuş ve iç sıkıntıları acının en hoyrat dekorlarını kurmuştu suratında... Lokantanın camından içerideki yemekleri sınırsız bir hasretle seyredişine bakılırsa çok açtı...

İki de bir elini pantolonunun cebine götürüp sanki her defasında o cebe gaipten bir el bir şeyler koyacakmış gibi umutla yokluyor ve yine her defasında elini cebinden boş olarak çıkardığında koyu bir ıstırap kuşatıyordu çehresini...

Büyük ihtimalle cebinde parası hiç kalmamıştı ve acı acı yutkunuşlarına bakılırsa o sefil görünüşteki delikanlı çok acıkmıştı...

Fırıldak bu çaresiz adamı hayli seyrettikten ve kendisinden iyice emin olduktan sonra yaklaşmıştı yanına. Usulca elini omzuna bırakmıştı delikanlının ve ona şefkati andıran bir şekilde bırakmıştı bakışlarını gözlerine...

Delikanlı, duyarlı bir karşılık vermişti eli omzunda bekleyen adama. İçinden bir ses o şefkatli bakışların sahibinin "Hızır" olabileceğini bile fısıldamıştı kulağına. Hani derler ya, "Kul darda kalmayınca Hızır yetişmezmiş." cebine para koymayan gaipten bir el, ruhuna bir beden giyindirip karşısına Hızır'ı çıkarmıştı adeta... Çok darda kalmıştı ve böyle zamanlarda darda kalana Allah Hızır'ı gönderirdi inançlarına göre...

Alnını lokantanın vitrin camına dayayıp acı yutkunuşlarla onları sadece seyredebilen bir adam için bundan başkası olamazdı...

Omzunda eli gözlerinde gözleri bekleyen insan, daha tek kelime etmeden, bu sefil delikanlının ruhunu sevgiyle kuşatmayı çoktan başarmıştı...

İkisi de suskundu. Onlar gözleriyle konuşup anlaşabilmeyi denemişlerdi bir süre. Ve nihayet ilk duyuşları oldukça umutlandırmıştı o sefil delikanlıyı:

– Vitrinin karşısında durmuş ne düşünüyorsun öyle?

Acı acı yutkunuyordu delikanlı, kendisiyle ilgilenen adamı seyrederken... İlk sözcüğü güçlükle telaffuz ediyordu, hiç tanımadığı birisinin gözlerinin içine acındırıcı duygularla bakarak:

– Açım!

İç argümanlarını ve bütün ahvalini en ince detaylarıyla bakışlarına yüklemişti.

– Anlamıştım seni seyrederken.

Elini delikanlının omzundan yavaşça indirip:

– Gel benimle, demişti.

Dayanılmaz acıların yeri olmuştu gözleri tanımadığı delikanlının peşine düşüp giderken. Lokantaya peş peşe girmişlerdi. Kenarda boş bir masa bulup delikanlıyı oturttuktan sonra hafifçe kulağına doğru eğilip mırıldanmıştı:

– Canın ne istiyorsa garsona söyle, iyice doyur karnını. Çekinme sakın. Ben lokantanın üst katına çıkıyorum; orda birisiyle görüşüp inerim az sonra.

Delikanlı sevincinden ne söyleyeceğini bilememişti:

– Tamam ağabey, Allah senden razı olsun.

Fırıldak Nuri etrafını gözden geçirip lokantanın üst katına çıkan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Hem basamakları usul usul çıkıyor hem de az önce boş masaya oturttuğu, adını sanını bilmediği o sefil insanı sinsi bakışlarıyla seyrediyordu.

Garson gelmişti masasına:

– Buyurun kardeşim siparişinizi alabilir miyim?

Daha, biraz önce lokantanın vitrin camından yemekleri tek tek hasretli bakışlarla inceleyen delikanlı, heyecanından hepsini unutmuş gibi garsona soruyordu:

– Neler vardı?

Garson menüde neler varsa birer birer saymıştı ona...

Delikanlı aklında kalanlardan istemiş ve bitirdikçe yeni yemek siparişi vermişti.

Hem karnını doyuruyor hem de dua ediyordu az önceki delikanlıya. Adını bile sormamıştı, kimdi, neyin nesiydi? Morali düzeldikçe daha detaylı düşünmeye başlamıştı. O delikanlı olsa olsa Hızır olabilirdi. Bu durumlarda zaten başkası olması da mümkün değildi. Öyle geçiyordu aklından:

– Ne adamlar varmış meğer diyor iştahla yemeğe devam ediyordu.

Artık midesinde yer kalmamıştı. Açlığını canının istediği her şeyi yiyerek gidermişti... Sonrasında durup dinlenerek gizli bir telaş içinde etrafına bakınıyordu. Daha doğrusu doyduktan sonra aşırı bir vehme kapılmıştı. Garson başucunda hayalet gibi durunca adını koyamadığı bir korku sarmıştı bedenini. Kulaklarına inanamıyordu.

– Hesabınız efendim.

Az önce kendisini boş bir masaya oturtup, "Canın ne çekiyorsa ye!" diyen adam ortalarda bir daha görünmemişti.

Garson başında hesap için bekliyor, delikanlı tedirgin ve ürkek bakışlarıyla etrafta az önce kendisini lokantaya getirip bırakan adamı arıyordu. Garsona hiçbir şey söylemeden başını hafif üst kata çıkan merdivenlere çevirmiş, gözlerini aynı noktaya kilitlemiş, merdiven boşluğunu gözetleyip duruyordu...

Aradığını bulamayınca nihayetsiz bir korku sarmıştı yüreğini... Garson usanç veren bir bekleyişin ardından gizli bir öfke ile başka bir müşterinin çağrısı üzerine, yanından ayrılıp başka bir masaya doğru yürüyüp gitmişti...

Delikanlı, rahat bir nefes almıştı. Nihayet aradığını da merdivenlerden inerken görünce morali yeniden düzelmişti. Derin bir nefes almıştı o yanına sokulurken. Haline bakıp:

– *Ne o*, yine üzgünsün? Diyordu kendisine ve ironi yansıtan bakışlarıyla süzüyordu onu:

Korku sinmişti delikanlının ses tonuna, şefkat ister gibiydi bakışlarındaki ezikliğin havası:

– Seni ortalarda göremeyince korktum be ağabey. Cepte para yok, canın ne istediyse ye deyip gittin, ben de yedim. Garson az önce hesap getirdi, başımda hayalet gibi dikilip kaldı öyle. Ne yalan söyleyeyim, gelmeseydin korkudan ölecektim *be ağabey!*

Fırıldak Nuri'nin dudaklarındaki tebessüm iblisin sinsi sinsi gülüşlerini andırıyordu:

– Ya biliyor musun, sen dışarıdan yemekleri öyle perişan bir gönülle seyrederken var ya, inan içim parçalandı. Kendi kendime: "Ya bu çocuk dışarıdan yemekleri aç karnına seyrederek düşününceye kadar, bari içeriye girip karnını bir güzel doyurup öyle düşünsün!" dedim. Eh sana doyum olmaz, hadi kolay gelsin.

Lokantanın sahibinin gözünden kaçmamıştı hadise... Garson sezinlemişti karşı masadaki hadiseyi.

Sefil görünümlü delikanlı şaşırıp kalmıştı duyduklarına. Önce her şeyin basit bir şaka olduğunu sanmış ve içindeki şüpheyi yenebilmek için mırıldanmıştı Fırıldak Nuri'nin gözlerine bakıp:

– Ağabey sen ne diyorsun öyle? Benim cebimde beş kuruş yok, ne yaparım bu durumda?

– Ulan oğlum fenamı yaptık ha? Lokantanın camından içeriye düşecektin az kalsın, tezgahtaki yemekleri seyrederken... Hiç değilse bundan sonrasını tok karına düşüneceksin. Bu iyiliğimi de unutma sakın...

Yanından bir anda rüzgâr gibi esip, koşar adımlarla çıkmıştı lokantadan dışarıya...

Garson yaklaşmıştı delikanlının oturduğu masaya ve:

– Hesap! Demişti yeniden.

Dudakları titriyordu çaresizlikten... İçler acısıydı manzara:

– Ağabey, benim hiç param yoktu ki!

Garson delikanlının içinde bulunduğu duruma bakıp hayrete düşmüştü:

– İyi de kardeşim, madem paran yoktu, neden yedin bu kadar yemeği?

– Az önce yanıma gelen bir adam vardı ya?

– Eee!

– İşte o adam getirdi beni buraya. İstediğin kadar ye iç dedi.

– Yani Fırıldak Nuri'nin aklına uyup dilediğin gibi yiyip içtin öyle mi?

– O öyle dedi ağabey.

Patron gelmişti yanlarına. Kenarda sessiz sedasız durmuş onları dinliyordu. Garson da zor durumdaydı müşterisi kadar. Patronuna bakıyor ve soruyordu delikanlıya:

– Ya sonra?

– Lokantanın camından içerideki yemekleri seyrederek düşünesiye kadar, bari tok karnına düşün, dedi ve kaçıp gitti.

Buruk bir tebessüm vardı dudaklarında garsonun, patronunun gözlerine suçluluk edasıyla bakarken. O da duymuştu konuşulanları. Garson kısık bir sesle sadece:

– Fırıldak Nuri'nin işgüzarlığı patron, diyebilmişti. Fark edemedim önceden...

Patron hiç konuşmamıştı. Gizli bir öfkenin yansımaları vardı suratında. O da elini yavaşça omzuna koymuştu gencin... Dudakları seğiriyordu korkusundan, benzi uçuktu. Boynunu sağ omzunun üzerine yıkıp, patron denilen adamın gözlerine bakarken, acının en demli sitilindeydi pırıltılar...

– Seni buraya getirip kaçan delikanlıyı tanıyor muydun önceden?

– Ağlamaklıydı gencin sesi:

– Yok beyim. Tanımazdım...Vitrinden yemeklere bakıyordum, çok acıkmıştım. Birisi gelip omzuma dokundu ve :

– Aç mısın? Diye sordu.

– Açım dedim.

– Gel benimle dedi, karnını güzelce doyur. Ötesini anlattım garsona... "Bundan sonrasını tok karnına düşün!" deyip kayboldu...

– Kimsen yok mu şehirde?

– Yok beyim... İş bulurum diye geldim, şansım yaver gitmedi. Ne yatacak bir yer, ne de dönüş parası bulamadım... O adam karşıma çıkınca önce "Hızır" sandım... Çok kötü durumdaydım. Rabbim bana sahip çıktı ve yardım etmesi için karşıma birisini çıkardı, dedim.

Duyduklarına garson bile şaşırmıştı... Patron:

– Tamam delikanlı, demişti afiyet olsun... Sen garip birine

benziyorsun, belli ki art niyetin yok. Sana burada iş ve yatacak bir yer versem ne dersin?

Delikanlı heyecanından ayağa fırlamıştı:

– Allah, derim beyim başka ne diyebilirim ki?

– Bak demişti hemen ardından. Allah seni sahipsiz bırakmadı işte. Fırıldak seninle dalga geçeyim derken gör ki neler oldu... Derler ya hani: "Düşmez kalkmaz bir Allah!"

Delikanlı coşku dolu bir davranışla uzanmıştı patronun eline. Müsaade etmemişti patron elinin öpülmesine:

– El öpesin diye değil bu yardım. Doğru dürüst çalışırsan bil ki sen de ailedensin.

– Çalışmaz mıyım hiç beyim? Gayri, Allah utandırmasın bundan sonrasında...

Fırıldak Nuri'nin bu hikâyesi daha çok konuşulacaktı ve bununla bitmeyecekti. Daha niceleri eklenecekti peşine... Bu şehrin gökleri altında bir efsane gibi anlatılıp duracaktı bu ve benzerleri...

******

Meydan Dayağı

Ilık bir bahar akşamının belirtileri vardı gökyüzünde. Akşam yeni yeni tüllenmeye başlamıştı ufukta... Lekesiz masmavi bir çarşaf gibi ufka gerilen göğün bağrında alev alev tutuşmuştu güneşin veda seremonisi...

Saltık Buğra dalgın yürüyordu... Kafasında yapılması gereken bir yığın iş vardı... Yaşadığı şehirde tanınmış bir iş adamının oğluydu... Şehrin tanınmış bir bakliyat deposuydu onlar... Zengin, gün görmüş bir ailenin çocuğuydu... Belki sırf bu yüzden olmalı ki ayakları bulutların üzerinde dolaşırdı. Onlar iki kardeştiler. Ağabeyi yeni evlenmişti. Sıra Saltık Buğra'daydı ve o da bir yandan sevdiği kızla nişan hazırlıkları içindeydi.

Baba şehrin söz kesen şahsiyetlerindendi. Zengin, kabadayı, sözü dinlenen, selamı iş gören... O daha çok Saltık Buğra'yı kendisine benzetirdi. Ağabeyiyle çok farklı karakterdeydiler. Saltık Buğra herhangi bir iş için gittiği yerde ağabeyi gibi babasının adını kullanmazdı kendisini tanıtırken...

– Ben Saltık Buğra, deyişi bile kibrini ve otoritesini yansıtırdı karşısındakine... Korkusuz yetiştirilmişti. Daha doğrusu çocukken kendisine verilen desteğin de büyük etkisi vardı onun hayata duruşunda. Sırası geldiğinde gözünü budaktan bile sakınmayışı, minnetsiz ve şaşırtıcı bir gurura sahip oluşu bunları düşündürüyordu, onu tanıma fırsatını yakalayanlara...

Askerden daha yeni gelmişti ve işine daha yeni yeni ısınmaya çalıştığı günleri yaşıyordu... Sevdiği kızla aileler arasında söz kesilmişti... Gran tuvalet giyinmişti ve nişan koşuşturmalarındaydı şu an... Hayalleri vardı Saltık Buğra'nın, şehirlere sığmayan... İstanbul'u düşlüyordu evlilik sonrasında. Orada yeni bir iş kurup, babasından ve abisinden ayrı, kendine özgü müstakil bir iş tutabilme hevesine kaptırmıştı kendini. Masallar ülkesi, o dev şehrin gökleri altında yaşamak bir tutku haline gelmişti yüreğinde...

Tahayyülleri genişledikçe genişlemişti, yürümeye çalıştığı kaldırımların üzerinden bir hayalet gibi duyarsızca ilerleyip giderken... Sesler uğultu gibi geliyordu kulaklarına. Hayal duvarlarını delip beynine ulaşmayı başardıkça...

Caddenin hemen kıyısında, iki iş merkezinin arasında kalan geniş, boş bir arsanın meydanlığı kalabalık bir seyirciyi ağırlıyordu... Saltık Buğra hayallerine bir an için ara vermiş ve o mahşerî kalabalığın üzerinde yoğunlaştırmıştı bakışlarını. Arsanın çevresinde geniş bir daire oluşturan kalabalık, insanı yürekten etkileyen bir seyre kilitlemişti kendisini.

Bir gencin acı feryatları çekiliyordu göklere.

– Yeteeer!.. Vurmaaaa!..

Bu feryat, acıyı insana en üst perdeden duyuran cinstendi. Saltık Buğra da meraklanıp adımlarını kalabalıktan yana çe-

virmişti. O da arsanın etrafında daire oluşturan kalabalığın bir kenarından sokulmuştu ve hayretle seyrediyordu hadiseyi. O da yakından görmüştü bir yığın insan kalabalığının kendilerini duyarsızca kaptırıldıkları olayın nasıl bir şey olduğunu...

Daireyi kollarıyla aralayıp biraz daha ön tarafa çıkmıştı. Saltık Buğra tanımıştı olayın baş kahramanının kim olduğunu.

Gaddar Dursun derlerdi namına. Pala bıyıklı iri kıyım ve heybetli bir adamdı. Onu tanıyanlar korkusundan fazla sokulamazlardı yanına... Çünkü o belalı birisiydi...

Gaddar Dursun namıyla meşhur bu adam ayaklarının dibine serilmiş acılar içinde kıvranan bir delikanlıyı durmadan tekmeliyordu... Dayak yemekten bitkin düşen delikanlının feryadı göklere çekilirken, seyri her şeyin üzerinde bilen kalabalığın merakı zirvesindeydi...

– Yeteeeer!

Hiç kimsede ufak bir kıpırdamış dahi yoktu... İçi parçalanmıştı Saltık Buğra'nın. Etraftaki kalabalığı esefli bir yüzle gözden geçirmişti. Çehrelerde heyecan en demli anlarını yaşıyordu feryatlarla birleştikçe... Acı hayallerini bitirmiş koyu bir öfkenin dumanları çökmüştü başına...

Heyecan daha da zirveleşmişti gözlerde... Saltık Buğra insanları hayrette bırakan bir beden diliyle yaklaşıyordu hadisenin merkezine. İşte bu olaya karışmak kazan kadar yürek isterdi adamda. Onun için hayrete düşürmüştü herkesi bu meydan okuyuş...

Temkinli ve kendisinden emin bir yürüyüştü Saltuk Buğra'nın tavırlarından dışarıya yansıyanlar... Gaddar boş olamazdı ve onu tanıyanlar bilirlerdi ki birisi bu durumlarda işine karışmaya cüret ettiğinde kansız bitmezdi hadise... Saltık

Buğra onu tanıdığı için meydanı endişeye vererek titreten ikazını ona yaklaşmadan önce savurmuştu...

Kendine güveni olan, çevik, cesur ve kavgacı bir delikanlıydı o da... Uzun boylu ve otoriterdi... Kalın bir sesin azameti kuşatıyordu havayı:

– Yeteeer!

Gaddar Dursun hiç alışkın değildi bir başkasının kendisine meydan okuyuşuna. Can evini hançerlemişti kulaklarına gelen sesler. Herkesin çekindiği sanki sürekli belayı yanında gezdiren bir adamdı o...

Tabancasız bıçaksız dolaşmayan, kimsenin bulaşmaya cesaret edemediği bir üne sahipti yaşadığı şehirde. Sayısız hadisenin notu düşülmüştü siciline... Karakol, mahkeme ve hapis hayatının bir parçası gibiydi o.

Kimse sevmezdi aslında onu. Görenler kaldırım değiştirmeyi tercih ederlerdi daha çok. Şehrin ilk meyhanesini açan bir adamın oğluydu. Toplumun kültürüne yaşadıkları şehirde meyhaneyi sokan bir ailenin ferdiydi.

Kendisine meydan okuyan sesin beynine balyoz gibi inişiyle ürpermiş ve durmuştu... Ayağının birini acımasızca basmıştı ölümcül hale getirdiği delikanlının karın boşluğuna... Öfke doluydu sesin sahibini bulup incelerken... Yakıştıramamıştı kendisine duyduklarını ve keskin bakışlarını bırakmıştı meydan okuyan delikanlının gözlerine ve sonra dudaklarında kibrin esintilerini fırtınalaştıran bir sesle:

– Anlamadım, bir şey mi söyledin? Diye karşılık veriyordu mesinmediği gence...

Saltık Buğra üç beş adımlık bir mesafede durmuştu onlara. Soğukkanlı ve kendisinden emindi bakışları:

– Bırak o genci, dedim. Sende hiç mi vicdan yok be adam? O da bir insan sonuçta. Şayet suçu varsa, polis çağır!

Hazmedememişti Gaddar duyduklarını ve bakışlarıyla kendisine meydan okuyan delikanlıyı aşağılarken, bir yandan da yüksek bir sesle ve kulakları tırmalayan öfkesiyle Saltık Buğra'ya ikazdaydı:

– Sen beni tanımadın anlaşılan. Emir almaktan hiç hoşlanmam ve buna cesaret edeni de affetmem. Şimdi defol git başımdan ve sakın bir daha da karşıma çıkayım deme!

Bu ikaz sanıldığı gibi hiç de etkilemiyordu Saltık Buğra'yı. O soğukkanlılığını hiç yitirmemişti ve aynı frekanstaydı ona cevabı:

– Ya gitmezsem?

– Tabi o senin tercihin... İşte o zaman ayağımın altında yatan itle aynı kaderi paylaşırsın.

İstifini bile bozmamıştı Saltık Buğra. Daha doğrusu önemsememişti o heybetli adamı. Verdiği karşılık Gaddar'ı çileden çıkartacak cinstendi:

– Ya o ayağının altındaki insanın durumunda az sonra sen olursan?

Yürekleri hoplatan bir nara atmıştı sonunda:

– Deli misin nesin sen, git şimdi başımdan?

Yeniden başlamıştı ara verdiği tekmeleri savurmaya ve ecel teri döken genç aldığı darbelerin etkisiyle bağırıyordu.

Saltık Buğra yinelemişti ikazını:

– Bırak dedim sana o genci! Bu sana son ikazım...

Bu defa çok fena bozulmuştu Gaddar:

– Orada durunca ya kadar, gelip alsan ya?

İyiden iyiye alevlendiriyordu Gaddar'ın öfkesini:

İstiyorum ki iyilikle olsun bu iş. Şayet oraya kadar gelirsem çok fena olabilir senin için. Adını sanını yerle bir ederim, demedi deme...

– Ya sen eceline mi susadın bu akşam? Kimsin, nesin, böyle karşıma geçmiş dayılık satıp duruyorsun öyle?

Şaşırıp kalmıştı Gaddar. Tekrar ayağını önünde duran kurbanının karnına acımasızca bastırmıştı:

– Ulan toy çocuk, sen kimsin ha?

– Adım Saltık Buğra, bundan sonra iyi tanı.

– Sen yoksa arkadaşı mısın bu itin?

Duydukları hırsını daha da artırmıştı:

– Hayır hiç tanımam.

– Madem arkadaşın değil de ne demeye böyle bir şerefsiz için başını derde sokmak istiyorsun anlayamadım...

– Suçu nedir, şerefli mi yoksa şerefsiz mi bilmem, ama her şeyden önce o bir insan. Suçu varsa polisi ara, teslim et olup bitsin. Onun da her şeye rağmen bir gururu var. Ama sen nerden bileceksin gururun nasıl bir şey olduğunu. Adını durup dururken Gaddar koymamışlar ya...

– Demek beni tanıyorsun?

– Maalesef tanıyorum.

– Sen bunu hak ettin, dur kaçma öyleyse!

Tekmelediği genci bırakıp sınırsız bir öfkenin kuşatması altında koşmuştu Saltık Buğra'nın bulunduğu noktaya doğru...

Seyircilerde hiçbir hareket belirtisi yoktu. Herkes üzerine ölü toprağı serpilmiş gibi robotlaşmıştı, çakılıp kaldığı yerde... Gaddar daha önce eliyle belini yoklamış tedirginleş-

mişti aradığını bulamayınca... Tabancası yoktu yerinde. Başkalaşmıştı birden ama vazgeçmemişti başlattığı yolculuktan.

Tekmelerin altında inlemekten kurtulan genç, belayı üzerinden savuşturur savuşturmaz, can havliyle toparlanıp kalkmış ve arkasına bile bakmadan savuşup kaçmıştı kalabalığın arasından...

Fırıldak Nuri'ydi Gaddar'ın tekmelerinin altından kaçmayı başaran... Kötü bir şöhretin sahibiydi o, bu şehrin insanlarının bir kısmı tanımışlardı onu... Daha kaçmazdan önce durup zihnine kazımıştı fotoğrafını, kendisini koruyan delikanlının... Sonra da meydanda yeni kurulan dehşet verici kavgayı umursamadan, gözlerden kaybolup gitmişti...

Bu son hikayesi çok acı yazılmıştı ve öyle de anlatılacaktı. Başka zamanlarda olduğu gibi sonuç insanları eğlendirici olmamıştı nedense! Sert kayaya çarpmıştı kafasını bu defa Fırıldak Nuri ve bir mucize delikanlının meydan okuyuşuyla kaçıp kurtarmıştı yakasını bu defa.

Yaman bir kavgayı başlatmıştı, az önceki düello. Alevden parıltılar vardı seyircilerin gözlerinde. Yüzlerdeki ifadelerin yansımalarına bakıldığında kendisini ön plana çıkartan bir acıyla sarmaş dolaştı heyecanlar... İlk intibaları buydu oradakilerin. Fırıldak kaçmamış olsaydı iki delikanlının güçlerini birleştirmelerinden bu azgın adama karşı galibiyet bile çıkabilirdi. Ne var ki Fırıldak yine fırıldaklığını ispatlayıp kaçmıştı.

Ortalık bir anda toz duman olmuştu... Gaddar'ı da seyircileri de şaşırtan bir durum hasıl oluyordu meydanda... Saltık Buğra'nın peş peşe hedefini bulan amansız yumrukları zora düşürmüştü Gaddar Dursun'u... Çok geçmeden şehrin gözünde yıllardır devleşen, o herkesin gözünü korkutan heybetli adamın direnci kırılıp tıpkı bir saman çuvalı gibi devrilip kal-

mıştı meydanın orta yerinde. Kavgayı seyredenlerin suratlarında gizli bir sevinç esintisi ve gözlerde hayret ifadelerinin en anlamlıları vardı...

Gaddar, perişan bir inleyişle aman diliyordu Saltık Buğra'dan.

– Yeter, bırak ve git buradan delikanlı, sakın bir daha da çıkma karşıma. Çünkü her zaman bu kadar şanslı olmayabilirsin.

Saltık Buğra yerde uzanmış acılarla kıvranan adamın neler söylediğini duyabilmesi için ara vermişti mücadelesine.

– Ya çıkarsam?

Halsiz ve bitap düşen adam esef doluydu Saltık Buğra'ya bakarken:

– Birincisi değmezdi o şerefsiz için başını belaya sokmaya. İkincisi dua et ki yanımda silahım yoktu.

– Senin gibilerin güçleri silahları yanlarındayken ölçülür zaten. Yiğit dediğinse ona her zaman dokunmadan halleder işini.

– Aklın başındaysa şimdilik kaybol gözlerimin önünden ve bu cesaretinin bedelini nasıl ödeyebileceğini düşünerek yaşamaya çalış.

Gururunu daha da kırıp yok eden sözlerdi delikanlının Gaddar'a seslendirdikleri. Aşağılamış ve önemsememişti onu:

– Sen üzme kendini, ben öyle palavraları dert edinmem kendime...

Gaddar anlamlı bir bakış atmıştı, baş ucunda bir kahraman edasıyla dikilen delikanlıya... Ona sorulacak önemli bir sorusu vardı anlaşılan:

– Hani az önce dayaktan kurtardığın ve tanımadığını söylediğin delikanlı var ya:

– Evet ne olmuş o delikanlıya?

– Onun neden dayak yediğini bile sormadan, kurtarmak için değer miydi, yoksa değmez miydi diye araştırmak ihtiyacını bile duymadan, büyük bir düşman edindin kendine.

– Dedim ya benim için anlattıklarının fazla da bir önemi yok diye.

– İyi ya duyar, pişman olursun sonunda... Unutma bu hikaye daha çok anlatılır bu şehirde. Devamı daha da acı olur ve tadınca anlarsın delikanlı.

– Kalkıp git bari de karizman daha fazla çizilmesin.

– Bu alemde gün bitmez. Dedim ya bu hikayenin sonu gün gelir çok daha acıya bağlanırsa korkarım öyle de anlatılır. Sen de aldırma, bu yolun yolcuları alışıktır böyle manzaralara... Sana tavsiyem Gaddar ismini sakın aklından çıkarayım deme. Hadi şimdilik sana güle güle... Köroğlu'nun, Kiziroğlu'ndan aldığı malubiyeti yaşattın bana. Yine de sağlık olsun, altın yere düşmeyle pul olmaz, derler delikanlı?

İstihzalı bir gülüşü vardı son defa yüzüne bakarken. Daha fazla orada durmayı sindirememişti kendisine Saltık Buğra ve Gaddar'ı uzanıp kaldığı yerde öylece bırakıp seyircilerin gözlerinin önünden bir kahraman edasıyla uzaklaşıp gitmişti.

Toz toprak içindeydi Gaddar'ın üstü başı... Perişan bir kıpırdanışla kalkabilmişti uzanıp kaldığı yerden. Kimsenin yüzüne bile bakamadan, başı ölümcül bir utancın kuşatmasında, o da sessiz sedasız uzaklaşıp gitmişti kalabalığı yarıp... Ne var ki her zamanki kavgalarından tamamen farklı bir seyrin sitilini üzerinde taşıyarak...

******

Hadise çok çabuk yayılmıştı. Günün en kayda değer haberiydi bu. Herkesin ilgisini çekmiş olmalı ki köşe bucak her yerde herkes aynı olayı konuşuyordu. Sözlüsü duymuştu ve hemen ardından annesi ve babası...

Şehirde tek konuşulan hadise olmuştu. Ve bitip tükeneceği de yoktu. Saltık Buğra bir anda meşhur olup çıkmıştı. Öyle ki yılların isim yapmış adamı olan, babasını görenler bile önce Saltık Buğra'nın adını başa alarak:

– Bu giden Saltık Buğra'nın babası diye tanıtıyorlardı birbirlerine.

Oysa baba tanınmış birisiydi yörede. Oğlu bile olsa, isminin önünde başka bir ismin telaffuz edilmesi gururunun incinmesi için yeterli gibi gözüküyordu. (Saltık Buğra'nın babası)

Bu tamlama oldukça etkilemişe benziyordu babayı...

******

Gaddar Dursun günlerdir meyhanesinden dışarıya çıkamamıştı. O talihsiz kavganın şokunu ne yaptıysa bir türlü üzerinden atamamıştı. Şöhretini yerle bir eden delikanlıyı uzun uzadıya araştırmış, vardığı sonuç ise onu bir daha şaşırtmaya yetmişti. Babasının adını duyduğunda yüzünün haritası bile değişmişti ve sadece:

– Ulvi'nin oğlu mu? Diyebilmişti.

Rahatlıkla ulaşamayacağı ve hatta kendisine kolaylıkla meramını anlatamayacağı bir adamın oğluydu Saltık Buğra. Uzun süre sessiz kalmayı tercih etmişti bu yüzden.

******

Buluşma

Bahar şehri adeta sihriyle kuşatmıştı. Ağaçlar, rengârenk çiçekler ve yeşilin her tonuyla örtülen toprak, büyüleyici kokusunu havaya karıştırıp rüzgârın dudağından ikram eden muhteşem bir gün...

Saltık Buğra artık nişan merasimi ile ilgili koşuşturmaların peşindeydi... Arabasını caddenin sağa kıvrılan sokağına sapıp uygun bir yere park etmişti. Kafasında yapması gereken işlerin planı vardı. Caddeye doğru çevirmişti yolunu.

Yine "gran tuvalet" giyinmişti. Ayakları kaldırımlara inip kalkarken, klasik sesler çıkartan bir maddenin ritmiyle kaldırıma dokunup, diğer ayağına bırakıyordu ritmin tempo tutuşunu. Karşısında aniden beliren delikanlı şaşırtmıştı onu. İnce, etkileyici, ahengi içli bir besteyi andıran sesin sahibine bakıyordu:

– Saltık Buğra! Can dostum benim... İyi ki rastladım sana. İnan kahrolurdum seni görmeden biraz daha fazla eskiseydi zaman...

Karşısında durmuş gözlerinin içerisine dostça bakarken ılık, etkileyici bir ses tonuyla Saltık Buğra'ya bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Aslında Saltık Buğra tanıyamamıştı delikanlıyı. O önüne gerilmiş ılık, dostça bakışlarını hâlâ tutuyordu gözlerinde:

– Kimsin sen, tanıyamadım doğrusu?

Aynı hassasiyetteydi sesinin tonu:

– Affedersin aziz dostum, tabi ya tanıtmalıydım daha önceden kendimi. Sen beni yeryüzünde kendisine minnet borcuyla gezdiren adamsın. O Gaddar Dursun'un elinden beni kurtarmasaydın o gün, ne yapardım ben?

Derin, manidar bir seyir tutturmuştu yolunda bekleyen delikanlının gözlerinde. Esefli bir tebessüm oluşmuştu dudaklarında.

– Evet ya, hatırlamaz olur muyum hiç. Daha kurtulur kurtulmaz arkana bile bakmadan kaçmıştın.

Fırıldak Nuri alınganlık bile göstermemişti duyduklarına. Yine pişkin pişkin bakıyordu:

– Üzgünüm dostum. O hâlet– i rûhiyeyi bilemezsin. Çok acı çekiyordum, kusura bakma ne olur. Şoktaki bir insan her şeyi yapabilir.

Yakaran, oldukça inandırıcı bir seslenişi vardı Saltık Buğra'ya. Fırıldak iyi bir dilbazdı da aynı zamanda.

– İşte ben de o hatamı telafi etmek istiyorum dostum. Şayet bu teklifimi kabul edersen, inan çok sevindireceksin beni.

– O teklifinin ne olduğuna bağlı.

İçi rahat değildi. Beden dilinin, dış dünyasına yansıması da bunun bir ifadesi idi. 'Kabına sığmıyor' tabiri vardır ya? Tam da bu delikanlıya göreydi işte. Ayağının birini kaldırıp

diğerini indiriyordu yere ve yine adı gibi de fırıldaktı bakışları.

– Hemen karşımızda çok temiz ve kaliteli bir lokanta var. Beni kırma ne olur. Hem özür dileme fırsatı bulurum böylelikle, hem de senin gibi dost gönüllü birisiyle, yemek yeme şerefine nail olurum. Seni yemeğe davet ediyorum. Bilirim ki delikanlı olanlar davete icabet ederler.

Sağ eliyle karşılarındaki lokantayı işaret ederken hassas bir ses tonuyla da Saltık Buğra'ya davetini yineliyordu:

– Lütfen buyurun dostum. Bana bu fırsatı mutlaka vermelisiniz. Aksi taktirde inanın üzüntümden hasta olabilirim.

Saltık Buğra'nın kararsızlık içinde çırpınan düşüncesi kendisini zor durumda bırakıyordu.

– İnanın çok işim var. Hem ne gereği vardı ki bunun. Tamam karşılaştık ve teşekkürünü kabul ettim.

Onu etkileyebilmek için adeta şiirsel bir seslenişle ısrarını sürdürüyordu:

– Bak dostum davetimi geri çevirirsen bil ki beni çok üzeceksin. Fazla zamanını almaz bu teklifim.

Saltık Buğra fazla direnemeyecekti anlaşılan. Kolundaki saate bakıp onu sevindirebilecek bir söz etmişti en sonunda:

– Tamam tamam kabul ediyorum. Fakat fazla zamanım yok onu bilesin.

İnanılmaz bir coşku vardı beden dilinde. Sevinçten gözleri parlamış, yüzü gülmüştü Fırıldak'ın.

– Biliyordum beni üzüntüde bırakmayacağını.

Lokantaya birlikte girmişlerdi. Fırıldak masayı kafasına göre en uygun yerinden seçmişti.

– Buraya otursak?

Saltık Buğra itiraz etmemişti. Altına bir sandalye çekip çantasını ayaklarının dibine bırakmıştı. Garson gelmişti az sonra ve birlikte bir şeyler istemişlerdi kendilerine göre. Onlar bir yandan konuşurlarken yemekler gelmiş, masa adeta ziyafet çeşnisiyle donatılmıştı. Fırıldak canavar gibi yiyip içmişti. Saltık Buğra ağır ağır götürüyordu lokmalarını. Belki de Fırıldak'ı seyretmekten zaman ayıramamıştı yemeğe...

Fırıldak etrafını öyle sinsice gözden geçiriyordu ki, önündeki tabakları temizledikten sonra Saltık Buğra'ya bakıp:

– Sen devam et dostum demişti. Ben bu arada ellerimi yıkayıp hemen dönüyorum.

Fırıldak'ın masadan kalkıp lavaboya geçerken masaya bakan garsona bir şeyler fısıldayışı, Saltık Buğra'nın gözlerinden kaçmamıştı. Fakat konuşulanları duyması da elbette mümkün değildi.

Garsonun kulağına eğilmiş, şunları mırıldanıyordu:

– Bak ahbap, çok cömert adamdır donattığın masada oturan. Hizmetini iyi gör abartılı bahşiş alırsın.

– Sen merak etme. İş hizmete kaldıysa orası kolay...

Fırıldak elini yıkamak için lavaboya geçmiş işini bitirdikten sonra, mutfağın erzaklarının içeriye alındığı ayrı bir kapıdan kaşla göz arası çıkıp gitmişti.

Saltık Buğra yemeğini bitirmiş ve garson hesap getirmişti masaya. O hâlâ davetçinin elini yıkayıp lavabodan masaya dönüşünü bekliyordu. Usançlı mimikler vardı suratında kaçamak gözlerle etrafta bir şeyler arıyor fakat aradığını bir türlü bulamıyordu.

Garson baş ucunda beklerken gözleri hesap fişinin bulun-

duğu tabağa kaymıştı. Baş ucundan sessiz sedasız bekleyen garson:

– Hesap, beyim! Demişti:

Zor durumda kalmıştı Saltık Buğra:

– İyide kardeşim birlikte geldiğimiz arkadaşın davetlisiyim. Ödemesine ödeyeyim de sonuçta ayıp olur arkadaşa.

Garson gülmemek için zor tutmuştu kendisini, Saltık Buğra'yı dinlerken.

– Beyim siz arkadaşınızı tanımıyorsunuz anladığım kadarıyla, o arka kapıdan kaçıp gideli çok oldu.

Şaşırmıştı Saltık Buğra.

– İyi de sen nerden biliyorsun kaçıp gittiğini?

– Onun adı Fırıldak'tır beyim. Acıktı mı aynı şeyi bir başkasını bulup yeniden yapar.

– Lavaboya giderken sana bir şeyler söylüyordu?

– Çok iyi adamdır sakın hizmette kusur etmeyin bol bahşiş verir, dedi.

Gülse mi, öfkelense mi bilememişti. Suratı karmaşık ifadelerle doluydu elini para çıkarmak için cebine götürürken:

– Madem siz onu tanıyorsunuz neden her gün başka birisine aynı oyunu oynayabilmesi için yardımcı oluyorsunuz?

– Beyim biz o kiminle samimi, kime oyun oynayacak onun hesabını yapamayız ki.

– Bak şu an kendinle bile çelişkidesin. Giderken kulağına neler fısıldadığını daha az önce anlattın. Onun kaçacağını da bildiğine göre ona yardım etmiş olmuyor musun?

Bu oyun çok etkilemişti Saltık Buğra'yı. Hesabı ödeyip bozuk bir moralle çantasını alıp usulca kalkmıştı yerinden. Gar-

son paranın üzerini getirmişti tabakla. Bahşişini bırakıp üzerini cebine koyarken, garson Saltık Buğra'ya yeniden bir açıklama ihtiyacı duymuştu:

– Beyim kusura bakmayın, o bu şehirde çok kimsenin tanıdığı bir sima. Anlaşılan siz onu iyi tanımıyorsunuz.

– Neyse en usta binici bile, an gelir atından düşer.

– Güle güle beyim tekrar özür dilerim. Keşke daha önceden size bir şeyler söylemiş olsaydım.

– Yorma kafanı olur bunlar. Ben ödediğim hesaba değil onun hikâyelerinin arasında yer aldığım için kendime kızıyorum. Aslında duymuştum hakkında bir şeyler. Usta bir oyuncuymuş doğrusu.

– Duyduğum kadarıyla siz onu Gaddarın elinden kurtarmışsınız.

– Demek duymayan kalmamış.

– Evet beyim, bu şehirde o kendisinden çok bahsettirir. Kim onun oyununu bozmaya kalkarsa, sonunda mutlaka oyununu bozanla da kendisine bir şekilde yardımcı olanla da gün gelir bir şekilde oynar.

******

Bu hikâye de gündem olmuştu şehirde. Duyanlar bir başkasına kotara kotara anlatmaya çoktan başlamışlardı bile.

Gaddar da duymuştu olanları. İşittiğinde gülmekten kendisini alamamıştı:

– Toplum birisine lakap takmışsa, boşuna değil demektir. Ve eklemişti peşinden. Fırıldaklık da ona yakışıyor doğrusu.

Ağzını yaya yaya gülmüştü:

– Demek bunu da yaptı ha?

Bu hikâye en kayda değer manasını sözlüsünün duyuşuyla kazanıyordu. En son Sanem de haberdar olmuştu hadiseden. Sanem'e göre bu hikâye eskilerinden çok daha farklıydı. Duyunca çok üzülmüştü.

Fırıldak bu aile için utanç verici bir isimdi. Duydukları her hikâyeye gülemiyorlardı onlar başkaları gibi. Sükût en anlamlı cevapları olurdu, Fırıldak hakkında yeni bir hikâye dinledikleri zaman...

******

Bu son hikâyesiyle yine şehrin gündemdeki adamı olmuştu Fırıldak. Böylesi bir vukuatın ardından birkaç gün ortadan kaybolur, arkadaşları hakkında duyduklarını ona anlattıkça, inanılmaz keyif alırdı dinlerken... Yine görünürlerde yoktu bir kaç gündür. En azından Saltık Buğra'nın kendisini arayabileceğini de hesaba katmış olmalıydı kayıplara karışırken. Saltık Buğra'nın gücüne gitmişti aptalsı bir kahraman olarak halkın diline dolanmak...

Gece, şehrin üzerine siyah perdesini çekip ortalık derin sessizliklerin kucağına düştüğünde odasına çekilip kapısını kapamış efkârlı bir tiryaki gibi sigarasını tüttürmeye başlamıştı... Ne kadar unutmaya çalışsa da sık sık aklına düşüyordu hikâye ve dayanamayıp sessiz sessiz kendisine gülüyordu Saltık Buğra... Daha fenası akşam üstü sözlüsünün evine uğramıştı. En azından Fırıldak hikâyesini, duymadıklarını sanıp

oldukça neşeli gözükmeye çalışmıştı onlara karşı...

Nişan ve düğün eksikleri, nikâh günü konuşuluyordu hep bir arada. Çaylar içilmişti. Saltık Buğra saatine bakıyordu. Anlaşılan gitmek vardı düşüncesinde. Kayınvalide zorlandığı bir konuyu açmak için çırpınıp duruyordu, damat adayının gözlerine bakarken... Sıkıntı terleri basmıştı suratını konuşmaya başlamazdan önce:

– Saltık Buğra evladım, sana günlerdir bir hatırlatmamız olacaktı, ancak!

Remziye hanımın zorlandığını görünce, Saltık Buğra lafı ağzından alıp söze girmişti:

Hayırdır anne, seni böyle güç durumda bırakabilecek o hatırlatmayı doğrusu çok merak ettim.

Sanem başını mahcup bir şekilde hafifçe önüne eğip nişanlı adayının annesinin ağzından duyacaklarına nasıl bir tepki verebileceği merakı içinde kulaklarını konuşmalara verip kalmıştı. Baba bir şeyler söyleme ihtiyacı duymuştu eşinden daha önce:

– Bu seni çok da fazla ilgilendirebilecek bir durum değil aslında.

– O her neyse söyleyin... Meraklandırdınız beni.

Remziye hanım aynı sıkıntılarla sürdürüyordu konuşmasını:

– Sana karşı çok mahcubuz aslında. Daha önceden sana bunu söylememiz gerekirdi belki ama ihmalimize say... Adından söz etmeye bile utanç duyduğumuz için daha öncesinde bahsini açmadık işte.

Saltık Buğra daha da koyulaştırmıştı merakını:

Sizin neden söz ettiğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim...

Sanem başını yukarı kaldırdığında göz göze gelmişlerdi. Hicap vardı bakışlarında. Saltık Buğra yeniden anneye çevir-

mişti gözlerini. O da getirememişti sözün arkasını ve evin erkeğinin üzerine kalmıştı söz...

– Anladım, sen çok meraklandın. Onlar beceremediler bari ben söyleyeyim sana. Şaşıracaksın belki "tesadüfün böylesi" diye ama ne yaparsın ki öyle işte.

– Ya baba Allah aşkına şu her neyse söyleyin ki, siz de rahat bir nefes alın ben de...

– Hani senin o son hikâyesinde yer aldığın delikanlı var ya?

Saltık Buğra'nın neşesi kaçmıştı:

– Ne yani siz o hikâyeyi duydunuz mu?

– Sağır sultan bile duydu evladım. Hem kimse duymazdan önce onun bütün hikâyelerini biz duyarız...

– Neden siz duyuyorsunuz ki?

– İşte bizi zorlayan kısmı da orası ya.

– Neden sizi zorlasın ki?

– Onun adı Fırıldak Nuri evladım.

– İyi de ben onu tanıyorum artık.

– Az tanıyorsun.

– Yani onun hakkında daha başka bilmediklerimin de olduğunu mu söylüyorsunuz?

– Evet, aynen öyle.

– Neymiş o bilmediklerim?

Baba en vurucu yerindeydi sözün:

– Fırıldak denilen o delikanlı ne yazık ki Sanem'in teyzesinin oğlu...

Saltık Buğra'nın beynine bir hançer gibi saplanıp kalmıştı duydukları.

– Yanlış duymuyorum bunları değil mi?

– Yanlış değil duydukların evlat. Ondan uzak durmalısın. Belki düşündüğünden bile tehlikeli birisidir o...

Araba kaçırıp satmaktan tut, evlere girip çalmak, dolandırıcılık, aklına ne gelirse mevcut onda... Ne annesi ne babası baş edebildi onunla. Uzun içli bir hikâyedir sen.in anlayacağın.

Uzak durasın diyedir hatırlatmamız...

– Ne yalan söyleyeyim, şoke oldum duyduklarımla.

Orhan Bey devam ediyordu Saltık Buğra'yı şaşırtmaya:

– Dahası da var evladım!

– Dahası mı?

– Evet dahası...

Sanem daha fazlasına tahammül edemeden utanıp ayrılmıştı yanlarından... Orhan Bey anlatıyordu:

– Geçen gün baldızımı zorlayıp bize göndermiş... O utanılacak haline aldırış bile etmeden, annesini dünür göndermiş, Sanem'in sözlü olduğunu bildiği halde. Sanem'i bana verirlerse düzelirim demiş annesine... Baldızıma da kızdım, bir daha ne oğlunun ne de kocasının, bu eve uğramamaları için tembihte bulunup kibarca kovdum buradan... Oğullarına da sert bir haber gönderdim. "Onu buralarda gözüm görmesin!" diye...

Tuhaflaşıp kalmıştı Saltık Buğra:

– Benimle bir daha karşılaşırsa, eskiden olduğu kadar şanslı çıkmayabilir. Duymak bile istemezdim bunları... Neyse takmayın daha fazlasını kafanıza. Nikâh günümüz alındı, nişan ve düğün için salon tutuldu. Çoğu gitti azı kaldı...

Saatine bakmıştı yeniden:

– Şimdi bana müsaade, demişti. Oldukça geç oldu.

Sanem yanlarından çıkalı girmemişti bir daha bulundukları odaya. Anne kalkmıştı kendisini uğurlamak için yerinden ve:

– Zahmet etmeyin, Sanem uğurlar beni diyerek engelliyordu onun kapıya kadar gelişini... Hem bazı şeyler vardı ona söylemem gereken...

İtiraz etmemişlerdi teklifine:

– Tamam evladım sen nasıl istersen... Güle güle...

Sanem duymuştu sesleri ve antrenin ışığını yakıp uğurlamaya gelmişti. Baş başa kaldıklarında hicap dolu bir sesle mırıldanmıştı Saltık Buğra'nın gözlerine bakıp:

– Anlattılar mı her şeyi?

– Evet.

– Günü gününe asla uymayan garip bir yaratık o.

– Beni tanıyor olabilir mi daha önceden?

– Pek sanmıyorum ama, yinede belli olmaz.

– Sözlü olduğunu bildikleri halde dünür gelişleri beni çok kızdırdı.

– Teyzemin bir kabahati yok aslında. Gitmem deseydi, belki de!

– Evet, belki de!!!

– Dövebilirdi onu.

– Yani annesini demek istiyorsun...

– Evet annesini... Dedim ya Saltık Buğra sen onu hâlâ yeterince tanımıyorsun. Teyzem ve enişte o yetiştikten bu yana hayatlarının cehennemlerini yaşıyorlar. İstersen sana onun hikâyesini geniş bir zamanda anlatayım. Sana şimdilik şu kadarını söyleyeyim. Sen Gaddar onu döverken, acıyıp kurtarmışsın ya?

– Demek onu da duydunuz?

– Tabi ki duymuştuk. Sen Gaddar'ın onu neden dövdüğünü de biliyor muydun?

– Hayır.

– Desene, hakkında hiçbir şey bilmiyordun?

– Sayılır.

– Kısaca anlatayım da neşelen biraz. Gaddar'ın meyhanesine gitmiş o gün.

– Ee!

– Kasanın başında oturuyormuş Gaddar. Ona yaklaşıp demiş ki:

– Ağabey be, efkarlıyım bu gün... Anlarsın ya! Cebimdeki parayla, şuracıkta bir yere oturup içebilir miyim?

– Onu tanıdığı için küçümseyerek bakmış ve gülmüş... "İçip ne yapacaksın ki? Sen içmeden de sarhoş olmuşsun!"

– Daha sonra devam etmiş, "Otur bir kenara canının çektiği kadar iç!" o da oturup bir masaya güzelce demlenmiş. Daha masasına hesap gelmeden yerinden kalkıp kasaya yaklaşmış ve cebinden çıkardığı madeni bir lirayı Gaddar'ın önüne bırakmış. Gaddar afallamış yaptığı harekete yüzüne bakmış, daha o konuşmadan, "Hadi sana hayırlı işler ağabey!" deyip gitmeye kalkışınca olanlar olmuş...

Gaddar ayağa fırlayıp yakasından asılmış:

– Bu ne ulan?

O hâlâ pişkinliğini bozmadan Gaddar'ın gözlerine baka baka:

– Para! Demez mi...

Küplere binmiş duyduklarıyla Gaddar ve:

– Ulan sen benimle dalga mı geçiyorsun?

– Öyle anlaşmıştık ya ağabey, demez mi?

Şaşırıp kalmış, Gaddar:

– Nasıl anlaştık?

– Ben yanına gelip cebimdeki parayla içebilir miyim dedim, sen de bana, canının çektiği kadar demiştin ya ağabey. Yalanım varsa çarpılayım, cebimdeki paranın hepsi o kadardı işte...

Yakasından asılan ellerini bırakmadan dışarıya boş arsaya çekmiş ve sen yetişmişsin imdadına.

******

Baba iftihar ederdi hep Saltık Buğra ile... Kimsenin karşısında boyun eğmeyişi ve minnetsiz yaşayışı hep gururlandırmıştı babayı. Onu erkeksi otoritesi ve onurlu davranışlarıyla hep kendisine benzetir, büyük oğlunu aşağılarcasına Saltık Buğra'yı ona örnek gösterirdi hep...

Gün gelip koca şehirde Saltık Buğra adını kendi adının da önüne çıkarınca işler değişmişti sanki... Egemen mizacıyla hayranlık duyduğu oğluna karşı gizli bir kıskançlık başlatmıştı içinde. Yıllar sonra yanıldığını anlamıştı. Pişmanlık duyuyordu büyük oğlu Kaya Han'a karşı takındığı tavırlarından... Kaya Han hâlâ gittiği yerlerde tanınmıyorsa, "Ben Ulvi Avcı'nın oğluyum." diye takdim ederdi kendisini... Saltık Buğra ise öyle değildi. O her yere kendi adıyla giderdi... Kaya Han silinmiş vasıfsız bir kişilik gibi kalmıştı babasıyla kardeşinin arasında. Kulaklarında her zaman çınladığını hissettiği bir sesin yankıları bozuyordu sinirlerini babanın... Bu sesler yanılgılarının mahsulleriydi ona göre.

– Şu bir gerçek ki Saltık Buğra, bu yörede adımı yaşatmaya aday tek sen varsın...

Bu düşüncesini dillendirirken hiçbir engel tanımıyordu baba. Şu günlerde bunların sözünü etmesine bile gerek duymamaya başlamıştı. Boynuz kulağı çoktan aşıp gitmişti bile... Cesurdu Saltık Buğra, kavgadan yılmazdı gerektiğinde... Babasından tek farklı yanı vardı, sonunda zarar göreceğini anlasa bile haksızlığı sevmezdi o... Onun adını hafızalara yazdıran ve sevdiren tarafı, haksızlığı sevmeyişi ve haksızlık edenlere rastladığı zaman da gücünün yettiği nispette haksızlık edenlere fırsat vermeyişiydi... Bir şeye söz vermişse onu mutlaka yerine getirebilmek için bütün gücüyle ona adanır, bir söz almışsa da onun mutlaka yerine getirilmesini isterdi. Saltık Buğra sözün kısası bir sonuç adamıydı...

Onun en anlaşılmaz yanı, aşırı kibri ve kendisine olan sınırsız güveniydi. Boş kaldığı vakitlerde köşesine çekilip kitap okur, merak ettiği her konunun en ince teferruatına kadar inerdi. Kendisine has sadık arkadaşları vardı. İçkiyi sevmez, kumar oynamaktan nefret ederdi. Çok garip düşünceleri vardı aslında... Ölümsüzlüğe adanan yüreği, ölüme karşı öfkeliydi.

İnanç ve ibadet asla ona göre değildi. Beynindeki dünyanın malzemeleri olabilmeleri için sıradanlardı bunlar, hatta aday olabilme şansları bile yoktu. Hayatına hiç dua girmemişti Saltık Buğra'nın... İnanmazdı öyle şeylere. Daha da ilginç olanı, namaz kılanları gördüğünde, alaylı bir seyir tuttururdu üzerlerinde ve sanki onları küçümseyen bir eda ile gülümserdi...

– Bunlar aslı esası olmayan hayalî tutkular, deyip geçerdi...

Aslında edindiği kişilik yapısının bir malzemesiydi dü-

şünceleri... Aşırı kibri ve dikkatle takip edildiğinde insana batan gurur düzeyindeki firuzeleşişlerdi... Öyle ki onun yapısındaki mantık, maddi ve manevi hiçbir gücün karşısında eğilmek için henüz müsait değildi.

Birkaç defasında kendisiyle bu tür konularda fikrini soranları o mağrur bakışlarıyla süzdükten sonra ilginç bir tepki vererek susturmuştu:

– Sizin sözünü ettiğiniz inanç, ölüm korkusunu hafifletebilmek için uydurulmuş, aslı esası olmayan safsatalardan ibaret. Öyle günahtı ahiretti, diye kendinizi kandırarak rahatlamayı seçmeyin... İnsan isterse yüreklice kendisini ölüme de alıştırabilir. Nasılsa hiç kimse kalmamış dünyaya gelenlerden. O zaman ben de kendimce yaşar ve tıpkı benden öncekilerin de yaptıkları gibi çekip giderim sonuçta. Bu yüzden gururumu yakarışlara alıştırmadım...

Etrafındakileri şaşırtan bir mizacı vardı Saltık Buğra'nın. Hayata, ölüme meydan okuyan, etrafındakilere korkuyu sindirmiş gibi yansıtmaya çalışan yağız delikanlı görünümündeki mizacının ta kendisiydi...

Belki de bir gün gelecek, bu şaşırtan mizacın bedeni, varlarıyla yoklarının savaş yeri haline geldiğinde yaşadığı şehri bile kendisine dar edecek ve sığmayacaktı o şehre...

Babasına karşı bile hata saydığı şeyleri yüreklice yüzüne karşı seslendirmekte hiçbir beis görmezken, kendi üzerinde hata olarak görülenleri, dinlemeye bile tahammül edemeyişini törpülemeye gücü yetmeyecekti.

O aslında bu şehre sığmayan yapısıyla, hülyalarını süsleyen bir kurgunun peşindeydi. Sevmemeye başlamıştı yaşadığı şehri... İnsanlarını, örf ve adetlerini, taassuplarını ve aşırılıklarını sevememişti. Artık Saltık Buğra'ya hitap etmiyordu

bu şehir ve içinde yaşayanların hayat tarzları... Öfkelerini bile o masallar ülkesi metropolün hayallerini kurarak yatıştırmaya başlamıştı son günlerde... İnanılmaz bir ayrılık duygusu düşmüştü yüreğine... İstanbul'u yeniden fethe yeltenen hülyaların yeri olmuştu düşünceleri. Saltık Buğra kararlıydı. Düğün sonrası hiç vakit harcamadan veda edecekti doğup büyüdüğü bu şehre...

******

Saltık Buğra düşüncelerinin yorgunu düşmüştü uykusuz tamamladığı bir gecenin sabahında... Kahvaltı için bile inmemişti yanlarına... Efkarlıydı nedense... Bilinmez duyguların vurgununu yemişçesine bozuktu morali... Odasından çıkmamıştı. İşe gitmeyi bile canı çekmiyordu nedense. Kalkıp üzerine bir şeyler giyinip oturduğu odadan cumbalı balkonuna açılan kapıyı açmış, kenarda duran sandalyeyi altına çekip oturmuş, bir yandan da aç karına sigarasını tüttürürken, gökyüzüne perçinlediği bakışlarıyla dalıp kalmıştı öylesine... Yine o çok hoşuna giden kuş kafilesi süslemişti ufku... Onların ahenkli kanat çırpışları kendisinden geçirmişti onu. Ne kadar da çeşitleri vardı bu kuşların? Onları oturduğu balkondan seyrederken kendisinden geçerdi Saltık Buğra. Bir gün dedesine sormuştu onları aynı balkonda birlikte otururlarken... Sigarasının dumanları arasında beliren hayranı olduğu o adam vardı efkarlı bakışların hedefinde... Aynı âhı getirmişti hafızası karşısına:

– Dede bu kuşlar ne kadar da kalabalık? Hep bizim evin üzerinden geçip gidiyorlar.

– Burası onların göç yolları evladım... İlkbahar da havalar ılıyınca buralara doğru gelip seçtikleri yerleri havalar soğuyuncaya kadar mekân ederler kendilerine. Sonbahar yavaş yavaş soğuk yüzünü göstermeye başlayınca da, yeniden toparlanıp birlikte sıcak iklimlere doğru göç tutarlar...

Yine bahardı ve göç vaktiydi anlaşılan kuşların... Her cins kendi katarlarını oluşturmuş mekân kuracakları yerlere doğru kanat çırpıyorlardı gökyüzünde...

İnanılmaz bir hüzne kaptırmıştı onları seyrederken Saltık Buğra kendisini... Aklı karışık, huzuru oldukça yitikti son günlerde. Nişan ve düğün günü için abartılı bir ivedi vardı içinde. İyiden iyiye kendisini sıkmaya başlamıştı onu buralar. O hayaller şehrinin yüreğine el atan duyguları hırpalarcasına çekiyordu oralara... Saltık Buğra'ya göre, dedikodular aşırı densizliklerin yaşandığı bir diyar olup çıkmıştı yaşamaya çalıştığı bu şehir...

İstanbul böyle değildi en azından. Kalabalıkların arasında kaybolup yaşamak, daha sade, daha rahat, daha kendince olmanın yeri diyarıydı o ülkemsi şehir...

Kendisince bir dünya kurmuştu İstanbul'dan habersizce, İstanbul'un üzerine... Yeni hafızasında eskimemiş simalar görmek arzusuna kaptırmıştı hülyalarını...

Kuşlar katar katar uçup gitmişlerdi evlerinin üzerinden. Saatine bakıyordu arada bir, Sanem'e söz vermişti, onu alacaktı konuştukları saatte evlerinin önünden... Terzi gelinliğin son provasını yapacaktı... Saati vaktin yaklaştığını haber vermiş olmalı ki aceleci bir toparlanışla kalkmıştı oturduğu sandalyeden... Giyinip kuşanmış, soluğu arabasının koltuğunda almıştı... İlk işi gülmeyi unutan yüzünde neşenin ferahlatıcı rüzgârlarını estirmekti... Sanem'i kapılarının önünde kendisini bekliyor olduğunu fark edince de neşeli gözükmek için ani

bir tebessüm oluşturmuştu dudaklarında...

Sanem binmişti arabaya ve ilk işi Saltık Buğra'yı selamlamak olmuştu... Ne kadar neşeli gözükmeye çalışsa da, hüznün izleri vardı suratında ve Sanem fark etmişti yüzüne baktığında:

– Neyin var yine senin, moralin bozuk gibi?

– Hiçbir şeyim yok, hanım sultan! Bu defa iyi okuyamadın anlaşılan beynimi...

Sanem ısrardaydı:

– Sakın gizlemeye çalışma, sen bal gibi de üzgünsün.

– Belki az önce öyleydi ama, seni görünce gitti.

– Neyin vardı, yine neleri taktın ki kafana öyle?

– Bilmem sıkıldım nedense, bu şehirde yaşamaktan olsa gerek... İçimden bir his diyor ki, düğün salonunda, nikahımız kıyılıp, düğün işi bittikten sonra, bal ayı bahanesiyle ver elini İstanbul... Senin fikrini bile sormadan bu kararı alışıma ne dersin bilmem ama, ben günlerdir aynı şeyleri düşünür oldum.

– İçinde senin de bulunduğun, bir mekân olsun da, neresi olursa olsun fark etmez benim için.

Gözlerinin içi bile gülmüştü Sanem'in destek sözünü duyunca:

– Seni görünce moralim kendiliğinden düzeliyor diyorum da inanmıyorsun. Bak nasılda değiştim seni karşımda bulur bulmaz...

Bir çift göz vardı üzerlerinde onların farkına varamadıkları... Fırıldak karşı binanın duvarını kendisine siper ederek onları sinsi bakışlarıyla anlamlı bir takibe almıştı... Kaç gündür sindiremediği bir hazımsızlıkla boğuşup duruyordu kimselerin haberi olmadan... Annesinin Sanem'e dünür gittiği teyze-

sinin evinden kovuluşu Fırıldak'ı deliye çevirmişti... Hele hele reddedilişi kendi anlayışındaki bir delikanlılık onuruna dokunmuş olmalı ki, yere göğe sığdıramadığı bir öfkeyle dolaşıyordu yer yüzünde. Canavar bile olsa bir gönül sahibiydi ve o da sevmişti Sanem'i...

Yanlış tutunmuştu hayata, lakin, içindeki buyurgan bir sevdanın gücü, "Onunla hayatım birleşirse düzelirim." sözü verdirmiş ve bunu duyurmuştu annesinin ağzıyla. Tek taraflı bir sevda bile olsa, Sanem teyzesinin kızıydı ve herkesten daha münasipti kendisine.

Önemsenmediği için kin doluydu, Saltık Buğra'ya ve Sanem'e... Yüreğinde yerleşip kalan ve günden güne hayallerini bile ona gerçekmiş gibi yaşatan sevda tutsağı delikanlı, her şeyi hiç tartışmasız bir akılla göze almıştı.

Aynı anlayışta kafa dengi iki arkadaşı daha vardı Fırıldak Nuri'nin... Onlarla da konuşup kendilerince bir senaryo hazırlamışlardı... Senaryoya göre Fırıldak bir fırsatını bulup düğün öncesinde gönlünü bir daha açacaktı Sanem'e... Anlayışla yapılan teklifi kabul görmezse, hiçbir sınır tanımayacaktı yüreği...

Her deliliğin peşine düşen bir aklı vardı yine. Çarşıdan dönüşlerini beklesem, Sanem evlerine girip nişanlısı bu sokağı terk ederken, önüne geçip ona desem ki:

– Bırak o kızı! Çünkü çocukluğundan beri biz onunla... Nice aşklar yaşadık... Sonra kalbine vesveseler salan hikâyeler uydurursam Sanem hakkında ve anlatsam sağda solda? Derler ki sinek küçüktür ama mide bulandırır...

Sanemlerin oturdukları sokağın karşısındaki binaların kenarlarına gizlenmiş, Sanem'le Saltık Buğra'nın dönüşlerini sabırsızlıkla beklerken bunları düşlüyor ve daha nice senaryolar üretiyordu. Çok fena karışıktı kafası. Aslında sağlıklı bir karar

alabilecek durumda bile değildi. Annesinden aldığı paralarla içmiş iyice dağıtmıştı kendisini...

Gün yine batış hazırlıklarını çoktan başlatmıştı. Sabırsız bir direnişin ardından beklediği yolcular da gelmişlerdi... Farkında bile olmadan öylesine benimsemişti ki Sanem'i, asla kimselerle paylaşamaz hale gelmişti. Daha onlar arabanın açık kapıları önünde beklerlerken saklandığı yerden ayrılıp kaygısız bir şekilde onlara yaklaşmaya başladı. Daha önceden kurduğu senaryoları bile silmişti hafızasından... Aracın durduğunu görünce öfkesi dalgalanmış ve koşup gelmişti yanlarına... Yalpalıyor, ayakta zor tutuyordu kendisini. Sanem, inmeye çalıştığı aracın dibinde Fırıldak'la göz göze gelince öfkeli bir sesle veriyordu tepkisini:

– Ne işin var senin burada! Almadın mı cevabını hâlâ?

Şaşırtıcı ve cüretliydi Fırıldak'ın cevabı:

– Seni seviyorum anlasana. Vazgeç şu adamdan, aksi halde yemin ederim ki yaşatmam ikinizi de...

– Sarhoşsun sen, defolup git buradan...

Saltık buğra şimşek gibi çakmıştı ayağını bastığı yerlerde. Yakasından hınçla sarılıp boğacak gibi toplamıştı ve sarsmıştı Fırıldak'ı... Sokak inlemişti sesinin azametinden:

– Ne diyorsun lan sen?

Fırıldak boğulacak gibiydi yakasından sarılan delikanlının gözlerine bakarken:

– Ben Sanem'i seviyorum, onu bana bırakmalısın ahbap!

Beyninde dibek dövmeye başlamıştı öfke. Ölçüsünü kaçıran bir yumruk inmişti önce suratına ve hemen ardından, pelteleşip yığılmıştı yolun ortasına...

Dinmek bilmeyen hırsın tekmeleri peş peşe iniyordu Fırıl-

dak'ın rasgele yerlerine... Onun karşılık olarak dilinin bağı çözülmüş, aldığı her darbenin ardından aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu:

– Yemin ederim ki öldürürüm ikinizi de...

Darbelerin ardı arkası kesilmeden sürerken, Sanem aşırı bir huzursuzluğa kaptırdığı gözlerle takipteydi hadiseyi... Fırıldak hem yediği tekmelerle kıvranıyor hem de benzeri tehditlerle söylenip duruyordu:

– Siz artık yaşamıyorsunuz. Yemin ederim ikiniz de ölüsünüz artık, ölüsünüz...

Binanın önünde toplanan sakinler tanımışlardı kavga edenleri. Son tekmeyi indirmişti midesine ve bağırıyordu ona:

– Şimdi defol git buradan. Aklın varsa bir daha da görünme sakın buralarda.

Perişan bir haldeydi yerinden kalkmayı başardığında. Biraz uzaklarından onları seyredenlerin bile Fırıldak'a karşı hınçlıydı bakışları... Kendisini tanıyan herkesin nefretini kazanmıştı. Ayakları, adımlarını hızlandırma görevini tam yapamadığı için yürüyemiyor sürükleniyordu yerlerde.

Sanem dayanamamıştı sonunda ve Saltık Buğra'nın kolundan tutup çekmişti...

– Bırak şu iğrenç mahluku! Belasını başka yerlerde bulsun.

Bırakmıştı ve ayaklarını sürükleyerek, düşe kalka uzaklaşıyordu yanlarından...

Saltık Buğra'yı yaşadığı şehirden nefret ettirecek kadar bıktıran sebeplerden sadece bir tanesiydi az önce yaşadıkları... Yüreğinin dürtüsü haline gelen ivedi buralardan kaçışın istemini biraz daha hızlandırmaya başlamıştı bu yüzden...

******

Saltık Buğra yine uykusunu, içine sığdıramadığı haksızlıklara kurban vermişti bu gece... Sabaha kadar gözlerini kırpmadan dönüp durmuştu yatağının içinde. Gönlü huzursuzlukların doruğunda günün kuşluk vaktinde çıkmıştı evden...

Tam arabasının kapısını açmış koltuğuna otururken, cep telefonunun sesine dikkat kesilmişti... Ceketinin cebine elini atıp telefonun ekranını gözünün önüne tutmuştu. Oradan hangi numaranın, ya da hangi ismin kendisini aradığını araştırırken, tatlı bir tebessüm belirmişti dudaklarında. Sanem'in adını okumuştu ekranda ve sevinçli bir tepkiyle telefonunu açıp aceleci bir hareketle tutmuştu kulağına.

İlk sinyalini :

– Sanem! Diye vermişti...

Aldığı sesle birlikte suratının haritası korkunç, karmaşık çizgilerle değişmişti... Duyanı çileden çıkaran ürpertiler taşıyordu mikrofonu istila eden ses:

– Ne o sahte kahraman, soluğun mu kesildi yoksa?...

Arayan telefon Sanem'indi ama ses onun değildi... Saltık Buğra telefonu kulağına yapıştırmış gibi tutarken, donup kalmıştı.

Bozuk bir asapla açılıyordu dudaklarının kilidi:

– Sesinden tanıdım seni. Söyle şimdi bana ne işi var sende bu telefonun?

Yılışık, ağzını yaya yaya bir konuşmanın sinyalleriydi kulaklarına dolan. Soluğu titriyordu öfkesinden karşı taraftan gelen sesleri çaresizlik içinde dinlerken:

– Ya bu kız var ya çocukluğundan beri bana aşıktı ha! Seninle düğün hazırlıkları yaparken, benimle buluşuyordu, anlarsın ya ortak...

– Ulan pis sahtekar, telefonunu mu çaldın kızın?

– Ne telefonu ortak, kalbini çaldım ben onun, *kalbini*. Akşam pişman olmuş beni üzdüğü için, sabah kendisi geldi, kaçalım diye. İnanmazsan sesini duyurabilirim sana.

– İğrenç herif sahtekar düzenbaz... Hadi duyur sesini yanındaysa...

– Madem bana inanmıyorsun, git ara bul o zaman.

– Hani sesini duyuracaktın?

İblisin sesindeki sinsilik vardı gülüşlerinde:

– Oyun bitti sahtekar kahraman. Ona düşünebileceğin ne varsa yapıp, şehrin batısındaki dağın yamaçlarına attım. Artık konuşamaz o... *Şimdi sıra sende*... Adam tekmelemek nasıl olurmuş göreceksin sonunda. Öleceksin, öleceeeeek!

Saltık Buğra çıldırmamak için direniyordu. Telefon kapanmış, sesler tükenmişti... İnanmamıştı kontağı açıp yıldırım hızıyla tekerlekleri yerlerde sürte sürte arabasını hareket ettirirken... Evlerini aramıştı aynı zamanda, aldığı cevap şaşırtıcıydı. Anne ağlayarak cevaplıyordu Saltık Buğra'yı.

– Yetiş oğul, Sanem Fırıldak'la arkadaşları tarafından kaçırılmış. Az önce aradı evi Sanem'in telefonundan onu öldürüp attığını söyledi...

Yıkılmıştı bir anda, arabasını bile zor kullanıyordu... Babasını ve abisini aramıştı peş peşe. Hemen arkasından karakolu arayıp malumat vermişti emniyete.

Bakkala ekmek almak için çıkmıştı Sanem ve binanın hemen önünde kaldırım taşlarının kıyısına park edilmiş araçtan pür telaş için-

de inen üç kişi tarafından zorla araca bindirilerek kaçırılışının haberini yıldırım hızıyla mahalleye yaymıştı çocuklar.

Evdekiler Saltık Buğra'dan daha önce duymuşlardı hadiseyi. Onlar da önce polisi aramışlar, sonra Saltık Buğra'nın sürekli meşgul çalan telefonuna ulaşamamanın telaşı içinde çırpınıp durmuşlardı...

– Üç kişilerdi, diyorlardı çocuklar. Bir tanesi, Fırıldak Nuri, ötekiler de her zaman birlikte dolaştığı arkadaşlarıydı...

Alınan haber doğruydu ve koyu bir figan düşmüştü evin içine... Polisler hareket etmişlerdi verilen adrese ve Saltık Buğra...

Sanem kanlar içinde bulunmuştu şehrin batı yakasındaki dağın yamaçlarında... Yerel televizyonlar ve şehirdeki bütün yerel radyolar vermeye başlamışlardı haberi... Kaçıranların eşkalleri ve isimleri verilmişti güvenlik güçlerine...

******

Zanlılara henüz ulaşılamamıştı... Güvenlik güçleri amansız takibi sürdürüyorlardı... Sonunda acı haber şehrin her yanına ulaşmıştı. Sanem daha gelinliğini giyinemeden, çok daha farklı bir hazırlık başlatılmıştı onun için... Hazin bir cenaze töreni vardı merkez camisinde... Yoğun bir kalabalık vardı caminin avlusunda. Anne ve baba bitkin vaziyetteydi... Anne tabutun üzerine bırakmıştı başını, baba bir arkadaşının desteğiyle durabiliyordu ayakta... Teyze ve enişte onlardan daha iyi durumda değillerdi... Hatta onlardan daha da hazindi halleri...

Abla, kız kardeşinin yanına bile yaklaşamıyor, enişte suçluluğun kendilerine yansıyan esintileriyle perişan bir görüntü veriyorlardı ken-

dilerini tanıyanlara... Karı koca başları önlerinde kimsenin gözleriyle karşılaşmaktan ürken, kalabalığın uçlarında, saklanıyor intibası vererek, tedirgin bir bekleyiş içindelerdi...

Saltık Buğra suskundu... Gözleri buhurdanlaşmış, kaşları kederin omuzlarına yüklediği çekilmesi güç ıstıraplarla gergin, suratında acının çektiği derin çizgilerin kıvılcımlarını yansıtan bakışlarıyla, ruhsuz bir heykel gibi dikilip kalmıştı, üzerine gelinliği örtülen tabutun baş ucunda...

Ulvi Bey vardı oğlunun yanında, annesi ve kolundan tutmuş onu gölgesi gibi takip eden abisi... Saltık Buğra'nın en yakın arkadaşları organize ediyorlardı işleri... Emre ve Cahit. Onunla ölüme bile birlikte gidebilecek kale gibi arkadaşları vardı yanında...

Merasim polisin de güvenlik koridoru altında mezarlıkta son bulmuştu. Herkes acısını sinesine gömerek yaşamaya çalışacaktı bundan sonra...

******

Saltık Buğra iki gün iki gece çıkmamıştı odasından. Ancak ihtiyaç halinde odasının kapısını açıyor, daha sonra yeniden kapanıp kalıyordu odasına. Halsiz ve yorgun düşürmüştü içindeki yangın... Öfkesi taşınmaz dağlar gibi binmişti omuzlarına.

Cahit ve Emre arıyordu bir koldan ve polisler seferber olmuşlardı şehri didik didik ederek düşmüşlerdi kaçakların peşine.

Kanaatler fazla uzaklarda olamamaları yönünde birleşirken, kaçak üç kafadarın yaşadıkları evlerin etrafı sivil polislerin kuş uçurtmayan

gözetimi altına alınmıştı. Polis Fırıldak'ın ailesini uzun zamandır çözmüş fazla bir gizlileri kalmamıştı... Ancak, bazı bilgilere daha ihtiyaç vardı, bir an önce yakalanmaları için.

Baş komiser gelmişti evlerine... Aile mahcup ve perişandı onu buyur ederlerken... Öyle garip bir suç ki günlerdir dışarıya bile çıkamıyorlardı utançlarından... Demek insanlar sadece kendileri için yaşamıyorlardı hayatta... Suçlar bulaşıcıydı daha çok... Babası, annesi veya, arkadaşı, akrabası yakını... Herkesi kademe kademe etkileyici bir gücü vardı suçlulukların, hiçbir katkın olmasa bile... Fırıldak ve diğer arkadaşlarının aileleri de suçluluk duygusu içindelerdi... Ezici, psikolojik bir baskı altında hissediyorlardı kendilerini tanıyanlarının karşısında...

Komiser, Fırıldak'ın anne ve babasını karşısına almış, sıcak, dertleşme maksadını aşmayan, daha çok bir sohbet havasını andıran eşelemeye odaklanmıştı... Konuşmalar koyulaştıkça efkar tütmeye başlamıştı annenin Fırıldak hakkında başlattığı hikâye... Komiser anneye şunu sormuştu:

– Siz annesisiniz. Başkalarından daha iyi tanırsınız onu bu itibarla... Biraz daha detaylı olarak anlatabilir misiniz oğlunuzu? Mesela çocukluğunda nasıldı, neler yapardı ve nasıl bir eğitim aldı aileden?

Çile yumağı gibiydi anne komiserin sorularını cevaplandırırken... Onu yıllar öncesine alıp götürmüştü komiserin soruları...

– Ah! Diye başlamıştı hikâyesine... Bir bilseniz onu nasıl bir hasretle bulduğumuzu... Çok mutlu bir evliliğimiz vardı babasıyla... Dünyalar bizim olmuştu, hevesle kurduğumuz o küçük, sade ama huzurlu yuvamızda... Birbirimizi deliler gibi severek evlenmiştik... Hâlâ da aramızda en küçük bir sorun

yoktur... Sevgiyi, vefayı, acıları ve sevinçlerimizi paylaşarak taşıdık yaşadığımız günlere... Tek bir eksiğimiz vardı o huzur dolu yuvanın çatısı altında. Han, saray, hırs ve ihtiraslar değildi beklentimiz... Giyinebilecek elbisemiz, yiyecek ekmeğimiz vardı... Tek eksiğimiz yuvamıza renk katacak bir çocuktu... O sade, huzurlu yuvanın içinde bize şenlik olabilecek ve neslimizin devamı olabilecek bir çocuk istiyorduk Allah'tan. İstiyorduk istemesine de doktorlar fazla bir ümit vermiyorlardı muayenelerin ve tahlillerinin sonunda... "Çok zayıf bir ihtimal." Diyorlardı sonuç olarak... İşte o zayıf ihtimalin peşinden tam yedi yıl usanıp bıkmadan koşturup durduk eşimle birlikte... Kusur bendeydi. Ona bir çocuk veremeyişin huzursuzluğu her gün biraz daha büyüyüp gitmekteydi içimde... Eşime karşı suçlu hissediyordum kendimi... Bu üzüntü en az benim kadar eşimi de etkilemeye başlamıştı... "Canın sağ olsun" diyordu ve ben bunun ta yürekten söylenen bir söz olduğunu hissetmeme rağmen, içimdeki o çocuk isteme arzusunu ne yapsam söndüremiyordum.

Gün geldi ekmek paramızı bile o zayıf ihtimal için harcadık. Şunu çok geç öğrendik evladım, Allah'ın vermediğini alabilmek mümkün değilmiş meğer... Çok yalvardık, çok istedik, dualarımızın ilki oydu ellerimizi Rabbimize açtığımızda...

Bir gün bütün çırpınışlarımızın müjdesini aldık almasına... Rabbim bize sesini duyabileceğimiz şirin sevimli mi sevimli bir evlat nasip etti... O evlat, ne yazık ki Nuri olmuştu... Yuvamıza yeni bir huzurla gelmişti. Öyle ki biz gülmenin nasıl bir şey olduğunu çok uzun bir aradan sonra, o aramıza katıldıktan sonra öğrenmiştik. Başını fazla ağrıtmayayım, Biz onu çok sevmiştik... Yetiştirirken, gözümüzden bile sakın-

mıştık... El bebek gül bebekti ve her şeyden önce o evimizin değişmeyen süsüydü.

İlk, orta ve lise yıllarını onunla çabalayarak tükettik... Bazen evin bir eksiği olsa onu yormamak için, ya babası, ya da ben üslenirdik işleri... Okul ödevlerini babasıyla birlikte yaparlardı... Bazen dinini öğrenebilmesi için, bizimle namaz kılmasını isterdik... Özenmişti bir ara ve sevinmiştik. Sabahları da kaldıralım alışsın diye düşündüğümüz günlerde ikimiz birden sessizce girerdik odasına ve uyandırmaya kıyamazdık... Hayatta ne istemişse ve o arzusu gücümüzü fazlaca aşmıyorsa, mutlaka yerine getirirdik. Öyle alışmıştık. O güldüğünde gülüyordu yüzümüz ve onun başı ağrıyıp kaşı kırışsa, ondan fazla hastalanıyorduk. Senin anlayacağın aşırı bir şefkatle, babası kölesi bense hizmetçisi olmuştuk. Yorulur, üzülür, incinir düşüncesiyle ona hiçbir sorumluluğu yüklemeyişimizin bedelinin ne olabileceğini, o yetişkin bir delikanlı olunca anladık... Anlamıştık anlamasına ama artık vakit çok geç olmuştu... Aşırı sevgi ve şefkatin bedeli, ona yanlış bir hayat anlayışını aşılarken, bizlere de ağır bedeller olarak geriye dönebileceğini anladığımızda iş işten çoktan geçmişti... Zaman oldu, isteklerini karşılayamadığımız anlarda bizleri hırpalamaya başladı... Yüzüme tokat bile attı, babasını yumrukladı.

Adam olur, düzelir umuduyla, dairemizin birisini satıp ona iş yeri açtık. Şu an birlikte kaçtıkları arkadaşlarıyla üç dört ay içinde batırıp, bir de borç bıraktılar arkalarında. Evimize haciz geldi evladım. Kırıp sardık onunda üstesinden geldik, istekleri bitip tükenmek bilmedi...

Her şeyin hayırlısını istemek varmış Allah'tan... Yanlış hazırlamışız onu hayata... Şefkatin aşırısı, sorumluluk yüklerken eziyet olur düşüncesi, her arzusuna zor bile olsa, boyun

eğişimizin kendi ellerimizle yuvamızda bir canavar yetiştirmek olduğunu bilseydik şu bir gerçek ki belki de çok daha farklı, daha müspet bir kişilik kazanacaktı hayatında. Biz onun kendisini hayata hazırlayışında yardımcı olalım derken maalesef kötülük etmişiz çocuğumuza. Şimdi başımı ellerimin arasına alıp düşündüğümde içimden bir ses "suçlu sizlersiniz" diye bağırıyor.

Onu bir zamanlar öyle çok istemiştik ki bu yuva da. Şimdi ondan gizlice bilinmeyen bir diyara, onun bizleri bulamayacağı bir adrese kaçmak istiyoruz ondan habersizce. Evimizi satılığa çıkardık evlat. Meğer ki insan cân- ı gönülden bir dilek diliyorsa Allah'tan "hayırlısıyla" demesi gerekiyormuş. Gönülden isteyip, davranışlarımızla yanlış kişilik edinmesine yardımcı olarak canavarlaştırdığımız çocuktan kaçıp saklanmanın yollarını arıyoruz şimdi.

Vaktiyle onu sabırsızlıkla isteyen de aynı gönül, şimdi ondan köşe bucak kaçmak isteyen de... Utanıyoruz bizleri tanıyanlardan, bakamaz olduk dostlarımızın yüzüne bile. Asıl suçlusu biziz olanların, ona bu zemini bizim onu bilinçsiz yetiştirişimiz hazırladı. İşlediği bu suçundan dolayı, yakalayabilirlerse hapse atarlar. Ya biz! Vicdan azabımızın zindanlarında ondan daha çetin bir hücre cezasına mahkumuz daha şimdiden.

Komiser duygulanmıştı dertli anayı dinlerken ve müteessir bir çehreyle başını kaldırıp, kısa bir soru sormuştu kendisine:

– Anlıyorum sizi. Sıkıntınız büyük. Zor bir hikâyenin kahramanlarısınız aslında. Benim size kısa sorularım olacak. Hadiseden sonra sizi hiç aradı mı?

– Hayır.

– Sizce nerelerde saklanabilir, bize yardımcı olmak ister misiniz?

– Yardımcı olmak isterim elbet, çünkü o bu hadiseyle durmayacaktır oğul.

– Daha neler yapabilir ki?

– Sanem'in nişanlısı açık hedefidir bence. Ona çok kızıyordu. Hatta ihtimaldir ki, Sanem'i bile nişanlısına kızdığı için, daha doğrusu ona bırakmamak için öldürmüştür diye düşünüyorum.

– Nerelerde saklanabilir sorusu boşlukta kaldı sanki.

– Evladım, hani derler ki hacı hacıyı Mekke de, bu tür insanlarda benzerlerini dakikada bulurlarmış... Onun, kimlerle nerelerde buluşabileceği sizce daha malum yerler olmalı...

– Evinize de gelebilir mi sizce?

– O her şart altında, her şeyi yapabilir evladım. Ve sıyrılmasını da bilir olayların içinden.

Öyle diyordu ana...

******

Gökyüzü solgundu... Cadde sakindi bu saatlerde... Cahit ve Emre konuşup Agah Dedenin evinde buluşma kararı almışlar ve Saltık Buğra'yı da haberdar etmişlerdi buluşmalarından.

Şehrin kıyı bir sokağındaydı Agah dedenin evi... Emre ve Cahit çok olmuştu Agah dedenin yanına geleli. Cep telefonundan aramışlardı Saltık Buğra'yı.

Cahit vardı telefonun bir ucunda. Saltık Buğra'ya soruyordu:

– Saltık neredesin, merak ettik.

– Merak edecek bir şey yok, şu an bulunduğunuz binanın önüne çok yaklaştım.

– Tamam, bekliyoruz...

Ana caddeden sağa hafif bir yokuşla kıvrılan yola kırmıştı direksiyonu. Gamlı bir yüzü vardı günlerdir... Ağır aksak yaklaşıyordu Agah Dedenin oturduğu binanın önüne... Efkarlı bir hali vardı, matem silinmemişti günlerdir, yüzünden ve göz-

lerinden. İçli bir soluk almıştı aracını park eder etmez. Tam arabanın kapısını açmış inecekti ki yaylım ateşine tutulmuştu arabası... Yıldırım hızıyla atmıştı kendisini yere ve yuvarlanarak siper etmişti.

Kendisine arabanın tekerini ve hışımla silahına sarılıp karşılık vermeye başlamıştı ateş edenlere... Bütün sokaktan duyulmuştu sesler... Tabancalar peş peşe patlıyor ve ateş kusuyordu namlular.

Agah Dede kulak vermişti dışarıdan gelen seslere ve Cahit'le Emre... Nasılda fırlamışlardı yerlerinden...

Ateş belli noktalardan karşılıklı devam ederken, Cahit görünmüştü cümle kapısında ilk ve kapının boşluğundan vızıldayarak içeriye giren kurşun sesi kesiyordu adımlarını... Kenara çekilip kendisini emniyete aldıktan sonra cebine elini atıp, telefonuna sarılmıştı. Polisi arıyor ve adres verip çok acele etmelerini istiyordu onlardan...

Karşı mevziden acı bir ses yükseliyordu göklere... Bu Fırıldak'ın sesinden başkası değildi.

Hemen arkasından arsızca savrulan bir tehdidi vardı attığı nara kadar azametli:

– Saltık Buğra, bu şehrin sahte kahramanı, erkeksen meydana çık açıktan vuruşalım. Var mı sende o yürek? Beni kolumdan yaraladın, açığa çık ki kelleni koparayım!

Saltık bu seslerin tahrikine kapılmamıştı... Siren sesleri ürperti veren nitelikteydi. Sokağı ayağa kaldıran gürültülerin ardından, ortalığı velveleye veren silah sesleri de susmuştu...

Polis araçları etrafı ablukaya almazdan önce, karşı mevziin önünde siper olarak duran araç beklenmedik bir süratle yerin-

den kalkmış ve şimşek gibi gitmişti, polislerin kestiği istikametin zıt çizgisindeki yoldan.

Aracına binip kaçan, Fırıldak'tı. Baki ve Andaç şaşkına dönmüşlerdi bir anda. Polis vardı biraz ilerilerinde ve Fırıldak arkadaşlarını bırakıp kaçmıştı...

Polisin :

– Teslim olun! Sesleri yankılanıyordu sokakta.

Baki ve Andaç neye uğradıklarını bilememişlerdi. Kaçmaya yeltenmişler, ortada sipsivri kaldıklarının farkına varınca da silahlarını ellerinden bırakıp kollarını direnemeden havaya kaldırıp teslim olmuşlardı. Polis araçlarından bir tanesi kaçan aracın peşine düşerken, arkadaşları tarafından ihanete uğrayan iki kafadar yakayı çoktan ele vermişler ve bileklerinde kelepçeler kilitlenmişti bile...

Saltık Buğra çıkmıştı siperinden, onun da "ruhsatlı" dediği tabancası alınmış ve karakolun yolunu tutmuşlardı polislerle birlikte...

Agah Dede, Cahit ve Emre bir araca atladıkları gibi onlar da Saltık Buğra'nın peşinden karakola ulaşmışlardı. Çok geçmeden, polis telsizinden bilgi ulaşıyordu karakola:

– Fırıldak'ın olay yerinden kaçtığı araç, şehrin çıkışında bulunmuş, ancak kendisine henüz ulaşılamamıştı...

******

Karakolda ifadeleri alınan kafadarlar tutuklanarak savcılık emriyle ceza evine gönderilirlerken, Saltık Buğra ifadesi alındıktan sonra serbest bırakılmıştı... Sanıkların karakolda ver-

dikleri ifade oldukça şaşırtıcıydı. İki kafadar da aynı ifadeyi vermişlerdi komisere. "O yaptı" demişler ve eklemişlerdi peşinden:

– Biz sadece yanında bulunduk. Her şeyi tek başına yaptı. Biz etrafında nöbet bekledik...

Bunların ardından söyledikleri çok daha şaşırtıcıydı:

– Kolundan vurulmuştu, arabaya bindiğinde "yarası" için sanmıştık. O bizi bırakıp kaçtı gördüğünüz gibi... Saltık Buğra'yı öldürmedikçe beni kimse yakalayamaz diye yemin edip duruyordu.

Bize silahları Gaddar verdi. Saltık Buğra'yı öldürmemiz için de para verdi. Ve o sakladı bizi...

******

Aylar geçmiş, günler tükenmişti hadisenin olduğu günden bu yana... Fırıldaktan ne bir ses vardı ne bir seda...

Gaddar da tutuklanmıştı sanıkların verdikleri ifadelere dayanılarak; fakat sular durulmamıştı henüz...

******

Veda

Salük Buğra ne yapsa olayın şokundan kurtulamamıştı. Her soluk alışında, ciğerlerini çürüten ahlar vardı nefesinde. An geliyor kendinden geçip, dalıp gidiyordu...

Bu şehir, kirletmişti ruhunu. Çocukluk hatıralarından tut, sevdaları bile kirlenmişti bu şehirde... İnsanlar canavarlaşmış, duygular bile başkalaşmıştı bu yerlerde...

Bu şehir sadece sönmeyen bir ateşten ibaretti artık onun için... Her dokunduğu yer yakıyordu onu... "Kalbimin, dinmek bilmeyen öfkelerimin, acılarımın, çocukluk hatıralarımın ve sevdalarımın sindiği bu şehri arkama bile bakmadan terk etmeliyim. Buralardan gidişim, ya kurtuluşum olur ya da sonum." diye efkarlı tütüyordu yüreği.

– Elveda doğup büyüdüğüm şehir, elveda sevenlerim ve sevmeyenlerim, elveda hepinize dostlarım, düşmanlarım... Hepiniz kendinize yeni yüzler bulun! Ben her şeyimi, o gelinlik giyinemeyen kızı, acılarımı sevinçlerimi, bu topraklara onunla birlikte gömdüm ve gidiyorum işte...

Elveda çocukluk hayallerimin sindiği yerler, elveda beni bağrında büyütüp barındırmasını başaramayan diyar elveda... Ve arzularıyla birlikte toprak olan kız, elveda...

******

Yolcu

Yıllardır bitmek bilmeyen bir İstanbul tutkusu vardı içinde... Taşralı birçok gencin kalbinde efsaneleşen İstanbul, çocukluk yıllarından bu yana Saltuk Buğra'nın da hülyalarının bir süsü gibi emsalsizleşerek hafızasına kendisini silinmez harflerle kazımıştı.

Yıllardır okuduğu kitaplar, dinlediği hikâyeler düşüncelerinde bir masal ülkesi haline getirip bırakmıştı İstanbul'u.

Bu günlerde kanatlarını dilediği gibi kullanamıyor, acemi kuşların kanat çırpışları gibi tutunmaya çalışıyordu hayata.

Çocukluk yıllarında bile ne vakit İstanbul eksenli bir hayal kursa, yaşadığı şehirle onu hülyalarında şekillendirmeye kalkışsa, içinde yaşadığı taşra iliyle İstanbul'u kıyaslarken, zihnini allak bullak eden düşüncelerin yorgunluğu çökerdi üzerine...

Nüfusu milyonlarla telaffuz edilen o azametli şehrin, semtlerini, sokaklarını, caddelerini filmlerde, belgesellerde tanıdı-

ğı halleriyle düşlerdi daha çok... Amcasının yanına kısa tatiller için uğradığında, Serdem'in dolaştırdığı mekânları, dimağından silinmeyen o muhteşem manzaraları hayal ederek beslerdi hülyalarını...

Hadiseler ailenin bütün fertlerini etkileyince, babanın aklına da Saltık Buğra'nın İstanbul hayranlığı düşmüştü... Karakol mahkeme ve peşinde oğlunu gölgesi gibi kovalayan korkunç bir tehlikenin de oluşu ona da aynı hülyaları kurdurmuştu sonunda...

Saltık Buğra'nın dışında ailenin toplanıp birlikte vardıkları bir kararın sonucuydu bu... Sabah kahvaltı masasında aile bir aradayken seslendiriyordu baba ailenin müşterek kararını...

– Saltık Buğra, düşünüp taşındık annen, ağabeyin ve ben, müşterek bir karara vardık aramızda senin için.

Kafasındaki karmaşaların verdiği durgunluğu üzerinden bir çırpıda atmış gibi açmıştı gözlerini:

– Hayırdır baba!

– Sıkıntılı, hoş olmayan bir takım hadiseler yaşadın son günlerde. Biliyoruz ki sen İstanbul'u çok seversin, ayrılık hepimiz için zor şey ama, her şeye rağmen bir müddet buralardan uzak kalışında da yarar var diye düşünüyoruz.

Önce büyülü bir diriliş hissetmişti bedeninde ve az sonra değişmişti çehresindeki mimikler:

– İyi de "Korkup kaçtı." demezler mi baba?

– Sen desinler için mi yaşıyordun dünyada?

– Hayır ama!.

– Akşam amcanı arayıp konuştum. Uzun uzadıya anlattım olanları ve fikrini sordum.

– Amcamın fikri ne?

– Sen en iyisi Saltık Buğra'yı bana gönder dedi. İstiyorsa fabrikada yapabileceği bir iş veririm kendisine, yok olmaz diyorsa ve kafasında yapmak istediği bir iş varsa, onun üzerinde konuşur, olumluysa gereken bir amca olarak yapmaya çalışırım, dedi.

Sıkıntılarını biliyorum. Düşmanın görünmez birisi. Beklenmedik yerde karşına çıkabilecek olması büyük tehlike. Yani tuzak onun elinde her zaman, kuralları da o koyacak demektir unutmamalısın...

Burası İstanbul'a göre küçücük bir *semt*. Çehreler aynı, manzara aynı, yaşam tarzı her zamankinden farksız... Şuna inanıyorum ki o koca şehir çok şeyi unutturacak sana. Yeni bir hayata açarsın orada gözlerini. Hem araya hasret girince, bizler içinde bir değişiklik olur bakarsın. Seni görmek maksadıyla bizlerin de hayatına İstanbullu hülyalar girer...

Hem farkındayım, uzun zamandan beri bu şehir birkaç beden küçük gelmeye başlamıştı sana...

– Tamam, diyebilmişti sadece ve eklemişti peşinden. Ben, isterseniz bunu biraz düşüneyim...

– Bilmem sana söyledi mi, Cahit'le konuştuk aynı konuyu. O da dedesiyle konuşmuş ve Agah Dede seni yanına çağırmasını söylemiş Cahit'e...

– Bilmem, duymadım.

– Bu gün haberin olur o zaman. Ona da sor! Akıllı, gün görmüş adamdır Agah Dede...

Sofradan kalkar kalkmaz odasına geçmişti... Umutlarını küllendiren bahtına yeni ufuklar aralamıştı babasının sözleri... Hayallerini yıllardan beri kurduğu İstanbul masalının

yolları kendiliğinden açılmıştı önünde ama buruktu düşünceleri. Amcasını çok seviyordu... Yengesi hoşgörülü gün görmüş bir kadındı... Hele Serdem! Tam kafa dengi bir kızdı. Aralarında tam bir yaş vardı. Serdem, Saltık Buğra'nın süt kardeşiydi aynı zamanda... Sık sık telefonlaşırlardı onlar aralarında. Bir taraf aramakta biraz gecikse özlerlerdi bir birlerini. Bu son hadiselerde bile geceleri odasının kasvetini Serdem'in telefon konuşmalarıyla giderirdi Saltık Buğra...

Aslında babasının bu fikri kalbinde üzeri küllenen duyguların, karamsarlıklarını az da olsa savurmayı başaran bir rüzgâr olmuştu... Sigarasını tüttürüyordu dumanlı dumanlı... Efkarı, bulutları tepesinde toplayan yüce dağlar gibiydi...

Agah Dedenin kısa ve özlü bir nasihati gelmişti aklına. Gözlerinin önündeydi şu an ve aynı anın kare kare fotoğrafları aynı tazelikteydi önünde ve onu dinliyordu yeniden.

– Ömrünü öyle boş yere heder etmemelisin evlat. Doğrularını seçmeye gayret et hayatın ve onları yaşamaya çalış birazda.

Öyle bir hayat modeli seç ki hayatın içinden, tekmil figürleriyle, hatlarıyla, desen ve renkleriyle, bakanların gözlerini kamaştıran, ince zarif ve mükemmel bir sanat haline getir yaşadıklarını...

Zoru başarmaktır bu... Kolaycılık sıradanlıktır unutma! Sense farklı bir duruş sergilemenin peşindesin bilip gördüğüm kadarıyla. Öyle ise kolaycılıktan uzak duracaksın. Herkesin başaramadığı, istese bile özümleyip yansıtamadığı müspet renkliliklerdir farklılıklar...

O talihsiz hadisenin hemen ardından ilk Agah Dedenin fikri olmuştu bu şehirden belli bir zaman için bile olsa uzaklaşması...

– Tebdil– i mekânda ferahlık vardır... Yaşadıkların seni karamsarlığa düşürdü ve içinde sönmesini tamamlayamayan bir ateşle yaşıyorsun. Uzaklaş buralardan bir müddet. Hatıraların tatlısı da acısı da aynı yerlerde yaşadıkça, attığın her adımda, baktığın her noktada yeniden tazelenir ve sonunda bunaltır seni... O Fırıldak denilen adam da yakayı ele vermedi henüz. Düşmanınız saklı ve sizden daha avantajlı... Şayet gittiğin yerde imkanların iyi olursa, Cahit'le Emre'yi de al yanına. Gideceğin yerin imkanları buna müsait bildiğim kadarıyla. Bana müspet ya da menfi bir cevap vermezden önce geniş bir zaman diliminde sana söylediklerimi iyi düşünüp değerlendir ve aldığın kararla yanıma gel... Sakın bir gurur meselesi olarak değerlendirmeye kalkışma bunları, korktuğun için almıyorsun bu kararı... Böylesi yanılgıları sokma aklına. Hayat yaşayabilmek için her şeye rağmen tedbir almaya değer.

Karar

O gün evden hiç çıkmamıştı. Yoğun düşüncelere vermişti kendisini. Annesi yemek için seslenmişti bir ara ve bir de beş çayı için ara vermişti düşünmeye...

Cahit telefonla aramıştı dedesinin görüşme isteğini söylemek için, aldığı cevap olumsuzdu. "Yarın daha uygun." Demişti sadece ve fazla bir yorum yapma ihtiyacı duymadan kapatmıştı telefonu.

Serdem aramıştı kendisini, amcası ve yengesi konuşmuştu ikna etmek için. "Gel, İstanbul senin için değişiklik olur." Diyordu hepsi.

Kendisinin bile çözmekte güçlük çektiği bir ikilem içindeydi. Yolunu kesen tek mesele vardı ve gurur meselesi yapmıştı bunu kendisine... "Vakti miydi?" Durup dinlenip işte bu soruyu soruyordu kendisine. Gizli bir el aslında uzaklara doğru çekiyordu onu ve o bunun farkındaydı...

Ertesi sabah kalkıp dışarıya çıkmak için hazırlandığında,

aklının değil yüreğinin çizdiği istikamete yönelmişti ayakları. Arabasına atlayıp, Sanem'in mezarı başında bulmuştu kendisini. Kahır doluydu mezarın kenarında durup seyrederken... Dudaklarını sakız gibi çiğnemeye başlamıştı farkında olmadan... Veda, düşmüştü dudaklarına... Demek ki kararını çoktan vermişti gitmek için... İçli bir mırıldanış vardı dudaklarında, kahrı dünyayı tutuşturan:

– Elveda Sanem, diyordu... Sen olmayınca artık neye yarar ki buralar? Hiç bir anlamı yok artık buralarda sensiz yaşamanın... Hani aklımızın kenarından bile geçmeyen tek şeydi belki de bu şehri tek başıma terk etmek. Seninle gidecektik buralardan ve herkesten habersizce aldığımız bu karar sürprizimiz olacaktı. Yaşamak için biz İstanbul'u seçtik kendimize, diyecektik herkese ve şaşıracaklardı bizi sevenler. Bakma öyle "Cesurum" dediğime sen, inan öyle korkak birisiymişim ki, duyarsın belki ama inanamazsın... Şu an ölüm korkusundan çırpınan şu yüreğimi görseler, "Bu muymuş, herkese meydan okumaya kalkışan delikanlı?" derler de başka bir şey demezlerdi... Neyse, ayakları bulutların üzerinden inmeyen o kibrin en ihtişamlı pozlarını veren delikanlı aczini anlıyor senin mezarın başında... O hayat dolu, dünyayı arzularıyla kuşatan genç kız, ölümün en acımasızının ellerine düştükten sora anladım aczimi aslında, anladım da yine o kibrim bana hayata aynı pozları verebilmem için tekrarladı buyurganlığını... Nerede ne zaman ve nasıl, kaç yaşında, hangi arzuların beklentisi içindeyken kayacak yıldız?

Ben ölümü sende tanıdım. Daha önce benim dünyamda o hiç ama hiç yoktu. Bu şehirde kim bilir günde kaç sala sesi yayılarak yankılanırdı ufukta... Kaç cenaze uğurlanırdı camile-

rin musalla taşlarından? Ben onları duyar görür ve anlamazdım... Dökülmezlerdi yüreğime o rüzgârın esintileri...

Seninle tanıdım ölümü, yemin ederim, seninle! İnsanların sevinçleriyle, kederleriyle, bitip tükenmek bilmeyen hırs ve ihtiraslarıyla, daha yaşamasını istediği, yaşanmamış hazlarıyla ve sevgileriyle toprağın bağrına düşüp, sesime ses vermeyen bir hale gelebileceğini... Çok zor durumdayım be gülüm, yanımda olsaydın paylaşırdık en azından... Yanına aklım başımda olarak, çıldırmadan gelirsem şaşarım... Zor durumdayım gülüm, zor...

Sensiz, yalnız gitmek de varmış bu şehirden... Varsın korkup kaçtı desinler be gülüm? Gidiyorum sonunda, zor olsa da sensiz gidiş, gidiyorum, elveda toprağın kızı, elveda...

*****

Saltık Buğra mezarlıktan doğru Agah Dedenin evine giden yola girmişti. Belirgin bir tedirginlik vardı hareketlerinde, dikiz aynasına bakıyor, yan aynaları kontrol ediyor, keskin bakışlarıyla peşinden kovalayan ölümün tetikçisini arıyordu. Karşısına bir engel çıkmadan, daha doğrusu korktuğu olmadan gelmişti Agah Dedenin oturduğu binanın önüne. Daha birkaç gün önce burada ölüm kusmuştu üzerine namlular. Arabasından inerken çok tedbirliydi. Gözlerini kısarak bütün dikkati ile bir yitik arıyordu etrafında. Eli yüreğinde derler ya işte öyle... Bir aksilik olmadan arabasını park edip sessiz sedasız girmişti cümle kapısı açık duran binadan.

Agah Dede bu koca şehrin dert dinleyen adamıydı. Kimler gelmezdi ki yanına akıl almak, yaptığı bir işin doğru veya yanlış olduğunu ondan sormak için. Bu gün kimseler yoktu yanında. Sadece Saltık Buğra'nın geleceğini bildiği için Cahit vardı dedesinin yanında. Zil çaldığında Cahit açmıştı kapıyı. Arkadaşını karşısında görünce sevinmişti. Saltık Buğra'nın ilk sorusu şuydu içeriye girdiğinde:

– Başka kimse var mı?

– Kimse yok şansından, dedemde seni sorup duruyordu.

İki arkadaş birlikte geçmişlerdi Agah Dedenin bulunduğu odaya. Seksenine merdiven dayayan ak sakallı ihtiyar, hüzünlü bir bakışla süzmüştü Saltık Buğra'yı:

– Gel bakalım deli çocuk.

Elini öpüp tam karşısına oturmuştu. Şark odası usulü döşenen zemin çok farklı bir rahatlık veriyordu insana.

Agah Dede hüzünlüydü Saltık Buğra'yı seyrederken. Hassas, içli bir sesi vardı sohbete girerken:

– Hayatla aranızdaki uçurumlara dikkat çekerdim hep. Ne yazık ki aranızdaki uçurumlar kendisini hissettirmeye başladılar evlat. Bak artık buraya bile huzurlu bir gönülle gelemiyorsun. Senin içinde sürekli bir sıkıntı vardı. Sen neşeli gözüksen bile ben onu senin gözlerinden okuyorum. Daha önce de söylemiştim sana kuralsız bir duruşun vardı hayata karşı ve bu halin sürekli bunaltıyordu seni. Sen arkadaşlarından daha zeki ve bana göre daha farklıydın. İşte o zekayı yerinde kullanamayışının ve ayaklarının bulutların üzerinden inip toprağa basamayışının yorgunluğunu çekiyorsun şu an. Şimdi, "Bana neden anlatıyorsun ki bunları?" diyebilirsin. Şunu istiyorum senden. Kendini sorgula! Neler yaptığını, hayatın neye yaradığını, neden yaratıldığını, düşlerini, o gittikçe hacmini genişleten kainatın bozulmayan sistemini, istersen her şeyin nasıl yoktan var oluşunu ve onların kim tarafından ve nasıl yönetildiğini araştır!

Kendini ara... O mesafeler tanımayan hülyalarını, emellerini, böyle neyin nesi olduğunu sorgulamalısın biraz. Manevi ve bedensel hazların, arzuların, sevdaların nasıl şeyler olduğunu anlamaya çalış...

Kendi bedeninde sana *sormadan* işleyen organlarını, elle tutulup gözle görülmeyen hislerin, duyguların, sevinç ve kederlerin, hırs ve ihtirasların hatta sevgi ve nefretlerin merkezlerinin bedeninin neresinde olduğunu araştır.

Kendini bulmak kendini yaşamak istiyorsan mutlaka araştırmalısın bunların merkezlerini. Bulamıyorsan üzülmeyeceksin, O'nun yüce sanatıdır deyip sanatkâra teslim olacaksın. Niçin duygulanır da ağlar insan, hiç düşünüp *kendine sorduğun* oldu mu bunu? Neden öfkelenir, neden sevinir, niçin isyan eder, hangi organ *yapar bunu*, aşkların, sevgilerin, nefretlerin bedende bulunduğu merkez neresidir? Hayatın anlamını bilerek yaşayabilmen için kendine vakit ayırıp, sorgulayacaksın her şeyi.

Saltık Buğra'nın beyninde fırtınalar kopanıyordu Agah Dedenin anlattıkları. Sessiz sedasız devleşen tepkileri vardı içinde onu dinlerken.

"Hayatın anlamını bilip de ne olacak Agah Dede, bilinmeyen bir günde ansızın vedalaşıp gitmeyecek mi insan bu dünyadan?"

Az sonra içindeki sitemler onu yüreklendirip tepkisini seslendirmesine daha da bir efkarlı duruşuyla teşvik ediyordu:

– Dede kafamı karıştırdın. Zaten karışıktı, ne gereği vardı *bunların. Ben vedalaşmak için gelmiştim* buraya. Hem bu saydıklarının neye yaradığını, kimin idare ettiğini bilip de ne olacak ki? Öyle olur olmaz şeylerle beynimi doldurup biraz daha mı bunaltayım kendimi?

Agah Dede Saltık Buğra'yı sakin sakin *izliyordu. Konuşsun*, deşarj olsun, rahatlasın ve bunlarla birlikte hafızasının bir köşesinde bu konuşmaların silik bile olsa izi kalsın... Öyle *istiyordu* Agah Dede. Onun içinde sakin ve hoşgörülüydü onu dinlerken.

Cahit suskun, Agah Dede Saltık Buğra'ya dikkatini vermişti.

– İşte Agah Dede, sizin nesille aramızdaki uçurumun izahı bu... Sizler ömür boyu bu yitikleri arayıp yoruldunuz, ne geçti ki elinize? Bizlerse bu boşa yorgunluğu anlamsız bulup başka arayışlara yönlendirdik kendimizi. Ne demiş Descartes "Düşünüyorsam varım." Biz de diyoruz ki, madem varız her şeyi kendimize dert edinmeden yaşayalım. Vücudundaki organlar nasıl çalışıyor, onları kim idare ediyor, nasıl düşünüyorsun, neden duygulanıyor, neden ağlıyor, neden seviniyorsun? Bilip de alim mi olalım dedem? Vakti gelince ne nasılsa yaşıyoruz işte... Nedenlerini arayışlarımız neyi değiştirecek ki? Sen de yorulma bundan sonra dede. Gez, yürü, eğlen, coş geride kalan ömrünü canının istediği gibi tüket. Tadını çıkar hayatın, gerisi boş işte. Her şey değişti dede. Anlamı yok kendini boş yere frenlemenin.

Sakindi Saltık Buğra'yı dinlerken ama, yine de azap figürlü çizgiler istila etmişti yaşlı adamın çehresini... Gözlerinde kederin rengini açacak kadar şefkat vardı yine de, lakin kirpiklerin sehpasına asılı duran damlacıklar, dalından düşen meyveler gibi yuvarlanmıştı yanaklarından.

Efkarını alevlendiren hazin bir nefes çekiyordu ciğerlerine. Esef doluydu sesinin ahengi:

– Sizde de bunun adına medeniyet değişmesi mi diyorlar evlat?

– Evet dede. İşte kuşaklar arasında ki anlayış farklılıklarının da adı bu. İnsanlar gitgide daha seçici oluyorlar. Anlamsız engelleri hayatın dışında bırakıp daha özgür, daha bilinçli, daha hür ve daha kuşatıcı bir hayatı yaşamak dururken neden öyle kendimizi engelleyerek hayali şeylere adayalım ki?

Agah Dede tecrübeli ve hayat adına birikimleri olan bir

şahsiyetti. O kavgacı değildi. İnsan psikolojisini en iyi bilenlerden biriydi. Sert çıkışmalarla, buyurganlıklarla, kavga ve münakaşalarla kimsenin fikir değiştiremeyeceğini, daha da fenası sert çıkışların en ılımlı mizaç yapısında ki insanları bile karşısına alıp daha da zıtlaştıracağını bilenlerdendi. Onun içinde sakin ve hep buruk bir tebessümü vardı dudaklarında, Saltık Buğra'yı dinlerken...

– Var oluş sebebimizin kaynağından koparılışımızın adı olmalı senin anlattıkların. Günümüz toplumlarının huzursuzlukları, hep o uydurmaca medeniyet adına kestiğimiz kurbanlar değil mi?

Bir yığın inkarın ve isyanlarımızın manasızlık iklimlerinde yaşadığımız maceraların dramları bu senin anlattıkların işte. Aslında hepimiz başlangıç ve sonu biliyoruz. Sadece ikisinin arasında kalan ve adına ömür dediğimiz zamanı nasıl kullanacak oluşumuzun farklılıklarını tartışıyoruz şu an.

Sahi neydi hayat? Doğum gelişiyle ölüm gidişi arasında ki zamanın her nefesinden sorumlu oluşumuzu yaşıyoruz, idrakinden uzak...

Kuşaklar arasındaki farklılıklar, zamanı boş sevdalarla tüketirkenki umursamazlıklarımız... O bitmeyecek sandığımız hayatın sonunda önümüze getirilecek faturadan habersiz yaşayışımız.

Aslında her insan, gün geçtikçe içinde büyüyen bir boşluğun farkında olarak yaşar. O boşluğu beynimize işleyen ilahî nakışların bize seslenişlerinden duyarız onu. Lakin bir yanda maneviyat, öte yanda nefsin çağırdığı süslenmiş uçurumlar... Tabi ki zaaflarımız bize manevi hazları sırtımızda gittikçe ağırlaşan bir yük gibi göstermeye başlayınca hayatımızı boşa harcamanın vehmine kapılarak, maneviyatı ehemmiyetsiz bir şeymiş gibi onu bir kenara bırakır gönlümüzü rahatlatmaya

çalışırız. Bizden kendimize dönmemizi isteyen içimizden gelen seslenişleri unutmaya ve umursamamaya zorlarız kendimizi.

İnsan iki şeye çok iyi dikkat etmeli evlat. İçindeki ve dışındaki yürüyüşlerdir hayatı yazan. Çift kişilik taşır her insan. Dış dünyasına olan söylemleriyle, hareketleriyle yansıttığı kişilik onun asıl kişiliği sayılmaz. İç dünyasını şekillendiren terkipleriyle bilemediğimiz, bize yansımayan gizemleri biçimlendirir kişinin asıl kimliğini... Kişi hayata gerçek duruşunu beyninde saklı tutar. Biz onun beynini okuyamadığımız için sözlerine, gözlerine ve beden diline bakarak tanımaya çalışırız...

******

İstanbul

Kalbine hüzün dokunan insanın fotoğrafı bile ıstırap figürlerinin istilasına uğrar. Onu tasvir elbette her kalem erbabının haddine değildir. Saltık Buğra işte o ahvaldeydi... Saçlarına tek tük aklar düşmüştü genç yaşında. Her bakan göz bu nadir renklilikleri seçemese bile saçlarında kış mevsiminin daha şimdiden sinyalleri vardı.

Buruk ötesi, içleri parçalayan hazin bir uğurlamayla, sessiz sedasız ve herkesten habersiz bir yolculuk başlamıştı İstanbul'a... Aile fertlerinin dışında sadece, Emre ve Cahit Saltık'ı uğurlamaya gelmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde otobüs garajdan kalkarken, eller çok yorgun sallanmaya başlamıştı arkasından... Kâbusla, rahatlatıcı hayallerin karışımında, yorucu bir yolculuk başlamıştı Saltık Buğra için... Yollar değil, bu yolculuğa hayallerindeki gibi çıkamayışının acılarıydı onu yoran...

Şafak sökeli az bir zaman olmuştu... Gözleri kızarmıştı uykusuzluktan. İstanbul artık çok yakın bir mesafedeydi saate

bakınca... Az önce başlayan yağmur da dinmiş, otobüsün camını görüntüye açan sileceklerin de hızını yavaşlatmıştı şoför. Yağmur damlaları artık tek tük düşüyordu toprağa... Damlalar denizin sakin sularına düştükçe, önce küçük daireler oluşturuyorlar, sonra o cılız daireler büyüyerek birbirlerini biçip yok oluyor, daha yenileri aynı görüntünün bir devamı olarak sürüp gidiyorlardı...

Otobüsün camından gözünün önüne düşen manzaralar daha gözlerinde yeni misafir olmaya başlayan uykuyu kovuyor, Saltık Buğra kendisine yeni görüntüler seçmeye çalışıyordu...

Martıların dünyasına ilgi duymuştu... Az önce şiddetli yağan yağmurdaki panik hareketleri kalmamıştı onlarında, yağmurun hızını kaybedişiyle onlar da sakinleşmişler, artık keyiflerince cilveleşiyorlardı sularla...

Gemiler, sandallar ve balıkçı tekneleri onu kendisinden alıp değişik hülyaların deryasına bırakmıştı...

Akşam yola çıkmazdan önce amcasıyla, yengesiyle ve Serdem'le ayrı ayrı konuşmuşlardı. Otobüsün kalkış ve İstanbul'a varış saatleri de konuşulmuştu. Serdem üslenmişti Saltık Buğra'yı terminalden alma görevini...

Otobüs vaktinde varmıştı terminale. Serdem nasıl da heyecanlanmıştı, Saltık Buğra'yı otobüsten inerken görünce... İki kardeş sevinçle buluşup, fazla gecikmeden, bagajlarını alır almaz arabanın arkasına attıkları gibi gardan son sürat ayrılmışlardı. Asıl mekânları Büyük adaydı. Babası Serdem'e Saltık Buğra'yı fabrikaya getirmesini söylemişti...

Anadolu yakasında fabrikası vardı Doğan Beyin... Serdem de aynı fabrikada babasıyla birlikte çalışıyor, akşam mesai bitiminde Büyük Ada'ya evlerine duruma göre özel motorlarıyla ya da vapurlarla gidip geliyorlardı...

O gün amca, yeğen ve Serdem uzun sohbetlerin zamanı eritişiyle geçirmişlerdi...

Amca zengin bir iş adamıydı... Saltık Buğra'yı çok benzetirdi kendisine. Boy pos amcanın gençliğinin inanılmaz kopyası gibiydi... Belki de kendisine çok benzediği için ya da erkek çocuğu olmadığı için onu çok seviyordu...

Birlikte yaşadıkları şehirden gelmesinin sebebi, abisinin aşırı hükümranlığı ve üzerinde kurmaya çalıştığı can sıkıcı otoritesi olmuştu. Doğan Bey akıllı bir adamdı. Ağabeyi ile aralarındaki kan bağının zarar görmemesi için babasından kalan servetten olan hissesini alıp onunla ticari yollarını ayırmış, istikrarlı gidişatı ve zekâsı sayesinde bugünkü durumuna gelmeyi başarmıştı... Şimdilerde büyük bir şirketi, fabrikası ve yan kuruluşları olan saygın bir iş adamıydı...

Akşam hep birlikte biraz da erken sayılan vakitte çıkmışlardı iş yerinden... Hande hanım yaz ayının muhteşem manzaralı bahçesine tam havuzun yanındaki göz kamaştıran çardakta hazırlatmıştı akşam sofralarını... O da aşırı bir yakınlık duyardı Saltık Buğra'ya... O akşam felekten bir geceyi yaşamaya çalışmışlardı hep birlikte... Yemekler yenmiş, sıra çaya gelmişti. Görkemli villanın bahçesinde havuz ve başını hafifçe kaldırıp baktığında denizin insanı büyüleyen manzarası seyre değerdi...

Geniş bahçedeki havuz, renklerin her tonuyla gülümseyen çiçekler, baharla tomurcuklarını patlatan hanımelleri, iğde ağaçları ve ıhlamurların yaydığı nefis kokularla burası, iç rahatlatan bir mekândı...

Koyu bir sohbet başlamıştı... Çaylarını tanımadığı bir kadın getirmişti. Meraklanmıştı Saltık Buğra:

– Amca!

– Efendim.

– Evdekilerden bazılarını tanımıyorum.

– Kimlerden söz ediyorsun?

– Çay getiren hanım?

– Ha o bu evin çalışanı. Burada kalıyor.

– Bir başka kadın daha ilişti gözüme.

– O da bu evde yaşarıyor. Evin yemek temizlik işlerinden sorumlular onlar...

– Bir adam daha vardı, az önce ayrıldı buradan.

– Ha evet o sabah erkenden gelir, akşam olunca da gider. Bahçeye bakar ve evin eksiklerine.

Şaşkınlık vardı Saltık Buğra'nın tavırlarında:

– Biz de zengin sayılırız ama, böylesi alışkanlıklarımız yok.

Serdem ayrılmıştı az önce masadan ve Hande Hanım eve geçmişti çay sohbetinden hemen sonra. Amca yeğen baş başa bir sohbet fırsatı yakalamışlardı birlikte:

– Amca!

– Yine neyi merak ettin yeğen?

– Serdem çok değişmiş görmeyeli...

– Mesela ne gibi bir değişiklik bu?

– En son gördüğümde böyle değildi. Mesela kapanmış, abdest, namaz... Tutucu bir sofi olup çıkmış...

– Onun inancının gereği de oymuş demek ki.

– İnanç mı? Ne yalan söyleyeyim inanamıyorum gördüklerime. Böylesine çağdaş bir evde de, inanılır gibi değil doğrusu.

– Bu evde demokrasi var evladım. Bak yengen açık, o kapalı. Ben farklı düşünüyorum, yengen daha farklı. Zorluk yok bu işte...

– Davranışlarında bir değişiklik var mı?.

– Hayır, çok sıcakkanlı saygılı ve sevecen bir kız.

– O halde mesele yok. Anlaşabileceğinize eminim.

– Yo hayır öyle bir sorun yok aramızda.

– Gün geçtikçe daha iyi anlarsın yeğen, şimdilik başka şeylerden söz edelim istersen. Mesela ne yapma düşüncesi var şu an aklında?

– Kesin bir şey yok henüz kafamda amca... Babam amcana bırak dedi.

– Öyle diyorsan kolay evlat. Önce birlikte çalışıp düşünelim biraz... Daha sonra ben başka bir iş kurmak istiyorum dersen onun da kolayına bakarız.

– Tamam amca, sen nasıl istersen, bana uyar.

******

Aradan tam bir ay geçmişti...

Bakışlarında hâlâ efkar efkar tüten, dokunduğu her yeri tutuşturan koyu kederlere tutsaktı hali. Serdem, Saltık Buğra'yı firkate teslim bir psikolojinin içinde bulmuştu yine... Görkemli bahçenin havuzunun kıyısında duran masanın başında otururken, dünyadan habersiz ve inanılmaz bir dalgınlık içindeydi.

Amcası, yengesi vakit ilerleyince yatmak için ayrılmışlardı yanlarından ve Serdem ortalarda gözükmüyordu. Tek başına kalmıştı havuzun kenarındaki muhteşem çardakta.

Ay ışıklı gecenin, salkım saçak parıldayan yıldızlarının aksi vuruyordu havuzun durgun sularına. Gecenin mehtabı taçlandırıyordu manzarayı...

Serdem, donup kalmıştı Saltık Buğra'ya yaklaştığında... Süt kardeşi yalnızlığa tutsak, kendinden geçmişliğin ölümcül dalgınlıklarını yaşarken... Serdem'le arasında bir yaş fark vardı. Annesi rahatsızlanıp sütü kesilince Serdem'i Saltık Buğra'nın annesi emzirmişti. Bu yaş farkı Serdem'e bir ağabey, Saltık Buğra'ya ise bir kız kardeş kazandırmıştı. Daha çok onunla konuştuğu zaman rahatlıyordu. Kısa zamanda iki kardeş inanılmaz şekilde anlaşmışlardı. Amca ve yengenin de dünyaları değişmişti Saltık Buğra evlerine geleli...

Serdem hiç yalnız bırakmamaya çalışıyordu Saltık Buğra'yı. İstanbul'a geldiğinden beri üzerindeki sıkıntıları az da olsa hafifletmeye çalışıyordu. Serdem, her geçen gün biraz daha derinlemesine çözmeye başlamıştı onu... Sevdiği yemekleri soruyor, mutfakta günün menüsünü bile onun sevdiği yemeklere göre belirliyordu. Çay, kahve, sohbet ve hatta birlikte def– i gam için dolaşmaları, her gün biraz daha rahatlatıyordu Saltık Buğra'yı... Espriler yapıyordu onu gülümsetebilmek için, fıkralar anlatıyordu...

Yine Karadeniz de gemileri batmıştı Saltık Buğra'nın... Aralarında kısa bir mesafe vardı... Çıtırtıların bile velvele kopardığı, bu gecenin kulaklarda uğultu rüzgârları estirdiği vakitlerde ayak seslerini bile duymamıştı... Durup onu bir müddet gerilerden seyrettikten sonra varlığını hissettirebilmek için:

– Hey! Diye yükselen tatlı bir ikazla bölüyordu düşüncelerini.

Saltık Buğra hafif bir irkintiyle toparlanmıştı Serdem'in

ikazını alır almaz. Derin bir soluk alarak sıyrılmaya çalışıyordu kâbusların kuşatmasından... Serdem yaklaşmıştı oturduğu masanın kıyısına ve o da altına bir sandalye çekmişti.

– Ağabey Allah aşkına ne bu halin yine?

– Bilmem dalmışım işte...

– Ağabey ben senin kardeşinim, sıkıntılarını anlat bana, rahatlarsın en azından. Ağabeyler, kardeşlerine anlatırlar sıkıntılarını benim bildiğim. Hakkın var üzerimde, senin sütüne ortakçı olmuşum, bari anlat ki varsa ben de senin sıkıntıların ortakçı olmaya çalışayım...

– Yeni bir şey yok be kız... Unutamıyorum olanları... Kolay değil ki kardeşim... Bütün umutlarım hayallerim düştü onunla birlikte toprağa.

– Haklısın ağabey. Lakin, giden bir daha geriye dönmüyor ki...

En duyarlı konuya girmişti Serdem. Rengi uçmuştu birden, Azrail yoklamış gibi titremişti farkında olmadan ve alnında küçük küçük tepecikler sökün etmişti. Sanem'in ölümünden sonra içten içe büyüyen sinsi bir korkunun tutsağı olmuştu duyguları. Ölüp, üzerine örtülen toprağın arasında kalışını düşledikçe rengi uçuyor, sıkıntı terleri basıyor bedenini ve çıldıracakmış gibi oluyordu...

– Ağabey sen hasta mısın?

– Derin bir nefes almıştı ve eliyle alnında su damlacıkları gibi toplanan terlerini silmeye başlamış sonra da, Serdem'in düşüncesini cevap almak için zorlamıştı...

– Nasıl bir şeydir bildiğim yok. Sanem'i o menfur cinayete kurban verdikten sonra, onu hatırladıkça hoyrat bir el çelikten pençesini boğazıma atıp nefesimi kesercesine sıkıp duruyor işte.

– Ağabey bana kızma sakın ama, sen mutlaka bir hekimden psikolojik destek almalısın.

Soluğu sıklaşmıştı Serdem'in gözlerinde beklerken. Hafif bir öfke karışımı sinmişti sesinin tonuna:

– Ya bakma sen, geçer... Hasta değilim ki doktora gitsem.

– Hiç inatlaşma ağabey. Sen o hadisenin şokunu hâlâ üzerinden atamamışsın.

– Başka konu seç konuşmak istiyorsan.

– Ağabey doktora gitmek neden korkutuyor ki seni.

Azar vardı sesinde:

– Ben hiçbir şeyden korkmam!

– Ağabey ben sana en yakın olanım bu evde unutma. Hatta babamdan bile... O amcan, ben hem amcanın kızı ve daha da önemlisi, kardeşinim senin. Bunun içinde başının tatlı belasıyım. Kolay kolay başından salamazsın beni...

Geldiğin yerlerdeki ününü duydum. Arkadaşların da aynı şeyleri söylüyorlardı hakkında. "O hiç bir şeyden korkmaz." Diyorlardı. Cesursun cesur olmasına ama, senin hayatında hem de çok korktuğun bir şey olduğu da kesin...

Gözlerinde buram buram ürperti tütüyordu Serdem'i dinlerken:

– Şimdi bırak benimle felsefe yapmayı da, hangi arkadaşımı gördün ve onlar hakkımda sana neler anlattılar, önce bunun cevabını ver?

– Üç gün öncesi fabrikaya gelen iki arkadaşına da babam iş verip, kalabilecekleri bir yer temin etti.

Belirgin bir tedirginlik vardı hareketlerinde Saltık Buğra'nın:

– Arkadaşlarım mı?

– Evet arkadaşların olduklarını söyleyen, iki kişi... Anlattıklarına göre sensiz edememişler oralarda. Amcam babamın adresini vermiş onlara ve Agah dede diye birisinin de mektubu vardı babamın elinde.

– Adlarını da biliyor musun onların?

– Evet, Cahit ve Emre dediler. Cahit Agah dedenin torunuymuş... Uzun uzadıya seni anlattırdım onlara. Efsaneleşmişsin oralarda. Hatta amcamı bile gölgede bırakan namın, amcamı bile korkutmuş olmalı ki, o istedi daha önce senin oralardan uzaklaşmanı.

– Demek, Cahit ve Emre geldiler.

– Evet işe bile başladılar.

– Biliyordun madem, neden söylemedin bana onların geldiklerini?

– Babam öyle istedi. Onun için de senin birkaç gün daha Büyük adadaki büroda kalman gerektiğini söyledi. Sana sürpriz yapmak istemiştik babamla birlikte, ama sen sabırsızlık ettiğin için erken haber aldın işte...

Saatine bakmıştı, vaktin onlarla buluşmak için çok geciktiğini anlayınca vazgeçmişti... Serdem yarım bıraktıkları meseleye dönüyordu yeniden:

– Anlatsana be ağabey sahi senin gibi nam salmış, cesur, yiğit bir adamda korku eğlenir mi?

Yeniden değişmişti yüzünün rengi...

– Yorma beni kardeşim. Madem o kadar zorladın sana söyleyip kurtulayım. Benim korkum vurmak ya da vurulmak değil?

Efkarlı bakıyordu Serdem'in gözlerine ve yeniden bir sigara sıkıştırmıştı parmaklarının arasına... Dudakları seğiriyordu, titreyen parmaklarıyla kibriti tutuşturup sigarasını yakmaya başladığında... Zor şeydi onun için bu gerçeği mırıldanmak. Sonunda:

– Ölmek! Diyordu sadece. Ölmek...

O tek kelimenin ardından sanki hiç açılmayacakmış gibi kilitlenip kalıyordu dudakları birbirine...

Acı acı yutkunuşlar başlıyordu peşinden, vücudunun tutulduğu titremeleri engelleyebilmesi için...

Serdem gözlerini hafif kısarak dikkatini toplamıştı onu izlerken... O herkesi yıldıran delikanlı zaafını vurmuştu açığa ve gururu yara almıştı.

– Serdem!

Bu isimle açılıyordu kuruyan dudaklarının presleri ve tekrar derin bir sükûta gömülüp kalıyordu hiçbir şey söyleyemeden... Zor durumdaydı Saltık Buğra ve Serdem kahreden bir seyirle izliyordu onu... Eşelenmesinin gerektiğine inanmıştı rahatlayabilmesi için... Oralar düşmüştü yine aklına ve o içini kanatan, sıkıntılarını her gün biraz daha artıran olay... Hazin bir mazinin daüssılasında yaşıyormuş gibi dalıp gitmişti, Serdem'in gözlerinin içine bakarken... Muhayyilesinde katmer katmer sıla açan ve yüreğine hasret kokularının büyüsünü dokundurup geçen bazı beraberliklerin fotoğrafları kabartmıştı duygularını.

Yine Serdem'in hülyaları tüketen o sesi giriyordu araya:

– Ağabey!

İçli bir bakış atmıştı Serdem'in gözlerine:

– Ağabey bu kadar çok mu seviyordun onu?

Ta yürektendi cevabı:

– Çok!..

– Ağabey, bilesin ki o artık yok ve sen hâlâ devam ediyorsun yaşamaya.

Biraz kahırlıydı Serdem'le konuşmaya çalışırken:

– Biliyor musun, içimden söke söke aldın bütün sırlarımı. Beni hiçbir şeyden korkmuyor olarak bilenlere sır verirsen bilmelisin ki bu seninle son konuşmamız olur.

– Buna emin olabilirsin ağabey.

– O zaman iyi dinle beni! Şayet adına yaşamak diyorlarsa, ben de yaşıyorum say, o hadiseden sonrası için...

– Ağabey, çözmekte zorlandığım bir şeyler var kafamda, sahi sen Sanem'i mi unutamıyorsun, yoksa ona karşı yapılan vahşi saldırıyı mı?

– Her ikisi de unutulur gibi değil ki kardeşim.

– Ben aradaki farkın farkını soruyorum senden ağabey?

– Kimseyle paylaşılması mümkün olmayan değerleri vardır hayatın. Eceliyle ölüm de sevenlerini zor durumda bırakırdı elbet. Bu öylesi değil ki kardeşim. Onun maruz kaldığı iğrençlikler şekilleniyor gözlerimin önünde ve hatırladıkça çıldırmamak için direniyorum, farkında değil misin? Biliyor musun ben aklım erdiğinden bu yana, ağlamayı beceremezdim...

Kirpiklerine asılıp düşen yaşlara mani olamıyordu. Dokunaklı hassas bir sesi vardı duygularını ifadeye çalışırken:

– Onu çok sevmiştim... Kurduğum bütün hayallerin içinde hep o vardı. Hüzünlenmesine bile kıyamazdım.

Serdem de almıştı nasibini abisinin duygusallığından... Onun sesinin notası da hazındi konuşurlarken... Gecenin ih-

tişamlı manzarası bile hüzün kuşanmıştı onların kederlenişleriyle:

– Anlıyorum seni ağabey. Ne yaparsak yapalım, hayat böyle bir şey. İnsan bir bakıma da neleri nasıl yaşaması gerektiğini kendisi belirleyemiyor işte. Biraz aşk, biraz keder ve sonra Allah'a ısmarladık! Biraz sevinç, biraz elem ve farkında olmadan yaşadığımız bir imtihanın sonlandırılışı... Değer verdiğimiz çok şey boş bir hayal aslında. Bazı düşünürlerin söylediklerine bakılırsa, sanki bir rüyadan ibaret bu hayat. Bilmediğimiz gerçekleri araştırıp gerçekleriyle yüzleşmekten korktuğumuz bir hayat işte... Can O'nun, mal O'nun, cihan O'nun...

Aniden değişmişti yine Saltık Buğra.

– Benim, senin anlattıklarını kafamda taşımamı gerektiren bir endişem hiç olmadı.

Çok sakindi abisinin gözlerine bakarken:

– Neden?

– Bilmem öyle işte.

– İyi hoş da, anlaşılmaz olan bir şey var izahında, hayata karşı verdiğin tepkiyi boşlukta bırakıyorsun farkında olmadan. Ya, inan merak ettiğim için soruyorum bunu; sen bu hususta kendine hiç vakit ayırıp sorgulayabildin mi kendini?

– Hangi hususta?

– Yani, dünyaya nasıl ve niçin geldin? Bu geliş senin arzunla mı oldu, yoksa, iraden dışı mı? Niçin yaşıyorsun, bu ömrün ne anlamı var? Sana bu hayatı kim verdi? Yaşadığın dünya, yer, gök bütün ihtişamıyla kusursuz tanzim edilen kainat kimin eseri? Dahası biz bu akıl almaz oluşumların içinde neden varız?

– Ben öyle üstesinden gelemeyeceğim düşünceler için hiç yormadım kafamı. Bana anlatmaya kalkıştığın her şey koskoca bir muhal benim için...

– Ve sen de o sorgulamaktan bile korktuğun muhallerin esrarı arasında yaşayan gamsız birisisin, öyle mi demek istiyorsun?

– Nereye varmak istiyorsun bunlarla?

– Sıkı dur şimdi biraz ve bana kızmayı unut birkaç dakikalığına.

İncitmemeye çabalayan, ılık, kuşatıcı, batmayan bir nitelik taşıyordu sesi:

O halde söyler misin bana, ölümden neden bu kadar korkuyorsun?

– Bilmem.

– O halde dinle beni biraz ağabey. Mademki dünyaya gelişimiz kendi irademiz dahilinde değil, o zaman bir anlamı var hayata gelişin. Mademki ölüm yaşamak istediğimiz halde kendi irademizin dışında bir hadise, o halde bir anlamı var ölmenin... Hayat doğum gelişiyle, ölüm gidişinin arasında kalan boş bir sayfa ise onu itina ile doldurmamızın gerektiğini düşünüyorum ve İlahî Kitaplar ve peygamberler de bunu söylüyorlar.

Sana şunu söylemek istiyorum önce. Ölüm korkulacak bir hadise değildir inananlar için. Hiç aklından çıkmaması gereken bir şeyi sana hatırlatmak istiyorum. Sakın şunu unutma ağabey. Çekirdek toprağın bağrına düşmedikçe yeni bir hayata gülümseyişi asla elde edemeyecektir...

Ölüm, yeni bir hayata geçişin başlangıcıdır, o hiçbir zaman yokluk olarak adlandırılamaz inancımızda. Sen bu yaşa kadar, Yaratıcıyla aranda bağ kuramamışsın anladığım kadarıyla.

– Dedim ya sana hayali şeyler için kafa yormadım diye...

– Sen hayal misin?

– !!!

– Varlığın sahibi kim? Sana hayat veren, düşünme, sevinme ve üzülme gibi istidatları sağlayan?

– Diyelim dediklerinin hepsi doğru, nereye varmak istiyorsun bunlarla diye sordum sen bana bir takım felsefi şeyler anlatıyorsun hâlâ.

– Ne kadar da benziyorsun amcama... Babam amcamı hep senin hayata bakışın gibi anlatırdı da inanamazdım.

– Diyelim ki babamla bendeki hayata bakış tarzı yanlış. Yengem, amcam ve seninki gibi değil...

– Ben annemin hayat tarzının doğruluğu hakkında hiçbir söz söylemedim ki. O en azından, "Yapamadıklarım benim ihmallerimdir." diyor. Ağabey sen öyle değilsin ki. Kimsenin kimseyi zorla tutup, benim inandıklarım gibi yaşayacaksın demeye hakkı yok. Ne demiş ozan: "Cehennem dediğin, dal odun yoktur... Herkes ateşini buradan götürür." Annem İlahî emirlerin zıddına kural dışı yaşıyorsa, yapacak fazla bir şey yok demektir. Babam da ben de zaman zaman bildiğimiz doğruları aynen böyle onunla da paylaşıyoruz. Zorla yaşanan inancın bir anlamı olmaz ki ağabey, o içten gelerek yaşanırsa bir anlam kazanır kişinin hayatında.

– Bir Agah Dedemiz vardı, hani o senin beni sorduğunu söylediğin Cahit'in dedesi. O yapardı bize senin yaptıklarının aynısını. Namazı anlatmıştı bir defasında bizleri karşısına alıp: O'na en yakın olunan an "secde" yapıldığı andır." Demişti. Aklıma yatmıştı o gün anlattıkları. Sanki gönlümde O'na dönüşün hazırlıkları vardı akşam eve vardığımda... Na-

maz hocası denilen bir kitap vermişti bazı şeyleri ondan öğrenebilmemiz için. İlk işim odama çekilip o kitabı okumak olmuştu. Hatta abdestin nasıl alınması gerektiğini bile o akşam öğrenmiştim okuduklarımdan. Sureleri tek tek kesip duvara yapıştırmış, onlara bakarak okumaya çalışıyordum namazdayken. Daha işin başında olanlar olmuştu. İş rükû denilen eğilmeye ve ardından da secdeye gelecekti ki, içimden tahrik eden bir ses beni orada durdurdu.

– Nasıl bir sesti o?

– Fırtınalar kopmuştu içimde o an... "Sen de mi?" Diyordu o ses... "Yiğit ve onurlu olduğuna inanan bir adam secdeye koyar mı hiç alnını?"

Şaşırıp kalmıştı Serdem duyduklarına. Yüzü aniden yamulmuş, bakışları dehşetli bir korkuya kaptırmıştı kendisini:

– Hiç şüphen olmasın ki o şeytanın sesiydi.

– Nerden biliyorsun ?

– Allah (cc), şeytana Hz. Adem'e secde etmesi için emrettiğinde olanlar olmuş ve şeytan kapıldığı kibrin etkisiyle Allah'a isyan ederek lanet halkasını ebediyen boynuna takmıştı. O da aynen senin gibi düşünmüştü sorulduğunda. "Adem'i topraktan, beni ise ateşten yarattın." Demişti. "Ateşse topraktan üstündür." Diye savunmuştu kendisini... Üstünlüğün ne olduğunu bile bilmiyordu şeytan. Tıpkı, Yaratan kim ise yönetenin de O olduğunu anlamazdan geldiği gibi... Seni durduran o gururunun en büyük düşmanın olduğunu anlayıp devam etmeliydin ağabey...

– Yapamadım.

– Yani sen hayatın boyu hiç namaz kılmadığını mı söylemek istiyorsun bana.

– Evet...

– Hiç mi?

– Hiç. O gurur, eğilmeme ve secdeye varmama engel oldu çünkü...

Şaşırıp kalmıştı Serdem:

– Ya inanılır gibi değil bunlar. İnsan hiç kendisine hayatı veren sınırsız bir gücün karşısında secdeye varıp Onu selamlamayı gurur eder mi?

– Sence şeytan diye bir varlık mı var? O da insanların bir uydurmacasından ibaret değil mi?

– Ne yazık ki şeytan var ağabey! Hem de hayatımızda önemli bir rolü var... Onu daha geniş bir zaman da oturup konuşuruz dilersen. Daha önce şu gurur meselesini halledelim istersen.

– Gurur, ha evet! İnsanlardaki farklı kişilik yapılanmalarında ortaya çıkan bir oluşumun adı. Benim gururum, kimsenin önünde eğilmeye müsait değil bazılarında olduğu gibi...

– Seni hayatında en çok rahatsız eden de bu işte.

– Alnımı secdeye koyamayışımı mı kastediyorsun en çok rahatsız eden şey derken?

– Hayır ağabey ondan daha tehlikelisi de var sende.

– Neymiş o bende olanı, benden daha iyi bildiğin şey? Merak ettim!

– Kibir diye bir şey duydun mu sen hiç?

– Duydum ama sakın bana kibirlisin falan da deme!

– Olan bir şey için, "yok" desem ne çıkar ki? Anladığım kadarıyla sen Sanem'e de aşık değilmişsin ağabey.

– İşte bu noktada ısrar edersen kızdırırsın beni.

– İster kız, ister kızma biraz daha sabret... Onu elbette seviyordun bu inkar edilemez belki ama, senin anladığım kadarıyla, o secdeye varmaktan gocunan gururunu inciten daha başka bir şey var ortada. Nasıl olurda birileri senin gönül verdiğin bir kadına yaklaşmaya cüret eder? Asıl sorun bence işte burada. Sen nam almış bir delikanlısıydın yörenin, sevdiğin kızın dokunulmazlığı vardı ve onun yakınından bile geçmeye kimse cesaret edemezdi. Ne var ki tam tersi oldu bunun... Nefsinin kölesi hal anlamaz, yol bilmez birisi çıktı karşına... İşte ağabey o iğrenç emelleri icra edenler senin seviyorum dediğin o kızdan önce gururunu vurdular. Saltık Buğra'nın evleneceği bir kıza dokunuldu. Senin iç kalelerini sevda ve namus mevhumlarından daha önce bunlar yıktı.

Son cevabı dudaklarının arasından keskin bir azar gibi çıkıyordu:

– Ben onu seviyordum.

– Elbette seviyordun. Benim ona itirazım yok. Ben sadece şunu anlamanı istiyorum. Sen gururum dediğin o açıkça yorumlayamadığın mevhumu, *Sanem'den daha çok seviyordun*. Belki de o kızcağıza, gururun yüzünden bazı gönül argümanlarını bile seslendiremedin.

Yormuştu Serdem ağabeysisini. Sonunda keskin bir nefes indirmişti ciğerlerine Saltık Buğra ve:

– Pes demişti. Bence sen İlahiyatçı değil, psikolog olmalıymışsın... Unutma ki senin de ıskaladığın bir nokta var. Böyle bir gönlün sahibi birisini sevmişse yürekten sever. Erkek dediğin duygularını fazla deşifre ederse küçülür sevdiğinin karşısında... Bırak bunu da ben bileyim...

– Anlaşıldı ağabey... Tahminlerim de yanılmamışım... Söylediğin gibi *sevmişsen* o sevgi neye yarar?

– Az önce beynimde bir soru işareti bıraktı konuştukların. Şimdi istersen biraz da o kısma dönelim. Hani çekirdek ve bahar hikâyesi var konuşmalarında...

Ölüm ve sonrasının ip uçlarını veren bir şeyler söylüyordun ya...

– Anladım ne demek istediğini de takıldığın yer neresi?

– Sence Sanem dirilecek mi?

– Evet, herkes gibi günü gelip, İsrafil (as) sûra üflediği zaman, o da dirilip mezarından kalkacak.

– Çok safsın sen kardeşim, inan bana çok safsın... O şimdi çürüdü. Söyler misin bana, çürümüş o insanın nasıl dirilip de mezarından kalkabileceğini?

– Bunu daha önce bir nebze olsun konuştuk sanıyordum ama olsun. Söyler misin ağabey, doğuşun nasıl mümkün olmuştu, bunun için kafa yorduğun olmuş muydu Biçimsiz, dilsiz, düşüncesiz, bir sperm parçası, bir hücre buluşmasıyla başlayan hayat... O et parçasını şekillendiren, ona akıl, duygu, düşünce, mantık ve zeka ekleyen, göz, kulak, burun, saç, diş ve inanılmaz sistemleri barındıran organlarla bedeni donatan için ruha giydirdiği elbiseyi yeniden giydirmesi zor mu gelir sanıyorsun? Beden ruhun giydiği bir elbiseden ibarettir abi, onu insanın ruhundan soyan, yeniden giydirebilir, orasını hiç düşünmemelisin bence.

– Keşke ben de senin gibi düşünebilseydim kardeşim.

******

El vurulmaz gibi benim bilmecem,
Her gün biraz daha karanlık gecem...
Gönlümce mısraa yol veremedim,
Yıllardır anlamsız şiirde hecem...

Sisler tülbentleşerek göğe ağıyor... Güneş hiç doğmadı sen gideli... Batı yakasından bana göz kırparak hicaplı bir yüzle gülümsemeye çalışıyor. Uzaklarda, o hayallerini birlikte kurduğumuz masallar ülkesinin, yakamozlaşan sularında erguvani renkler oluşuyor ve bir siluet beliriyor denizle semaların arasında, senin resmini çerçeveliyor vedalaşan günler... Ara yerde görüntüye düşen bir ağacın dalında, yalnızlığı koklayan bir kuş içli mi içli serenatlar yapıyor. Suskun ve elemlere gark olan şehri yar gönlüm, şeni yatlarla boğuşarak umutsuz yolcusunu bekliyor. Dönmüyor bütün bekleyişlerime karşı hülyalarını süsleyen şehre yanım... Bekleyeni olsa da...

Saltık Buğra yalnızlığa çekildiği odasında, geceye gönül dolusu sitemlerle sesleniyor, dudağının ucunda sömürdüğü sigaranın dumanlarına katıyordu efkarını...

Gece çok az gözlerini yumabilmişti. Buna rağmen sabah erkenden kalkıp hazırlanmıştı. Gece boyunca Serdem'in akşamki konuşmaları dallanıp budaklanmıştı düşüncelerinde... Aklına yatmasa bile, önemsenecek kadar izler bırakmıştı belleğinde. Ölüm ve yok oluşun vehmi, çekirdeğin serüveni, mevsimler ve bedenin ruha giydirilmiş elbiseden ibaret oluşunun yürüttüğü felsefe yer etmişti hafızasında... Uykusuzlukla başlayan gecesinde bunların hepsini bir çırpıda düşüncesinden söküp atmaya yeltense de hiçbir sonuç alamamıştı. Ne yapsa uzaklaşamıyordu beynine kendisini kazıyıp bıçak ucu gibi döndükçe acıtan düşüncelerinden.

Ayı, güneşi, yıldızları, havayı, suyu, toprağı, kainatın azametini, ışık hızının hikâyesini ve tahsil hayatındaki bütün birikimlerini toplayıp, beynini sorgulama yerine çeviren düşüncelerin yorgunu olmuştu bütün gece... Toprakla güneşin, havayla suyun aralarındaki ahengi, geceyi ve gündüzü, mevsimleri sanki yeniden keşfedecekmişçesine eşelemişti.

Sonunda zayıf da olsa bir kanaat hasıl olmuştu beyninde... İnsan düşündükçe ve her şeyi asıl hüviyetinde görmeyi başardıkça yanılgılarından uzaklaşabileceği intibası uyanmıştı zihninde...

Sabah erken sayılan vakitlerde muhteşem havuzun kenarındaki hayalleri süsleyen çardakta kahvaltı için buluşmuştu aile.

Serdem'in incelemesi altındaydı yine tavırları...

– Nasılsın ağabey, uyuyabildin mi bari?

– Anlamlı bakmıştı gözlerine:

– Sence nasıl gözüküyorum?

– Sanki biraz uykusuz kalmışsın gibi bir şey.

– Bunu başardığın için tebrik etmemi bekliyorsan boşuna umutlanıyorsun demektir.

– Yine ne yaptım ki sana?

– İstiyorsun ki herkesi ikna edeyim ve herkes akın akın gelip benim düşüncelerimin bir parçası olmak için yarışsınlar. Hayatta en zor şeyin insanı değiştirebilmek olduğunu, henüz öğrenebilmiş değilsin...

– Kırgın mıyız yani?

– Ne yapsan sana kırılmak gelmiyor içimden demiştim ya, unuttun mu?

– Ha şöyle ağabey ya, rahatladım şimdi biraz.

Amcasına bakmıştı, Serdem'den sonra:

– Arkadaşlarım gelmişler yanına, Serdem'den duyduğuma göre.

– Ha evet... Geldiler. O çocukların babaları benim çok yakın arkadaşlarım olurlar. Dahası Agah Dede mektup yazmış onlarla ilgilenmem için.

İşe aldım ikisini de. Şimdilik fabrikanın misafirhanesinde kalıyorlar.

– Çalışkan, dürüst ve kendilerine verilen işi başaran cinstendir ikisi de.

– Senin de arkadaşların olduklarına göre, mesele yok.

– Sağol amca.

– İhtiyaçta vardı. Sadece hatır değildi işe alınmaları. Hâlâ yakayı ele vermemiş o haydut.

Sen de biraz dikkatli olmaya bak bu günlerde!

– Serdem beynimi yıkayarak beni rahatlatmaya çalışıyor amca. Yakalanmamış olsa bile fark etmez. İki melek olurmuş Serdem'in bana anlattıklarına bakılırsa insanın iki omzunda. Onlar koruyucu meleklermiş... Sadece ecel araya girdiğinde o iki melaike kenara çekilirmiş. Bunun dışında kalan her şeyden korurlarmış insanı.

Amca şaşırmıştı duyduklarına:

– Bak hele sen, başka zamanlarda inancı elinin tersiyle bir kenara iten yeğenimden mi duyuyorum bunları?

Serdem babasından daha atik davranarak giriyordu söze:

– Babacım inanmayan insan yoktur bana göre... Sadece içinden gelen seslere kulak vermeyen duyarsız ve gamsız insanlar vardır. Onlar da eline yüzüne bulaştırırlar, ben inanmıyorum derken.

Saltık Buğra'nın gözlerinde alınganlık vardı Serdem'i dinlerken:

– Odama bir yığın kitap bırakmışsın, onların içinde daha mantıklı savunmalar olduğu için mi koydun onları...

– Ya ağabey hemen de alınganlık göstermeye kalkışma, bir kere sen okumayı çok seviyorsun diye bıraktım o kitapları odana.

– İyi de kardeşim, benim hep yakındığım o fikri empoze eden muhtevayı taşıyor bıraktığın kitapların hepsi.

– Ağabey, senin yürüyüşündeki aksaklıkları düzeltebilmende sana yardımcı olurlar diye seçmiştim onları.

– Konuştukça batıyorsun Serdem. Ben yürürken aksıyor muyum hiç?

Anne ilk defa karışıyordu sözlerine:

– Evladım alınma ona. Beni de senin gibi eleştirir, kitaplar koyar önüme okumam için. Serdem bu işte...

– Vallahi annem de aksıyor yürürken. Ben sizlere sadece bunları okuyun demiyorum ki... Tek yönlü gıdalaşıyorsunuz demek istiyorum. O da düzensiz besliyor düşüncelerini...

Asıl olan ruh, beden ve akıl üçlüsünün eğitimleri dengelenmedikçe, o insanlarda mantık topal olur.

– Tabi kardeşim! Küçükken sütüme ortakçı olduğun yetmemiş gibi, şimdi de aklımı yönlendirmeye kalkış...

– Sadece sana olan sevgimin bir ifadesi bu... Dahası var, ben senin başının tatlı belasıyım. Şimdi de bir kitap yazmak için sıvadım kollarımı. Bundan sonra masanın üzerinde parça pinçik yazılar bulursan şaşmamalısın... Sadece onları okumakla kalmayacak, yazdıklarım hakkındaki fikirlerini de ciddi bir anlamda anlatacaksın bana.

– Tamam kardeşim, sen onlardan her akşam masamın üzerine bırak, sabah kalkınca eleştirilerimle bari canına okuma fırsatı bulup rahatlayayım biraz...

Amca iki kardeşin didişmelerini kesip araya giriyordu:

– Sen şimdilerde uykunu iyi almaya bak... Şirkette üst seviyede bir sorumluluk alabileceğini şimdiden hatırlatayım ve hazırlıklarını ona göre yap!

Saltık Buğra sevinmişti amcasından duyduklarına:

– Tamam amca o hususta hiç endişen olmasın. Buralara da alışmaya başladım sayılır.

****

Üç Kafadar Adam

İstanbul'un ufku hafif bulutlarla kaplıydı bu gün... Serinliği insanın yüzüne tatlı buseler konduran yorgun bir esinti vardı havada. Yeşil en canlı tonlarıyla kaplamıştı toprağın üzerini... Cadde boyu, yol kenarlarında şerit gibi uzanıp giden ağaçların yaprakları canhıraş renkleri giyinmişlerdi...

Bahçelerden çalıp getirdiği nefis kokuların buhurunu üflüyordu rüzgâr... Gül, lale ve envaiçeşit çiçeklerden soluklanan mevsim erguvanları kızartan, salkım saçak görünümleriyle göz kamaştıran, insanı mest eden kandiller gibi rengarenk desenleriyle onları dallarına asan bahar, cömertçe gülümsüyordu İstanbullulara... Her şey muntazam görüntüler veriyordu buralarda ama, sadece yüreğinde saplı duran hançer, hoyrat dönüşlerini bırakmıyor, kendisini sıkça hatırlatıyordu ne yapsa...

Fabrikaya amcasıyla birlikte gelmişlerdi bugün. Serdem yoktu, başka bir iş için kalmıştı adada. Daha fabrikaya girer girmez, amcasından ayrılıp arkadaşlarını bulmuştu. İkisi de aynı odada karşılıklı masalarda oturuyorlardı.

Buluşma üçünü de çok sevindirmişti. Sarmaş dolaş kalmışlardı uzun zaman bulundukları odanın içinde. Duygusallığı aşan gamlı bir hasret giderişleri vardı üçünün de... Bir masanın etrafında toplanmıştı üçü birden:

– Kadere bak diyordu Emre, yine bir aradayız.

Cahit sitemliydi Saltık Buğra'yı seyrederken:

– Hani hiç ayrılmayacaktık ortak? Daha İstanbul'a ayak basar basmaz arayacak, iş kurar kurmaz çağıracaktın ikimizi de?

– Arayacaktım, bir de duydum sizler gelmişsiniz.

– Tamam tamam, alınma hemen. Dedem böyle düşünüp bizden habersizce halletmiş her şeyi. Amcan "Gelsinler!" demiş. Neyse konuşuruz daha uzun uzadıya. Unutmadan söyleyeyim, dedemin selamı vardı sana. Bir de tembihi... "Kendisine dikkat etsin!" Dedi.

– Sadece benim için mi söyledi bu sözleri?

– Hayır hepimiz için tabi ki. Yakalanamadı, her gün başka iğrençlikte fısıltılar dolanıyor sokaklarda... Onları duyup dinlemek bile çıldırtıyor insanı... Karşında gözlerinle görebildiğin cinsten değil düşman olan...

– Şimdi bırakın o hikâyeleri. Ne iyi ettiniz de geldiniz anlatamam... Yalnızlık zor şeymiş arkadaş.

– Sen de mi yalnızlıktan yakınıyorsun birader? Amcan, yengen, süt kardeşin... Bırak da yakınırsak biz yakınalım...

– Siz onu bir de bana sorun be oğlum. O toprağın kızının yüreğime koyduğu acılar kadar, bırakıp geldiğim o diyarında içimde dinmeyen hasreti var. Gönlümün istediği değildi böylesi, zorba bir sürgünün oralardan tutup çıkarışı gibi geldi bana bu ayrılık...

Daha öncelerinde ne tür hayaller kurardık düşünsenize...

İstanbul masalları büyülerdi bizi... Bekle bizi İstanbul, geliyoruz! Geldik işte ve aynı coşkular yok hiç birimizde de.

Emre ılık bir itirazla veriyordu tepkisini:

– Ya dur hele biraz, seni ne kadar da çabuk değiştirmiş bu şehir? Benim tanıdığım Saltık Buğra dünyaya meydan okuyan bir adamdı. Hayat sıkıntılarla dolu, önüne sarp bir engel geldi diye onu aşmak için çaba harcamayacak mısın yani? Kendini topla biraz be ortak. Birlikte güçlü bir ticaret ağı kurmak üzere buradayız, bırakma hemen kendini öyle.

– Ateş yanan yerde hemen ot biter mi be oğlum?

– Biter biter, sen diren en azından. Biz de yeni toprak atar su verirler yanan zeminin üzerine...

Benzi solmuştu, yüreğinde diriliş gösteren ürpertilerin al al benekleri düşmüştü suratına. Acı acı yutkunuşlardaydı Emre'nin suratına bakarken... Yine acıyı dudaklarının arasında demleyen bir sözcük sızıyordu dışarıya:

– Demek üzerine toprak atarız?

Kirpiklerinin darağaçlarına çekilip asılı kalan iki damla yaş sessiz sedasız yanaklarına çığ parçası gibi yuvarlanıp sonra iz bırakıyordu şakaklarında...

Hassas, dokunaklı ve hazin bir ses tekrarlıyordu, Emre'nin gözlerinin içine bakarak:

– Demek üzerine toprak atarız?

O, arkadaşlarına göre de eski Saltık Buğra değildi artık. Beynine, onuruna ve insanlığına dokunup iradesini bile felç eden o hadisenin şokunu üzerinden atamamıştı ne yapsa... Hiç şahit olmadıkları bir şeydi, Saltık Buğra'nın ağlaması... Ama o maziden fotoğraflar gözlerinin önüne düştüğünde ya da o hadisenin bahsi açıldığında değişiyordu.

Ölüm Dirilişin Başlangıcı

Saat sıfır biri gösteriyordu... O geceleri efkarını demlediği havuz kenarındaki çardakta sigarasını dumanlıyordu yine... Havuzun kenarındaki ışıklar ve ay gecenin asude manzarasında tek başınaydı Saltık Buğra...

Bülbüller gül ağaçlarını tam karşılarına alacakları biçimde, dallarına tüneyecekleri ağaçları seçmişlerdi yine... Bahçe lambalarından etrafa yayılan yorgun pırıltılar, dolunaylı gecenin aksi, yıldızların kristalleşerek havuzun sularına dökülüşleri, İlahî sanatın tekmil figürleriyle bütünleşip masalsı bir mekân oluşturuşu, Saltık Buğra'nın hayallerini gittikçe derinleştiriyordu... İçinde dirilen vehmin üstesinden gelemeyişinin azabını çekiyordu yine...

Serdem odasında denemelerine kaptırmıştı kendisini... Elinden kalemini masasının üzerine bıraktığında, usancı artık devam edemeyeceğinin sinyallerini veriyordu...

O her şeye rağmen iddialaşmıştı, doğum, ölüm ve yeniden

dirilişin kitabını mutlaka yazacaktı... Bu konuda ayet, hadis ve yorumların dokümanlarını topluyordu durmadan... Yorgunluğunu hissedip kalemini bıraktığında duvardaki saat tam bir otuzu gösteriyordu. Derin bir nefes almıştı masasının başından ayrıldığında. Pencerenin kenarında durup dışarıları seyre koyulmuştu bir an... Önce inanamamıştı gözlerine. Saltık Buğra bahçedeydi. Masaya dirseklerini dayayıp başını avuçlarının arasına bırakmıştı. Biraz evvelki yorgunluğunu çoktan unutmuş, gözlerini teslim almak için onu etkisi altına alan rehavet yitip tükenmişti... Koşar adımlarla ses çıkarmamak için ayaklarının uçlarına basarak inmişti bahçeye. Aynı hassasiyetle sessizce yanına sokulup baş ucunda durmuştu. Gecenin sessizliğinde en cılız hareketin bile velveleler koparıdığı anlarda, Saltık Buğra ne ayak seslerini ne de baş ucunda bekleyen Serdem'i fark edememişti. Yine sessizce ve masanın kenarındaki boş sandalyeyi çekip kederli bir yüzle onu karşısına alarak oturmuştu.

Sandalye çekilirken zemine sürttükçe çıkardığı sesler kulağına taşmış olmalı ki, beklenmedik bir irkilişle toparlanıp, başını avuçlarının arasından atik bir hareketle kaldırdığında göz göze gelmişlerdi Serdem'le... O bakışlar çok önemli bir şeyler anlatıyordu genç kıza... Daha ona fırsat tanımadan soruyordu sorusunu:

– Ağabey bu ne hal gecenin bu saatinde Allah aşkına?

Derin bir nefes almayı denemişti kendine gelebilmesi için... Kuşkular, suratını kaplayan o koyu buhran kuşatması çekilmemişti henüz üzerinden:

– Uyuyamadım. Dolunay, yıldızlar ve havuzun yorgun ışıklarla oynaşmaları, alıp getirdi beni buraya...

– Yine o malum korku mu ağabey?

Bozulmuştu. Hatta gururu incinmişti Serdem'i seyrederken:

– Sana bir sır verdiysek, durmadan hatırlat bunu demedik ki kardeşim...

– Hatırlayasın diye değil ağabey, şayet devam ediyorsa bir doktor desteği alasın diye yapıyorum bunu. Sıkıntın başka birisinin duyması içinse, merakın olmasın... Ben de uyuyamadım gördüğün gibi, gecenin bu saatinde ayakta ve yanındayım.

– Yazıyorum dediğin kitap için mi?

– Evet abi. Öyle sardı ki bilemezsin.

– Adı da belli mi bari?

– Belli tabi.

– Söyle bakalım yine ne cevherler yakaladın?

– Adı: "Doğum, Ölüm ve Diriliş Üçgeni"

Yine anlamlı bir bakışı vardı, Serdem'e:

– Desene beni yazmaya başladın.

– Sen, ben ve bütün insanlık, ne fark eder ki? Bu sıkıntının sadece sende olduğunu mu zannediyorsun? Ben asrın en salgın hastalığını yazmaya çalışıyorum şu anda.

– Asrın hastalığı sadece inançsızlıktan kaynaklanan bir şey mi senin için?

– Evet ağabey, sadece inançsızlıktan beslenen bir hastalık adından söz ettiğim. Bir kere inanan insan, ölümden korkmazdan önce, elde edeceği söylenilen ebedi hayat için hazırlığının olup olmadığını yoklar... İnanan insan kul hakkından korkar. İnanan insan, günahlardan Allah'a sığınır ve onlara bulaşmamak için kendisiyle ve etrafıyla savaşır. İnanan insan dünya barışını, içinde yaşadığı toplumun barışını önemser ve kendisini ona göre düzenler. İnanan insan, kendisine, ailesi-

ne ve bütün insanlığa hizmet için hayatını düzene sokar. İnanan insan, Allah'a isyandan korkar.

– Bana bunları boşuna anlatıp yorulma istersen. Ben senin anlattıklarının çoğuna inanmam.

– Araştırmadan, bilimsel veya manevi boyutlarının neler oldukları hususunda yeterli malumatın olmadan peşin bir yargıyla onlara reddiye sunuşunun adı da bir dindir. Aklı erenlerin klişe yorumlarına göre, dinsizlik de ayrı bir dindir ağabey...

– İnançsızlık bir din olur mu Serdem, adı üzerinde be kızım.

– Madem inançsızlık din değil, neden ölüm korkusu seni hırpalıyor bu kadar? O korkunun isyanından daha başka bir şey mi yapılan?

İmtihana hazırlanan insan, imtihan olmazdan önce nelerin sorulabileceğini düşünür, araştırır ve bütün hazırlıklarını yaptıktan sonra verilen soruların cevaplarını kağıdına yazar. İnsan ömrünün, kendisine doldurup iade etmesi için verilmiş bir imtihan kağıdı olduğunu düşündüğün zaman, çok şeyin doğru cevabını içinde bulacağından eminim ağabey...

Senin az önce bana verdiğin tepkiyi verenler var ya ?

– Evet.

– Bence onların ki, inançsızlık değil.

– Nedir öyle ise?

– Demek istiyorum ki sen asla inançsız olamazsın!

– Beni benden daha iyi keşfettiğini söylemeye kalkışma sakın.

– Öyle bir iddiam yok abi, sadece gerçeklerden söz ediyorum.

– Bu kadar kendinden eminsen, anlat o zaman, delillerin neler?

– Dünya, inançsızım diyenlerin, daha umursuzca yaşayabilmeleri için kendilerine cennet yapmak için seçtikleri bir yer. Sen olması gerektiğini düşündüğün ama aslını henüz bulamadığın düşüncelerin sıkıntılarını yaşıyorsun bence... Şunları çok iyi hatırlamanı istiyorum ağabey! Agah Dedenin nasihatinden sonra birkaç sure ezberleyip, bilmediklerini şekil resimleriyle yırtıp duvara astıktan sonra namaz kılmayı denediğini anlatan sen değil miydin?

Ilık, içli bir bakış uzatmıştı Serdem'e:

– Evet, doğru bunlar ama sadece denemiş, beceremeyince de vazgeçip bırakmıştım...

– O yeltenişin anlamı bile inanmak değil miydi sence de?

– Sen sinekten yağ çıkarmayı çok iyi öğrenmişsin, bunun için de yazdığın kitabın çok satacağı için hiç şüphen olmasın...

– Hayatın boşluklarından söz eden her şeyin önemseneceğini biliyorum.

– Hani çalıştığın o kitaptan kesitler bırakacaktın odama?

– Sahiden istiyor muydun onları?

– Evet ama okuduktan sonra da eleştirilerim olacaktı yazdıkların hakkında.

– Henüz bilgisayarımdan çıktılarını almadım. Bu fikrinde samimiysen acele edeyim.

– Daha çok diriliş hakkındaki yazılarını merak ediyorum.

– Ondan kolay ne var, istiyorsan şimdi anlatırım...

Saltık Buğra'nın hareketlerinden anlaşıldığına bakılırsa, biraz önceki durumundan çok farklı bir manzara sergiliyordu.

Sigarasını yakmıştı ve:

– İstiyorum, demişti...

– Rahman Sûresi'nin mealini okuduğumda kendimden geçmiştim. Sadece o sureyi anlamaya çalışarak okuyan bile, O'nun azametini anlar ve kalben teslim olur. Ben öyle düşünüyorum. Kul mutlaka Rabbinin sesini İlahî kitaptan okuyup bilmeli... Çokları bilmedikleri şeylere peşin hükümlerle reddiye sunuyorlar.

– Beni okumadan karar verenlerin arasına katmamalısın. Ben iyi bir okuyucuyumdur.

– Yani, sana gönderilen kitabı okudun mu?

– Hayır ama, lüzum halinde okumam demedim.

– O halde sana bahsettiğim sûreyi kitaptan bulup masanın üzerine bırakayım. Önce onu oku istersen. O sûrede Allah'ın, kullarına seslenişine kulak ver ve düşün!

İnanmayanlar, daha doğrusu baktığını görüp anlayamayanlar için, çok anlamlı ve dokunaklı sitemlerle dolu bir seslenişi var o sûrenin...

– Sen beni yanlış anlıyorsun. Ben Allah'a inanıyorum. Senin o anlattığın bütün sistemlere hatta kainatın işleyişinden tut da her şeyi O'nun yarattığına inancım var...

– İyi de sen neye inanmıyorsun ?

– Beni bunaltan ve buhranlara sürükleyen bir şey var ki ben ne yaptıysam dehşetini beynimden silip atamadım.

– Yine o aynı hikâye mi?

– Evet, aynı hikâye. Ölüp, yok olup gitmek... Bunu kendime bir anlatabilsem, belki de hayatım düzene girecek... Bunun için ilaç adı biliyorsan söyle, aksi halde hiç yorma beni.

– O hususta ilaç elbette var; ama istersen daha önce bir psikiyatriden destek almalısın...

Çehresi inanılmaz biçimde başkalaşmıştı. Sanki az önceki adam o değildi. Bakışları, tavrı, yüzünün rengi her şey:

– Yani sen bana deli mi demek istiyorsun?

– Hayır ağabey! Bırak şu alınganlık huyunu da daha rahat konuşabilelim seninle. "Maneviyatsız ilim kör; ilimsiz maneviyatsa topaldır..." Demezler mi düşünürler?

Şunu bilmelisin ki insanın yapısında bulunan her şey rahatsızlanabilir... Akıl da bunun içinde tabi ki... Sen o ağır şokun etkisinden hâlâ kurtulabilmiş değilsin. Bu gibi sıkıntıları olanlar, adı geçen desteği bir şekilde alıyorlar.

– Doktor işini bir kenara bırakacaksan konuşuruz seninle. Aksi halde rahatsızlıklarım artıyor. Hem sadece ikimizin arasında kalmalı bu sıkıntı. Sen bildiklerini anlatmalısın bana.

– Orası tamam da ağabey, ben doktor değilim ki.

– Onu biliyorum, senden diriliş hakkında ki bilgilerini duymak istiyorum. Doktor dirilişin nasıl olacağını da bilmez ya... Sen İlahiyatçısın, uzmanlık alanın madem bu ne biliyorsan anlatmanı istiyorum, hepsi bundan ibaret. Çürüyen vücutların nasıl olup da yeniden canlanabileceklerini anlat...

– Tamam ağabey, sabırla dinlemeye çalışırsan, beni de bu yola çeken duyguların neler olduklarını sana anlatmaya çalışabilirim.

– Araya başka şeyler sokmadan anlat lütfen!

– Ağabey, başlangıcı olmayan bir şeyin sonu da olmaz. Dinleyeceksin... İnsanın kendisini bulabilmesi için meçhullerini deşifre etmesi gerekir... İnsan yitiklerini aramaya başladıysa, özüne dönüşün de başlangıcında demektir bu... Ben de

bir zamanlar senin şu anda olduğun gibi ruhunu cenderenin arasına kaptıran, buhranların en acımasız boyutlarını yaşayanlardan birisiydim. Sanma ki bu düşünceyi benimseyişim çok kolay oldu.

İlahiyat Fakültesini seçmemdeki en büyük etkenlerden birisi de bu... Dinimin gereğini öğrenip onu gücümün yettiğince yaşayabilmek... Yaratıcının, kulundan nasıl bir yaşam tarzı istediğini anlayabilmekti yola çıkışım...

Daha ortaokul son sınıftayken, en sevdiğim arkadaşım, talihsiz bir kazanın ardından Hakk'a yürümüştü. Sınıf öğretmenimiz ve arkadaşlarımızla birlikte onu son yolculuğuna uğurlamak için mezarlığa gitmiştik. İnsanın toprağın bağrına verilişine ilk orada şahit olmuştum.

Beyaz gelinliği andıran kefenin arasında kabre indirilen benim konuşup şakalaştığım, acıları sevinçleri paylaştığım arkadaşımdı. Topraklar atılıyordu az sonra üzerine kürek kürek...

Ruhum inanılması güç bir boğuntunun içine düşmüştü o an... Arkadaşım değil de sanki bendim kabre indirilen. O topraklar benim üzerime atılıyordu. Nefesim kesilmişti biraz sonra ve daha fazlasını da hatırlamıyorum. Bayılıp gitmişim. Öyle bir şok ki hastanede açtım gözlerimi. Günlerce atlatamamıştım o şoku. Hal ve tavırlarımdan aynı sırayı paylaştığımız arkadaşım kuşkulanmış olacak ki, sormuştu bana:

– Neyin var böyle senin? Dalıp gidiyorsun farkında olmadan.

O arkadaşımla çok şeyimizi paylaşırdık. Şu an sana anlattığım gibi ona da anlatmıştım hadiseyi. Beni evlerine davet etmişti. Babasına daha önce durumumdan bahsetmiş olmalı ki, o hiçbir şeyden haberdar değilmiş gibi tatlı bir sohbete başla-

mıştı bizlerle. Yüreğimden ürpertisini silemediğim ölüm bahsine getirmişti konuyu. Hiç unutamam o sohbeti... Duygularımı kademe kademe besleyerek, ölümü adeta emsalsiz güzelliklerin arasına sarmalayarak sunmuş ve onun korkulacak bir şey olmadığını anlatmıştı bana. Öylesine işlemişti ki beynime düşüncelerini, ölüm korku olmaktan çıkıp, bana kendisi için hazırlıklar yaptırmaya başlayacak ve ben artık o korkunun dehşetini yenip toprak için süslenecektim ömrümün geride kalan zamanlarında...

Sen hiç insanın toprak için süslenmesinin ne demek olduğunu daha öncesinden düşünmüş müydün ağabey? Ben o günden sonra üç şey var ki onları çok sevmişimdir... Onlar umutlarımı besleyen gıdalarım olmuşlardı benim...

Ağabey şu hatırlatmamı hiç unutmamanı istiyorum senden. Çekirdek toprağa düşmedikçe, yeni bir hayata geçişi elde edemez. Yani, ölüm yeni bir hayatın başlangıcı... O yok oluş diye adlandırılamaz.

Çekirdeğin toprağın bağrını delip filizlerini gün yüzüne çıkararak hayat solumaya başlayışını düşünsene... İşte bu serüven bana çok önemli bir hadiseyi hatırlatır. İnsan topraktan yaratılmıştı ve sonunda yine tıpkı çekirdekte olduğu gibi toprağa düşecek ve toprak insan için yeni baştan, ana rahmi olabilme özelliğini üslenecekti.

Tabiat nasıl ki ölümün kollarına düşmedikçe, beklediği yeni hayatla yüzleşememekte... Sonbahar hüznüyle sararan yaprakların bahar coşkusuyla dirilişlerini düşünsene... Sonra her uykunun küçük bir ölüm oluşunu ve her uyanışında taze bir hayatla yüzleştiğini... İnsanın uykudan yeni bir hayata uyanışı yeni bir dirilişe gözlerini açışından başka ne olabilir ki?

Bilirim ki varlığı hiçbir şeye muhtaç olmayan Allah'a mazeret de yakışmaz... O kullarına ne söz vermişse yerine getirir ve Onun buna gücü yeter. İnsanı basit bir pıhtıdan yaratan Allah, ölüm sonrası ebedi bir hayat için kullarına diriliş sözü veriyor. O söz ki, tek ve sınırsız güç sahibi olan Allah'a mahsustur. Söz vermiştim ama yerine getiremedim demez O. O'nun eşi ve benzeri olmadığı gibi, sıfatında da noksanlık yoktur... O ki anne şefkatinden milyarlarca kere daha şefkatlidir kullarına karşı.

Günah bizim, isyanlar bizim... Affetmek O'nun şanından... Umutlandır artık şu yüreğini be ağabey... Şu dolunaya, yıldızlara, mehtaplı gökyüzüne, sınırsızlık ifadesi olan kainata ve bütün terkipleriyle başladığı bilinmez andan bu yana işleyen, düşüncelerimize sığmayan şu sisteme bir bak ve deki: "Öldürecek olan da Sensin, diriltecek olan da elbette Sen olacaksın Rabbim."

De be ağabey, daha fazla geciktirme kendini bu adanışa... Bak, Muhyiddin İbni Arabî ne diyor: "Kainatta ne varsa hepsi vehim ve hayal; yani aynalara vuran akisler ve yahut gölgeler... Acıyor mu acıyan yerleriniz? Ne gam!"

Peygamber Efendimiz: "İnsanlar uykudadırlar, öldükleri vakit uyanırlar." Buyurmaktadır. Ahmet Arif bunlardan esinlenerek olmalı ki: "Rüya bütün çektiklerimiz." Diyor.

Shakspeare: "Gezinen bir gölgedir hayat." Ya, Descartes: "Tüm yaşamın bir rüya olmadığından nasıl emin olabilir insan?" Diyor.

Kaf Sûresi yirmi ikinci ayette: "Üzerinden örtünü (perdeni) kaldırdık. Bu gün gözlerin daha keskindir." Diye buyuruyor Yüce Allah.

Ben bütün bunlardan şunu anlıyorum. Öyleyse acı ve tatlı bütün duyguların birbirine karıştığı görüntülerden ibarettir

hayat... Ölümse, hayallerden gerçeğe dönüşün bir ifadesidir ağabey.

Geçici bir zaman için insana kurgulu, anlam dolu, cüz– i irade ve sınırlı hareketlerin verilişiyle de insanın sınandığı bir rüyadayız demektir bu... Beden ruhun giyindiği emanet bir elbiseden ibaretse, neden taktın ki düşünceni çürümeye?

Muhyiddin İbni Arabî'nin dediği gibi: "Kainatta ne varsa hepsi vehim ve hayal; aynalara vuran akisler veyahut gölgeler... Acıyor mu acıyan yerleriniz?" İnce bir mizah var bu sözlerin gizeminde." Geçerliliği sıfır nezdinde bir acı değil mi bu neticede?

Rüya, vehim, aynalara vuran akisler veyahut gölgeler! Sonra cinler taifesi düşüyor aklına insanın... Bizim kendilerini göremediğimiz halde, istedikleri zamanlarda bizlere dilediklerini vasıflarıyla gözükebilen varlıklar... Büyüyen, küçülen, bazı kılıklara girip bizleri meşgul edebilen... Bir hayal görüntüsü ise her şey ve ölüm bir uykudan uyanışsa, ne gam?

İnanç hayatın en muhteşem bestesi... Ruhun ahvalini dışa vuran ve dış dünyayı özümleyen en çarpıcı büyüleri çözen, beyni buluşlara yönlendiren ve aklı itaate davet edip Kainatın Sahibi karşısında alnını secdeye koydurabilen kurtuluş muştusu...

Ölmek! Ondan hiç mi hiç korkmuyorum... Çünkü, o bitmeyen hayatın başlangıcı ve yaşadığımız ömrün, vaat edilen Cennet veya Cehennemi tercihinin de bir ifadesidir...

Ömrünü isyanlarla geçirmeyenler için bir vuslat günüdür ölüm... Şimdi, sınırsız kainata ve hiç aksamadan işleyen, düşüncelerimize sığmayan sisteme bak ve o azametin sahibine yüreğini açıp de ki: "Gönülden sana teslim bu kulun." De be ağabey!

Ferah bir rüzgârın esintileri gezinmeye başlamıştı Saltık Buğra'nın çehresinde. Yüzündeki derin çizgiler silinmiş, az önceki gerginlikler şeffaf bir görüntüye bırakmıştı kendisini.

– Sen daldan düşmüşsün ve anlıyorsun halimden, konuş hiç susma istersen. Ne biliyorsan dökül bizi dinleyen mehtaplı gecenin zülüflerine... İçimde bir rahatlama hissi uyandı sanki...

Serdem bunları Saltık Buğra'nın ağzından duyduğuna sevinmişti. İnanılmaz bir heyecana kaptırmıştı gönlünü ve bu sesinin tonuna bile sinmeye başlamıştı anlatırken:

– Ağabey sen rüya görür müsün hiç?

– İnsan olur da rüya görmez mi kardeşim?

– Kendini bir yokla o zaman, o rüyaların içinde hafızanda iz bırakanları da oldu mu?

Açılmıştı biraz. Hatta gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. Dolunaya ve yıldızlara nispet edercesine parlıyordu. Zihnini yoklamış, bir şeyler bulup çıkarmıştı oradan. Saltık Buğra'nın düşüncesi biraz öncesinden aynı şeyleri yoklamış olmalı ki anlamlı bir seyir tutturmuştu Serdem'in üzerinde... "Nereden biliyordu ki bu kız bunları." Serdem'e aynı çizgide bir soru yönlendiriyordu gözlerinin içine baka baka:

– Beni mi okuyorsun sen?

– Bu çok benzeşen bir yanıdır insanların. Benim de iz bırakan rüyalarım var zihnimde, anlamlarını hiç çözemediğim. Bazen kanatlanıp uçarım gökyüzünde. Bazen hiç bilip görmediğim, hatta yeryüzünde eşi benzeri olmayan kurgular düşer gözlerimin görüntüsüne... Her birisi değişik sitillerde, değişik planlardadır, gezip gördüğüm o manzaraların... Mimarisi bir birlerine hiç benzemeyen, şehirler, köyler, insanı şaşırtan dekorlarıyla karşıma çıkıp mest ederler beni. Bazen dehşetin-

den ürperdiğim, kalbim parçalanmadan *önce uyandığım* rüyalarım olur. O kâbustan uyanışım için şükrederim Allah'a... O azap anlarını yaşarken uyanışım *derin derin solutur* beni... "Oh! İyi ki o azabın içinde değilim, bu bir rüyadan ibaretmiş." Der sevinip rahatlamaya çalışırım...

Rüyalar bazen bir şeylerin ipuçlarını verirler bana... Onlar, irade dışı ruhun bazı meselelerle yüzleşmeleri, ikazlar olarak çıkarlar karşıma... Hayatın anlamını idrak düşer belleğime o vakitlerde. İşte o zaman hayatla rüyaların arasındaki farkı hisseder hem ölümün ne demek olduğunu anlar, hem de rüyaların bir ikaz oluşunu, hayatın bir imtihandan ibaret oluşunu hisseder, İlahî kurallara açarım hissiyatımı...

O rüyalar işte bu anlamda etkisi altına alırlar düşüncelerimi. Hafızamın bir köşesinde aynı fotoğrafları, hatırladıkça aynı tazeliklerini taşıyarak canlanırlar her birisi gözlerimin önünde... Ya sen ağabey, sende de olmaz mı böyle şeyler? Seninde rüyalarında, oralar nerelerdi ne zaman görmüştüm o mekânları, o eşi olmayan mimarilerin projelerini benim beynim mi çizip de gerçekleştirdi dediğin olmuş muydu daha önceleri kendine? O zihnime bütün ihtişamıyla kazıdığın fotoğraflar şimdi nerelerde, hangi adreslerde diye düşündüğün ve rüyalarını sorguladığın olmuş muydu hiç?

Saltık Buğra'yı biraz daha şaşırtmıştı duydukları:

– Kız sen neymişsin de ben bilmiyormuşum meğer. Sanki rüyalarınla beni anlatıyorsun. Tabi beni de hayretler içerisinde bırakan mekânlar ve belleğime işlediği yadırgı mimarileri vardır rüyalarımın. Uyandığımda bilirim ki hepsinin adresi meçhul. Ama ben o meçhul yerleri hafızamda iz bırakan mekânlar olarak tanır ve bilirim. Hatta değişik yüzler, dünyada hiç aşinası olmadığım dost ve düşman çehreler çı-

karlar karşıma... Değişik aşklar yaşarım, güzelliği tarif edilemeyen yüzlerle. İşte o aşkların verdiği hazlar, o damak tadının günlerce hülyalarımı süslediği olur. Aynı şekilde en hoyrat azapların peşinde çıldıracakmış gibi oluşum ürpertir duygularımı.

– İşte o kendisine küçük ölüm dediğimiz uykulara her zaman özlemlerimizle yatarız. Uyandığımızda yeni bir gün, yeni bir hayatla karşılaşırız.

Hani o rüyalarında adını, adresini bilmediğin, gittiğin hiçbir adreste benzerini görmediğin o manzaraları düşün. Sen oralarda dolaşırken, azap ya da hülyalarının hazzını yaşarken, masalsı aşk ortamlar, ömründe hiç aşinası olmadığın yüzlerle en duygusal ve en kalbi sevdaları yaşarken, söyler misin ağabey bedenini nerede bırakmıştın?

Saltık Buğra'nın gözlerinde ışıklar alev alevdi Serdem'i izlerken:

– Tabi ki uyduğum yerde, diyebilmişti.

– Yani bedenin seninle değildi öyle mi?

– Bildiğim şey aynı bedenle rüyalarımda dolaştığım.

– Tabi ki o sendin, ama bedenin seninle değildi. Rüyalarda dolaşan ruhundu. Çünkü beden ruhun giyindiği elbiseden başka bir şey değildi.

– Evet, doğru!

– Mezar da beden için uykuya yattığı bir yatak gibidir. Ahiret günü İsrafil sûra üfleyinceye kadar bedenlerin kalacağı geçici bir mekân. Ana rahmine benzer bir yatak.

Beden dediğin dış görüntüden ibaretse, ruhun giyindiği bir elbise demektir. O halde artık çürüyüp toprağın bağrında yok oluş düşüncesini bir daha kafana takmayacaksın demektir.

Sen ömründe ne kadar elbise giyinip attığını hesapladın mı hiç? Onlar nasıl çıkarıp attıktan sonra bir işe yaramıyor ise, ölmeyen bir ruh için soyunduğu elbisenin de ilahi bir emir ile yeniden giyindirileceğini düşünmelisin.

Ciğerlerini şişiren bir nefes alışı vardı, konuşmasını bitirdiğinde:

– Kalk ağabey, şimdi doğru yatağına gidiyor ve o küçük ölüm için kendini hazırlıyorsun.

******

Son günlerde, gönlü oldukça huzura kavuşmuştu. Yaman bir kızdı Serdem; onu sıkıntılı günlerinde hiç yalnız bırakmamıştı. Rüyalar ve elbise hikâyesi yerleşip kalmıştı belleğine ve direnme gücü kazanmıştı düşünceleri.

Amcasının şirketinde yetkili bir makama oturmuştu. Artık şirketin kaderinde bile söz sahibi idi.

Emre ve Cahit, onlar da alışmışlardı yeni hayatlarına. Doğdukları diyardan uzakta olmaları, arkadaşlık, bağlarını daha da mükemmelleştirmişti.

İstanbul büyülemişti sanki onları. Bazı akşamlar daha çok tatil günlerinde üç kafadar bir araya geliyorlardı. Koyulaşan sohbetler buram buram sıla tütüyordu her şeye rağmen.

Son günlerde Saltık Buğra'nın hayatını değiştirecek hadiseler olmuştu. Sessiz sedasız bir gönül hikâyesi başlamıştı kalbinde. Kendiliğinden büyüyüp gelişerek aşamayacağı bir hikâye olup çıkmıştı.

Hazin bir tesadüf adeta sevda tutkusu haline gelmişti yü-

reklerde. Elbette tesadüfleri de vardı hayatın. En ilginç dostlukları hatta en amansız düşmanlıkları başlatan cinsten...

Bu hikâye gönül kaymalarını da beraberinde getirmişti onlara. Daha önce hiç karşılaşmamış olsalar da artık onlar aşina birer yüz olmuşlardı birbirlerine...

Yollarda semt marketinde sık sık karşılaşmaya başlamışlardı o tesadüften sonra. Durup birbirlerinin zamanlarını almaya cesaret edemeseler de, anlamlı kaçamak bakışların buluşması, silinmeyen fotoğraflar bırakmıştı zihinlerinde. Beden dilleri gözlerdeki hissilik gizemli mesajlar alıp vermeye başlamışlardı birbirlerine.

Uzun boylu, uzun sarı saçlı ve yeşil gözlü bir kızdı... Mahcup etkileyici bakışlarıyla dikkatleri üzerine çekebiliyordu. Saltık Buğra'ya göre ne kadar da güven vericiydi o bakışlar...

Günlerdir tesadüflerin karşısına çıkardığı o kız meşgul etmeye başlamıştı düşüncelerini. Fazlaca iletişim kuramamış olsa bile bakışlarının izi kalmıştı belleğinde. Yüzünü, gözlerini ve beden dilini ezberlemişti en azından.

Onu düşünürken hep baştan alırdı hikâyeyi. O gün pazardı... Biraz geç çıkmıştı evlerinden. Aklında sadece sigara almak vardı dışarıya çıktığında. O kızla aynı sokakta oturuyorlardı sadece iki villa giriyordu oturdukları mekânın arasına. Daha doğrusu komşularıydı çok beğenmişti onu ilk gördüğünde. "Sanem'den başkası bu kalbe giremez" demişti o acıyla ama gönlü sözünde duramıyordu bu günlerde.

Evden ilk çıktığında inanılmaz bir dalgınlık içindeydi. Gönlünü huzursuz edici haberler geliyordu kulaklarına. Daha bu gece Cahit aramıştı:

– Fırıldak demişti hal hatır sorduktan sonra... Onu görenler olmuş...

– Ne var bunda, telaşlı geliyor sesin diye karşılık vermişti arkadaşına.

Cahit malumat vermişti Saltık Buğra'ya uzun uzadıya:

– Dedem aradı, diyordu ve ekliyordu peşimden dikkatli olun üçünüzün de aynı iş yerinde çalıştığınızı öğrenmiş.

– Senin sesini hiç bu kadar heyecanlı duymamıştım Cahit.

– Ya korktuğum için değil, insanı meşgul ediyor ne de olsa. Kolu felçliymiş senin kurşunun yarası... "İntikamım korkunç olacak." Diyormuş...

– Neyse kaderde ne varsa karşımıza da o çıkar.

– O bizi sinsi sinsi izliyor nerde ve ne zaman karşımıza çıkabileceğini hesaplayamayışımız vehmimizi artırıyor.

– Takma kafana biraz daha dikkatli olmaya çalışırız.

Sokağa çıktığında bunlar vardı kafasında. Beyni bu konuşmaların güdümündeydi. Sokak sessiz sakindi. Ortalarda kimseler yoktu. Markete belki iki yüz adımlık mesafesi vardı. O her şeyden habersizce yürümeye çalışırken az ilerisinde kurgulanan hadiselerden tamamen habersizdi.

Genç bir kızın arkasından genç bir adam sinsi sinsi yaklaşıyor, genç kız korkusundan kuşkulu bakışlar bırakıyordu etrafına. Şüphelenmişti peşindeki delikanlıdan. O fırsat kolluyordu. Tahmin edilmeyen eylemi için.

– Genç kız kuşkulanıp kaldırım değiştirmiş ve adımlarını hızlandırmaya başladıkça peşindeki delikanlıda aradaki mesafeyi dengelemeye çalışıyordu.

– Saltık Buğra her şeyden habersizce, beynindeki düşüncelerin yoğunluğuna kendisini bırakmış, etrafıyla ilgisiz yürüyüşünü sürdürürken, kulaklarının pasını aniden silen ve teslim olduğu sessizliği amansız bir çığlıkla ihlal eden genç kızın feryatlarına açıyordu gözlerini:

– İmdaaaat!

Düşüncelerine ürpertici bir nokta koyup hışımla açmıştı gözlerini. Bir dehşet manzarası vardı az ilerisinde. Genç adam çantasına atmıştı elinin pençelerini genç kızın...

Az önce marketten aldığı her şey kaldırımın üzerine saçılmış bir yandan da feryadı göklere yükseliyordu. Çantasını bırakmamıştı. Kaldırımın üzerinde acımasızca sürükleniyordu.

Saltık Buğra bedenine zindelik kazandırmıştı birden. Onlara yaklaşmak için yolun üzerinde fırtına gibi esmişti. Kapkaççı delikanlı farkına varmıştı işin. Onun da telaşı iyice artmıştı.

Genç kızın elinden kurtaramadığı çantanın kulpunu kesebilmek için bıçak çıkarmıştı cebinden.

Saltık Buğra aradaki mesafeyi iyice kısaltmıştı. Delikanlının elindeki bıçağı görünce aniden duraklayıp elini belindeki tabancaya atmış ve kılıfından hızlıca çekip almıştı. Bir ses ekleniyordu genç kızın feryadına:

– Bırak o kızı!

Saçı sakalı düzensiz uzamış, uzun boylu delikanlı, hırçın bir bakış fırlatmıştı, üzerine namlusunu çeviren Saltık Buğra'ya.

Şakası yoktu, üzerine namluyu tuta tuta, karış karış yaklaştığını görünce, çantanın kulpunu elinden bıraktığı gibi kaçmaya başlamıştı...

Genç kız kurtulduğunu hissetmesine rağmen hâlâ panik halindeydi. Ortalarda hâlâ kimseler görünmüyordu. Pazar gününün rehaveti vardı kaldırımların üzerinde.

Saltık Buğra tabancasını yeniden kılıfına indirirken bir yandan da genç kızın perişan halini seyrediyordu... Çok korkmuştu ve ağlıyordu... Çantasını vermemek için hayli mücade-

le etmişti kaldırımların üzerinde. Dizlerini kol dirseklerini soyup kanatmıştı taşlar... Kan lekelerine gözleri iliştikçe öfkesi artıyor sıkıntısını dışlayan kısık, içli bir sesle ağlıyordu...

Minnet duyan bakışların esrarını bırakıyordu Saltık Buğra'nın gözlerine... Bu seyir alış verişi, gizli dostlukların temellerini atıyordu sanki yüreklerde...

Genç kız çantasını kurtarmıştı, lakin marketten aldığı her şey poşetiyle birlikte etrafa saçılmıştı.

Elini uzatmıştı Saltık Buğra, yere düşen genç kızı kaldırmak için. Usulca tutmuştu genç kızın elinden ve ayağa kalkabilmesi için destek vermişti ona. O minnet taşıyan ışıltılı bakışların dili çok şeyler anlatıyordu Saltık Buğra'ya bakarken...

Hadisenin şokundan kurtulamayışının şaşkınlığı vardı hâlâ üzerinde. Buruk bir sevince rağmen seğiren dudakları, ilk kez konuşmayı deniyordu:

– O bir kapkaççıydı.

Saltık Buğra hassasiyet taşıyan bir sesle veriyordu cevabını:

– Neyse, toparlan biraz, geçti işte!

– Ya siz olmasaydınız? Öldürebilirdi beni.

– Neyse ki vardım ve hiçbir şey yapamadı işte.

– Çok korktum.

– Geçmiş olsun, unutmaya çalışın.

Saltık Buğra kendisini şaşırtan şeyler duyuyordu genç kızdan:

– Ben, ben sizi tanıyorum. Siz o olmalısınız. Serdem' in kuzeni.

Kuzguni siyah saçlarına seyrek aralıklarla düşen aklar, Saltık Buğra'nın görüntüsüne ilgi çeken bir süs gibi yansıyordu.

Genç kızı kaldırımdan tutup kaldırırken ne elinden bıraktığı çantasına, ne de etrafa saçılan erzaklara aldırış etmişti...

– Teşekkür ederim, bu iyiliğinizi ömrüm boyunca unutmayacağım.

– Ne önemi var, kim olsa aynını yapardı.

– Bazıları üzerine bela almak istemezler... Neyse, bu anıyı unutmamak için bile olsa tanışalım ister misiniz?

– Doğrusunu istiyorsanız, sevinirim.

– Adım Meryem... Komşuyuz. Annemle oturduğunuz villanın hizasında oturuyoruz.

– Memnun oldum. Benim adım Saltık Buğra. Serdem'in amcasının oğlu ve süt kardeşiyim.

Meryem, Saltık Buğra ile konuşurken acılarını bile unutmuşa benziyordu. Bir de espri ekliyordu konuşmalarına:

– Zor akılda kalacak cinstenmiş adınız.

– Sanmam, bir iki defa tekrarlarsanız, aklımızdan bir daha silinmeyebilir.

Buruk bir tebessüm belirmişti Meryem'in dudaklarında ve:

– Unutmam, diyebilmişti sadece...

Neden sonra hatırlamış gibi, toparlanıyor ve:

– Hay Allah! Diye mırıldanıyordu... Dağılanları bile toplamadan...

Saltık Buğra eğilip çantasını yerden alıp Meryem'e uzatmıştı. Sonra kaldırımların üzerine saçılan paketleri toplamışlardı birlikte... Ayrılık vaktinin geldiğinde Saltık Buğra:

– Evinize kadar götürebilirim isterseniz, demişti.

– Buna şimdilik gerek yok ama, bu talihsiz karşılaşmayı yad etmek için müsait bir zamanınız olursa, size bir ziyafet çekmeyi isterdim. Tabi ki Serdem'le birlikte...

– Memnuniyetle kabul ederim.

Meryem aldığı cevaba sevinmişti:

– Şayet sizin için bir mahsuru yoksa, cep telefonunuzun numarasını da verirseniz... Sizi arayabilirim... Müsait olduğunuz bir zaman için...

Saltık Buğra cep telefonunu çıkarıp daha atik davranmıştı:

– Hiçbir mahsuru yok, önce siz numaranızı söyleyin, ben sizi arayım şimdi ve sonra ismimle kaydedersiniz.

– İyi akıl, ancak sadece Saltık yazarım haberiniz olsun.

– Nasıl isterseniz.

– Akşam sizi arayabilir miyim? Daha detaylı bir teşekkür için...

– Ne zaman isterseniz. Ben geceleri çok severim, saat on ikiyi vurduğu zaman telefonum çalarsa mutlaka Serdem'le birlikte oturuyor oluruz o saatlerde...

– Benim için uygun bir zaman. Saat tam on ikiyi vurduğu zaman...

– Anlaştık! Tekrar geçmiş olsun... Görüşmek üzere...

******

Gece

Bu semt bu manzara, mimarideki muntazam üslup okşamıştı ruhunu. Kendisi kadar suskun, ifade edilemeyecek kadar gizemli ve kendi içine kapalı bir büyüsü vardı İstanbul'un, onu kuşatan...

Adanın ruha sükûnet veren muhteşem bir görüntüsü vardı bu gece. Saltık Buğra, ihtişamlı villanın terasındaydı. Marmara sakin, ütülü bir çarşaf gibi gözlerinin önündeydi... Ay, salkım saçak yıldızların ışıltıları suların üzerine döküldükçe, renklerin ve desenlerin inanılmaz cümbüşleri İlahî sanatın muhteşem tablosunu çerçeveliyordu gözlerinin önünde.

Saat tam on ikiyi vurduğunda, telefonunun kısık sesinden dolayı titreşim ve ışık oyunlarıyla anlıyordu arandığını...

Masanın üzerinde duran telefonu alıp arayan numaraya bakmıştı önce... Ekranda "Meryem" yazıyordu. Telefonun mikrofonunu kulağına yaklaştırırken, anlam dolu bir sevinç rüzgârı esiyordu yüzünde...

Mırıldanıştan biraz daha üst perdeden, kibar, sakin bir ses tonuydu başlangıçta ki:

– Alo!

Aynı müşfiklikte ve aynı figürleri taşıyordu cevap:

– Saltık Bey!

– Efendim.

– Merhaba, ben Meryem nasılsınız?

– Teşekkür ederim, ya siz?

İkisi de heyecanlanmıştı konuşurlarken:

– Sanıyorum müsaittiniz?

– Şu an evin terasında Marmara'yı seyrediyorum ve yalnızım.

– Çok güzel. Ben odamdayım, sadece sizi duyuyorum. Yalnızlık benim de tek arkadaşım... Nasılsınız görmeyeli?

– Ben iyiyim. Ya siz, atlatabildiniz mi bari, hadisenin şokunu?

– Aklıma geldikçe hafakanlar basıyor... Sizle tanışmama vesile olduğu için de adeta mutluluk veriyor sıkıntısı bile.

– Teşekkür ederim, aynı duyguları taşıdığımı söylesem yeterli olur mu bilmiyorum.

– Düşündünüz mü davetimi?

– Zamanı hariç söz vermiştim size.

– Gün, saat ya da mekân?

– Ben sizin uygun bulduğunuz bir zaman için Serdem'i ve kendimi ayarlarım.

– O halde, Cumartesi günü, hem adada bir fayton gezisi hem de, öğlen yemeğine ne dersiniz?

– Buluşma yeri olarak?

– Biz Serdem'le birlikte dilediğiniz yerden alırız sizi.

– O halde anlaştık.

******

Gönül İklimleri

Yüreğine gurbet iklimlerini giydirmişti her şeye rağmen. Duyguları tedirgin ve titrekti. Kimseye fazlasını açamadığı duygularıyla, içine kapalı hissiyatıyla ve beklentileriyle müthiş bir karmaşanın içindeydi Saltık Buğra... İkilem içinde çırpınıp duran kalbi, maziye kayan düşüncelerin hatıralarından hüzünler topluyordu durmadan...

Sanem düşüyordu aklına sık sık ve ona verdiği sözler... Cumartesi günü yaklaştıkça gizliden gizliye büyüyen tedirginlikler oluşuyordu ruhunda ve boğazına görünmez, amansız bir pençe gibi asılıp kalıyordu. Yine de kalbi romantik bir iklime bırakmıştı kendisini... Akşam, işten oldukça yorgun dönmüştü. Yemek ve çay merasiminin ardından çardak sohbetini aile fertleri bir müddet daha sürdürmüşlerdi.

Serdem her günkünden biraz daha neşeli gözüküyordu... Durup dinlenip saatine bakıyordu... Saltık Buğra kardeşinin acelecilik yansıtan tavırlarını gözünden kaçırmamış olmalı ki, merakını giderebilmek için ona sormuştu:

– Ne o, telaşlısın gördüğüm kadarıyla?

– Evet ağabey, biraz öyle bu akşam.

– Mahsuru yoksa sebebini de söyle o zaman.

– Hani yazdıklarımı okumak istemiştin ya?

– Nihayet, tamamladın demek sonunda?

– Belli olmuyor mu halimden? Masanın üzerindeler ve okudukça, hakkında neler düşündüğünü merak ediyorlar onlar da...

– O halde hemen çıkıyorum odama... Sana bir haberim vardı ama, istersen o da başka bir zamana kalsın.

– Tamam sen bilirsin.

Serdem'e verdiği değerin bir ifadesi olarak anında kalkmıştı yerinden... Sohbeti bırakıp odasının yolunu tutmuştu.

Marmara'yı gören pencerenin önündeki fiskos masasının üzerindeydi, Serdem'in bıraktığı dosya...

Hiç vakit harcamadan altına sandalyesini çekip dosyayı önüne almıştı... Sigarasını yakmıştı daha önce ve bulutlar gözlerinin önünden tavana doğru çekilirken, dosyayı açmıştı okumak için...

İlk sayfanın üzerinde, boşlukta gibi duran küçük bir not çekmişti ilgisini:

– Merhaba ağabey! Bu dosyada okuyacağın her harf bir emeğin ifadesi... Bu emeği küçümsemeden okumaya başla ve sakın okumayıp atladığın satırlar olmasın...

Küçük kağıttaki notu masanın bir kenarına bırakıp ilk sayfaya indirmişti bakışlarını...

Şeytan Görevini Bıraktı Mı?

Şeytan eşittir, vesvese ve kibir... Onu anlatmaya yeltenen herkes mutlaka bunlarla başlar söze... Şeytanı anlatmadan önce, kibrini çok iyi ifade eden bir öyküsüyle başlamak istedim...

Şeytan şaşırtmak istediği bir delikanlıyla arkadaş olmuş. Onun en ilginç özelliklerinden birisi de çeşitli kılıklara girebilmesi...

Delikanlı sert bir kaya çıkmış, şeytana göre. Ne yaptıysa aklını çelememiş ve sonunda delikanlıyı şaşırtan açıklamalarda bulunmuş.

– Biliyor musun delikanlı, ben bir şeytanım. Görevim seni şaşırtmaktı. Üzüldüm doğrusu, bu defa sen başardın, uymadın bana... Sağlam bir imana sahip olmalısın, doğrusu şaşırttın beni...

Delikanlı şeytana bakıp sormuş:

– Madem sen şeytansın, neden beni pavyona, meyhaneye,

kumarhaneye, çılgınlıkların yaşandığı yerlere götürmüyorsun da, ibadetimi engelleyebilmek için çabalıyorsun?

– Biliyorum ki senin gibi maneviyata düşkün olanlar oralara "hadi" diyince gitmezler.

Onun için de bazı yöntemleri vardır şeytanların. "Bu çağda" diye başlarız. Çağdaşlık, aydın olabilme kavramları en hassas damarlarıdır insanların.

– Bu çağda, insan görmediği, hayali güçlere, inanır mı? Ömrünü neden boş yere harcamaktasın, elindeki hayatın kıymetini bil, yarın toprak olup gitmeyecek misin?

Bu sorular ve kalbe vesvese verebilecek sayısız hikâyelerle girer şeytan insanların düşüncelerine ve çoğunlukla başarırlar da bunu. Bazen senin gibi sert kayalara da çarparlar; ama inatla sürdürürler yine de görevlerini. Az önce saydığın yerlere fazla uğrayıp zaman harcamayız biz... Oralar benim adamlarımla dolu zaten... Onlar benim yokluğumu hiç aratmazlar. Yaşamak adına demiştim ya sana, İlahî emirlerin aksine ne varsa onları yaparlar. Belki şaşıracaksın ama bazı hususlarda, insanların şeytanlaşmışları bizleri çoktan aştılar bile...

İnanmıyorsan, aç uydulu kanalları da bir bak... Şifreli şifresiz fark etmez, teknolojiyle daha da kolaylaştı işimiz. Kanallarda şeytanın bile aklına gelmeyen, nefislerin hoşuna giden sahneler düşecek gözlerinin önüne... Seyret ve gör yeryüzünde insanın dışında hiçbir canlı o sahneleri yaşayamazlar...

İşte bu, inancı ürperten sahnelerin tiryakilerini, saymakla bitmez.

Biz yalnız adamları da kollar, kendi evlerinin içinde bile günaha zorlarız onları... Hele o tür ekranların başında bekle-

yenlerin düşüncesini hep öylesi sahnelerin özlemini beyinlerine işleyerek onları meşgul ederiz.

Sana bir sır vereyim mi delikanlı, en az yaşayan şeytan dokuz yüz yıl yaşar... Onun için bizler asırları tanırız.

Şimdilerde benim yaşımda sınırda... Ömrüm boyu şu içinde yaşadığımız çağın şaşkınlığını daha önceki çağlarda ne gördüm ne de duydum. İnsanoğlunu şaşırtmak için kıyamet gününe kadar görevli olduğumuz halde İnsanın bu kadar azabileceğini, bu kadar duyarsız ve acımasız olabileceğini hayal bile edememiştim. İstersen biraz daha şaşırtayım seni delikanlı. Artık yeryüzünde bana yapabilecek bir iş bırakmadı insanların şeytanlaşan tayfası...

Kur'an şöyle seslenmekte:

– Şeytanınız, insan ya da cin olsun onlardan korunun...

İnsanın şeytanları ile cinlerin şeytanlaşanları arasındaki fark, şeytanın dilediği zamanlarda, kendisine seçtiği bir kılıkla insanın karşısına çıkışıdır.

Cinler ateşten yaratılmışlardı ve insanlar topraktan... Allah, "Adem'e secde et!" dediğinde iblisin gururunun kabarışı, ateşin topraktan daha üstün olduğuna inanışıydı...

– Allah'ım ben Adem'den üstünüm. Ona secde etmem, Adem'i topraktan beni ateşten yarattın, yanılgısıydı iblisin boğazına lanet halkasını taktıran...

Oysa, nurundan yarattığı melaikeler bile secde etmişlerdi Adem'e.

Şeytanın yanılgısı ateşin mi, yoksa toprağın mı üstün oluşuydu... Bu meselenin nitelikli bir düşünceyle incelendiğinde kendisini yorumladığı da görülür aynı zamanda...

Toprağın bağrında efsaneleri taşıyan bir özelliğe sahip ol-

duğunu görünce hak verecektir akıl... Sinesinde, yanardağları, lavları, deryaları barındıran, meyveleri, bütün renk ve desenleriyle sayısız türde bitkileri çiçekleri, ağaçları ve yiyecekleri, güzel kokuları taşıyan bir vasfa sahipti o...

Düşünüldüğünde bu İlahî bir senaryoydu ve iblis kibriyle lanet halkasını boynuna taktı...

İnsanlar da tıpkı iblis gibi emredilen çizginin dışına çıktıklarında, isyanlarının hesabını vereceklerdi... Hayatın gerçek anlamı ise yaşanılan ömürlerin muhasebesini verebilmek için ölüp, huzura gelmekti...

Şeytanın asıl görevi, insanları şaşırtmak için uğraşmaktır. Bu serüvene başka bir açıdan bakıldığında, İlahî bir senaryo çıkar insanların karşısına. Çünkü, düşünenler için şeytan, imtihanın da bir parçasıdır. Allah isteseydi, şeytanın itiraz hakkını elinde bırakır mıydı hiç? Şimdiki aklımla Rabbim bana bir fırsat verse, ben ne yapacağımı çok iyi biliyordum demiş delikanlıya şeytan ve eklemiş. "Ama ne yazık ki, artık bu çok imkansız bizim için." Şeytanın görevi bu değil lakin sana bir öğüdüm var delikanlı demiş. Kurtuluşunu istiyorsan, kendini hep işte böyle sorgulayarak yaşa...

Delikanlı şeytana sormuş:

– Rabbim sana yeniden bir fırsat verse ne yapardın? Onu söylemedin...

– Evet, bana bir fırsat verse, ellerimi ona ta gönülden açar derdim ki: "Ey Rabbim! Ben ömrümde bir defa isyan ettim, benim boynumda lanet halkası var; oysa insanoğlu, şirkini, isyanını sonsuzluğa taşımakta... Beni affet, ben bu görevi bırakmak istiyorum, insanoğlunun şeytanlaşanları bana yapacak iş bile bırakmadı, beni bağışla ve bu görevi benden al... İşte böyle içten bir yakarışla yalvarırdım Rabbime..."

Aksiyona bağlanmayan bir inanç, kendi kendisini öğütüp tüketen, mikropların pençesine düşmüş bir vücut gibidir. Bilinmezlerin esrarına yelken açan insan, nefsinin elinde şehvetin ve duyarsızlıkların oyuncağı olmadan, gönül zindanlarının o aşılmaz duvarlarını yıkıp maneviyat ummanına açılmalısın İblisin azgın dalgalar oluşturduğu sularda pusulanı kıracağını bile bile umursamazlığını sürdürmemelisin.

Vücut gemisinin bütün hücreleriyle tayfanın hepsine kesin ve bilinçli bir emir vererek, "alabanda" diyeceksin! Bu senin için çok çetin bir meydan muharebesi olacak.

Unutma bu mücadelede boğulmak, gemiyi sert kayalara çarparak parçalamak, iri azgın dalgaların arasında gömülüp kalmak da var, ahiret limanına minimum yaralarla ulaşabilmek de...

*****

İnsan

Gece ilerlemişti. Serdem'in notları Saltık Buğra'nın aşırı bir şekilde ilgisini çekmişti. Uyku kirpiklerine tonlarca yükünü asmasına rağmen önündeki notları sayfa sayfa okuyor ve cümleleri özümleyerek düşüncesine sindirmeye çalışıyordu. İnsanın keşfi başlıklı yazıya gelmişti. Onu da okuduktan sonra hâlâ direnişe zorluyordu kendisini ve devam ediyordu okumaya...

– Bilindiği gibi insanoğlu kainatta şaşırtıcı keşiflere imzasını attı. Buluşlarıyla çok esrarın perdelerini araladı. Akıl almazları sır olmaktan çıkardı. En üzücü olanıysa o inanılmazdı denilenlerin sır perdelerini aralamayı başarırken, kendisi için en önemli olanı unuttu. Kendisini keşfetmeyi...

Kendi derinliklerine inip kendi sır perdelerini aralamaktan korktu. Aslında biliyordu ki hiçbir eser tesadüflerin eline bırakılamazdı... Ve yine biliyordu ki her mucit buluşlarını anlatan kılavuzunu da koyardı teknolojisinin yanına...

Mucit anlatırdı ilk icadının nasıl kullanılabileceğini ve sağlıklı hizmet vererek çalışabilmesi için hangi yöntemlerin uygulanması gerektiğini.

Oysa, yine bilinir ki, insan teknolojinin hiçbir harikasıyla boy ölçüşemeyecek kadar üstün bir harikadır aynı zamanda...

İnsanın Rabbi de onun nasıl yaşaması gerektiğini, nelerden sakınması gerektiğini açık seçik anlatan bir kılavuz hazırlayıp peygamber aracılığıyla göndermesine rağmen, çokları aczini idrak etmedikçe özüne dönüşü yaşayamamaktalar. Kılavuzlarını kullanmadan yaşayan toplumların hezeyanları inletiyor yeryüzünü...

İnsan olan için, parayı, makamı ilmi ve güzelliği taşımak yiğitlik istermiş meğer... Her ne olursa olsun, kibre ve mağrurluğa kapılmamalıymış insan olanların gönlü...

Şeytanın mahvına sebep olan tek şey, dengeleyemediği kibriymiş meğer. O bu yüzden Allah'ın "Secde et!" emrine itaat etmemiş ve sonunda da lanet halkasını ebediyen boynuna takmış...

İnanç, insanın mağrurlanmamasını gerektirir... Vermek istediğim örnekte ilmiyle mağrur bir alim var... İbni Kemal! Anlatıldığına göre, her isteyenin onunla görüşebilmesi mümkün olmayan bir alim... Müridleri kendisinden onay almadıkça, kesinlikle hiç kimseyle görüştürmezlermiş onu...

Sert, otoriter, ilmiyle mağrur bir alimmiş İbni Kemal... Bu şu demek oluyor anlaşıldığı gibi. İlmi olan insanların da kibri yenemedikleri manası çıkıyor bu hikâyeden...

Günün birinde bir çoban duyar bu alimin adını ve onunla görüşebilmesi için çok uzaklardan kalkıp mekânına kadar gelir.

Bütün ısrarlarına rağmen görüş izni alması mümkün olmaz...

Çoban, sözden anlamaz olunca, alimin müritlerinden bir tanesi İbni Kemal'in yanına girip ısrarlı adamın maruzatını anlatırlar ona:

– Uzaklardan geldiğini ve kendisinin çobanlık yaptığını söyleyen bir adam sizinle mutlaka görüşmesi gerektiğini söylüyor efendim... Bunun mümkün olmadığını kendisine bildirmemize rağmen söz dinletemedik...

İbni Kemal yine mağrur bir bakışla süzer müridini ve fazla ilgilenmeden ona seslenir:

– Görüşebilecek başka birisini bulamamış mı?

– Söylediğine göre, başkalarıyla da görüşmüş. Sorusunun cevabını alamamış görüştüğü alimlerden. Her biri sizin adresinizi vermişler kendisine.

Sonunda kararını verir ve:

– Çağırın, der...

Çoban huzura alınır... O merak ettiği alimi, alim çobanı derinden süzer ve İbni Kemal çobana söz verir:

– Sor bakalım, neymiş o görüştüğün ilim adamlarının cevap veremediği soru?

Çoban gayet soğukkanlı ve kendisinden emindir sorusunu sorarken:

– Efendim çok merak ettim Allah'ın ilmi ne kadar?

Anlatıldığına göre, İbni Kemal, soruyu duyunca çobanı hayretle tepeden tırnağa süzer:

– Doğrusu çok iyi bir soru.

Eline bir kalem, önüne bir kağıt alıp, kağıdın üzerine geniş bir daire çizer:

– Bu daireyi görüyor musun evlat?

Çoban İbni Kemal'e biraz daha yaklaşıp kağıdın üzerindeki daireye bakar ve cevap verir:

– Görüyorum efendim.

– Bu dairenin tamamını Kainat say.

– Tamam efendim.

– İşte bu daireyi ve dışında kalan sınırsız mesafeleri Allah'ın hudut tanımayan ilmi kabul edelim.

– Bunu anladım efendim.

– Dahası da mı var?

– Evet efendim. Peygamber Efendimizin ilmi ne kadar?

Dairenin ortasına küçük bir daire daha çizer:

– İşte bu küçük daireyi de dünya kabul et. Peygamber Efendimizin ilmini de bu dünya kadar say...

– Ya diğer peygamberlerin ilimleri, onlar ne kadardır efendim?

İbni Kemal iç dairenin içine birkaç daire daha çizer:

– Onların ilimleri de yine bu dairelerden bazıları kadar.

Çoban, saygılı bir sesle ulaşır İbni Kemal'e:

– Enbiyalar, evliyalar ve alimlerin ilimleri ne kadardır efendim?

İbni Kemal iç içe dairelerin en küçük dairesinin ortasına bir nokta koyar:

– Onların ilimleri de bu noktanın cüssesinden alabildikleri pay ne kadarsa işte o kadardır evlat.

– Tatmin oldum efendim, hakkınızı helal edin, demeden önce bir sorum daha vardı:

– İyi ya onu da sor.

İbni Kemal'i sarsacak bir soru gelir hepsinin arkasından:

– Acaba efendim, siz o noktanın neresindesiniz?

İbni Kemal durup kalır. Çobanın gözlerine bakarken:

– Doğrusu onu ben de bilmiyorum, evlat!..

******

Saltık Buğra derin düşüncelerin adamı olmuştu, okuduğu dosyayı kapatırken... Gece boyu sorguladığı hayat tarzıyla sabaha bağlamıştı zamanı...

Öyle anlar olur ki, insanın dünyasında aşk biter, meşkler tükenip anlamlarını yitirirler ve bütün dış etkenlerin cazibeleri solar insanın dünyasında... Kişi özüne dönebilmenin nefes kesen özlemlerini duymaya başlar kalbinde ve ellerini açıp iç feryatlarının pişmanlıklarını dile getirip yakarır Mevlasına:

– Rabbim tıpkı şarja takılan, enerjisi tükenmiş bir telefon gibi katre katre maneviyatla doldur kalbimi... Öylesine imanla yüklensin ki ruhum bir daha manevi açlıkların utancını hissetmeyeyim. Saltık Buğra öylesi bir hissiyatı yaşıyordu şafak sökmeye başladığında...

******

Yadırgı bir duruşu vardı akşam yemeğinde. Güneş çoktan batmış, yeni efsunlu bir gece romantizmini eklemişti, muhteşem gökyüzüne... Gecenin mahmur ışıkları altında yemek için yine havuzun yanındaki çardakta buluşmuştu aile...

Suskunluğa bürünen çehresi yabancı remizler kadar duyarsız ve hoyrat iklimlerin yüreğine yeni heyecanların adını koyamadığı korkularla birlikte hissiyatını allak bullak ettiği bir talanın ürpertilerini taşıyordu durmadan... Kırgınlıkla heyecan arasında yabancısı olduğu bir hüzün kaplamıştı Saltık Buğra'nın hissiyatını...

Yemekten sonra baş başa kalmışlardı Serdem'le... İçine sığdıramamıştı sırrını. Adeta dudaklarının arasından firar edecekmiş gibi duruyordu. İkisi de susmuş mehtaplı gecenin kollarındaki havuzun sularına vurarak cilveleşen ışıkların oyunlarını seyre daldıkları anda, Serdem, aklına takılan bir şeyi sormak için bakmıştı Saltık Buğra'ya:

– Ağabey!

Gözlerini o da çekmişti havuzun sularından:

– Efendim.

– Sana oku diye verdiğim yazılar hakkında hiç bir fikrin yokmuş gibi davranıyorsun hâlâ.

– Serdem, bırak şimdi onları okudum ve fikirlerimi söyleyeceğim. Daha önce sana anlatmak istediğim çok daha önemli bir konu var:

– Hayırdır, meraklandırdın beni.

Hani bizim evin iki bina ötesindeki ev var ya?

– Evet!..

– Sen o evde oturanları tanıyor musun?

Oldukça anlamlı bir bakış bırakmıştı Saltık Buğra'nın gözlerinde:

– Evet tanıyorum da nereden icap etti?

– Anlatırım daha sonra, sen önce haklarında bilgin olup olmadığından söz et.

– Bir anne ve bir de kızı yaşıyorlar o evde.

– Yani tanışıyorsunuz onlarla ve aldığım bilgi doğru öyle mi?.

– Evet dedim ya ağabey! O evde yaşayan kız benim ilk okuldan beri arkadaşım.

– İnanmıyorum!.. Ya annesini, onu da tanıyor musun yani?

– İnan inanmasına da, sen nereden tanıyorsun onları?

– Meryem bize arada bir gelip gider ağabey. Annesini o kadar fazla tanımam; Meryem benim çok sevdiğim bir arkadaşım...

– Sen nereden tanıyorsun işte onu anlayamadım.

– Uzun bir hikâye, tanıştık Müsait olduğumuz bir zaman için, sana ve bana yemek ziyafeti sözü verdi...

– Evlerine mi?

– Hayır, herhangi bir mekânda. Bu tanışıklıktan haberin olsun istemiştim.

– İyi bir kızdır aslında ama sanıyorum hakkında daha çok bilmediklerin de olmalı...

– Mesela ne gibi?

– Çok özellikleri var da ben sana en önemlilerinden bahsedeyim istersen. Mesela fazla arkadaşı yoktur onun. Arada sırada bize gelip gider. Taşkınlıkları hiç sevmeyen, aşırılıklardan hoşlanmayan, ciddi, sevecen, dostluklara değer veren bir kız işte... Beni şaşırtan şeyse şu; nerede buldun onu, dediğim gibi o bu tür ilişkilerden hiç hoşlanmazdı bildiğim kadarıyla... Yanılmıyorsam erkek arkadaşı da yoktu onun.

– Dedim ya uzun bir hikâye vaktimiz olursa anlatırım. Mizaç olarak kötü bir yanının olmayışı sevindirdi beni.

– Hayrola ağabey? Onun bir Hıristiyan olduğunu da biliyorsundur sanırım.

Saltık Buğra şaşırıp kalmıştı önce ve hemen ardından toparlanıp:

– Fark etmez, demişti. Güzel bir kız... Bu konuyu konuşmalarımızın daha sonrasına bırakalım istersen, seni çok sevindireceğine inandığım başka bir haberim daha var.

Serdem'in merakını artırmışa benziyordu beklediği ikinci haber... Saltık Buğra'nın gözlerine bakarken sabrı sınırsızdı:

– İşte o beni sevindirecek haberin neyse onu çabuk söyle ağabey.

– Adresi bilinmeyen akışlardaki idrakim, hiç gurur etmeden söylüyorum ki seni izleyerek ve yazdıklarından yola çıkarak değişti. Öyle ki kolay farkına varamadığım bir başkalaşmaya kendisini kaptırdı ruhum. İnan ki gizemli bir adanışa doğru yürüdüğümü seziyorum... Daha önceki yönelişlerimin aksine apayrı bir oluşuma hazırlıyor sanırım beni beynim... Daha farklı yaşayışlardan haz almaya başladım son günlerde. Anlayışım ve yaşayış biçimimle birlikte hayatımda çok şey bir anda eskidi ve yeni iklimlere açılan bir dünyayı yaşamaya başladım adeta...

Kalbimi kuşatan manevi iklimin ferahlatıcı ritmini yüreğimde duyarak ve maveralara yürüyüşün sorumluluğunu o yeni iklimde fehmederek gerçek hayatın o olduğunu anladığıma inanıyorum şu an.

İşte bu duyuşlar değiştirdi beni... Şimdi de sana soruyorum, hem kardeşimsin hem de hocam oldun. Kaderi ipek kumaşı gibi işleyen gönlüm senin de vesile oluşunla son günlerde, maneviyat bahçesinden güller toplamaya başladı.

Serdem uçarı kelebekler gibiydi Saltık Buğra'nın gözlerine bakarken...

– Ya ağabey inanmıyorum! Sonunda başardın demek?

– Sana günlerdir söylemedim hani senin o yazdıklarında da bahsi geçen anlamsız gururumu kırdın ve şimdi en çok haz aldığım yer onun için anlımı seccadenin üzerine koyduğum an... Gecelerin zülüflerinde goncalaşan benim de secdelerim var artık.

Sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı Serdem... İçi içine sığmayan taşkınlıkları yaşıyordu tekmil duyguları...

– Buna çok sevindim işte.

– Sevinme hemen... İşte bu noktada da çok önemli bir sorun başlıyor ne yazık ki?

– Sen sorununun en önemlisini çözmüşsün, bundan sonrası daha kolay olmalı. Başka sıkıntın ne olabilir ki?

– Serdem, ben yarın bahsi geçen o kızla buluşmak için söz verdim.

– Sorun ne?

– Daha işin başındayken inancımı söndürecek işler tutmayayım diye kız erkek arkadaşlıklarının ölçülerini soracaktım senden.

– Ağabey, inancımızda bu tür arkadaşlıkların masumiyetlerinden söz etmek bile zor. Bunu sen de tahmin edersin ki, ateş ile barut bir arada bulundukça tehlikesizlikten söz edilemez. Gönül oyunları girer araya ister istemez. Şeytan üçüncüsü olur böylesi beraberliklerin ve günaha bulaşır tertemiz duygularımız...

– Anlaşabilirsek bir aksilik girmezse ara yere niyetim ciddi olabilir. Çok cana yakın gördüm onu.

– Yine de günahsız olmaz bu gibi beraberlikler. Sadece nikâh helal kılar iki cinsin beraberliklerini. Bunun dışındaki bütün yakıştırmalar boş...

Kardeşim davetine seninle gidiyoruz işte bu yüzden.

******

Lüks villalar, köşkler, ahşap Osmanlı mimarisi, eski yeni üslupların panayırı gibi yansıyordu adada. Faytonlar, kamçı şakırtıları, at nallarının zeminde bıraktığı, daha çok mükemmel bir besteyi andıran ritimleriyle insanı çok eski günlere götüren nostaljisi ruhu dinlendiren bir etken olup çıkıyordu insanın karşısına...

Ada daha çok anlatılmaz yaşanırdı. Erguvanları kızartan, sarmaşıklarıyla dev duvarların üzerine yeşil örtüsünü çeken, gülü, laleyi, karanfili ve daha nice çiçekleri, envaiçeşit ağaçlarla yeşilin en canlı tonundaki çimenleri bağrında sergileyen ada, insanı kendinden çekip alıyordu.

Saltık Buğra dehşet bir heyecana kaptırmıştı kendisini. Manevi havayı daha yeni yeni teneffüs etmeye alışan duygularında değişik bir iklimi de yaşamaya girişen kalbinin atışları oldukça hızlıydı...

Meryem ile buluşacaktı az sonra. Amcasının kendisine ar-

mağan ettiği lüks arabasına binip Serdem'i de almıştı yanına.

Aracını cadde kenarında uygun bir yere park etmiş Serdem'le birlikte bekliyorlardı. Çok zaman geçmeden yakında duran bir taksiye takılmıştı gözleri. Yanılmamışlardı, yanların da frenleyen taksiden inen oydu.

Saltık Buğra oldukça şık giyinmişti. Kendilerine yaklaşan genç kızı karşılıklı tebessümlerle süzüyorlardı. Beden dilleri bütün tarz ve hareketleriyle ikisinin de heyecanlarını ifade etmeye yeterliydi. İlk Meryem selamlamıştı. Dalgın, hassas bir sesi vardı:

– Merhaba.

Saltık Buğra aynı hassasiyetle selamlıyordu onu.

– Merhaba.

Serdem'e döndüğünde mahcuptu bakışları:

Merhaba Serdem.

– Merhaba, bu ne tesadüf arkadaşım?

– Çok beklettim mi sizi?

– Hayır, biz de az önce geldik. Arabamız da var ama gönlüm faytonla gezmeyi tercih ediyor, siz ne dersiniz?

– Neden olmasın?

– Saltık bey anlatmış olmalı size. Bir garip tanışmaydı ve işte o zor anın kurtarıcısına bir ziyafet sözüm olmuştu, onun için... Tabi ki "arkadaşım da bizimle olursa" diye eklemiştim.

– Anlatmıştı ağabeyim, sana da büyük geçmiş olsun.

– Teşekkür ederim.

– Bir anısı kalır dostlukların, araba ile her zaman geziyoruz. İlk karşılaşmamız buruktu. Bari ilk buluşmamız biraz ra-

hatlatıcı olsun. Kim bilir, belki de ileriki günlerde şöyle deriz: ilk çayı şurada içmiştik, ilk yemekte şunları konuşmuştuk ve ada o gün şöyle muhteşem bir manzaralıydı...

Meryem başını hafifçe kaldırıp Saltık Buğra'nın gözlerine baktığında, hareli hüzün pırıltıları yansıyordu:

– Minnet borcum var size. Ben başlayan dostluklara ve onların kalıcı olmalarına çok önem veririm. Biz Serdem'le çocukluk arkadaşıyız üstelik. Tesadüfe bakın ki siz de onun abisi olarak çıktınız karşıma.

– Öyle oluşu daha da sevindirdi beni inanın.

– Faytonlar karşıda, oraya kadar yürüyelim mi yoksa arabanızla mı gitmek isterdiniz?

– Bu gün sizin davetliniziz. Siz nasıl isterseniz bize uyar. Şayet fikrimi soruyorsanız yürümek benim için daha uygun.

Saltık Buğra birlikte yürüme kararı almalarına rağmen sebebi anlaşılamayan bir bekleyiş içindeydi ve yürümemişti. Eliyle arkasında tuttuğu kırmızı bir gülü açığa çıkartıp Meryem'e kibar, zarif bir üslupla uzatırken, şöyle mırıldanıyordu:

– Yürümeye başlamadan önce, tanışıp buluşmamızın anısı için lütfen bu gülü kabul edin.

Hicaplı bir yüzü vardı. İçli derin bakışlarıyla, Saltık Buğra'nın elindeki gülü uzanıp aldı... Ne kadarda hüzünlü ve buruktu bakışları... Saltık Buğra anlam verememişti bu hüzne... Duramayıp hislerini açığa vurmuştu. Meryem utanmıştı gülü alırken... Saltık Buğra'nın parmağında duran yüzük çekiyordu ilgisini ve buruktu duyguları...

– Sanki garip bir değişim içindeydin, sana sunduğum o kırmızı gülü alırken... Yoksa, üzücü bir şey mi hatırlattı size bu gül?

Yüzündeki gülücükler nasılda solmuştu... Zor durumdaydı Saltık Buğra'yı incelerken. :

– Bu sorunun cevabını, bir yerde oturup çaylarımızı içerken açıklasam olur mu?

– Bence hiçbir mahsuru yok.

Serdem az konuşuyor, fazla karışmıyor onlara ve sürekli izleme altında tutuyordu ikisini de... Meryem çekingen, inadına mahcup ve duygusal bir kızdı. Daha çok Serdem'in yanlarında oluşu yüreklendirmişti onu bu davet için.

Az ileride bir fayton kiralayıp binmişlerdi. Anlamlı bakıyordu Meryem Saltık Buğra'ya. Adresi yoruma muhtaç manalar taşıyordu bakışları... Gülü kokluyor, hicap düşen yanaklarına sürüp temas ediyordu ona... Gözlerinde buğular vardı, gülün yapraklarına sanki çiğ düşürecek gibi kirpiklerine dokunduruyordu arada bir ve şebnemler oluşuyordu gülün beyaz yaprakları üzerinde. Saltık ne yapacağını şaşırmıştı onu seyrederken... Serdem'in bakışları teskin ediyordu arkadaşını. Destek almıştı ondan... Aksi halde minnet borcu gibi gözüken bu daveti yerine getirmekte zorlanabilirdi.

Sevgiliye sunulan bir gül ve hemen ardından genç kızı duygulandıran sebebini bilemediği bir hikâyenin anekdotuydu aklına düşen... Hata mı etmişti yoksa. Gül ve hüzün ne bağlantısı vardı bununla? Tam bunları düşünürken faytoncu atları durdurmuştu:

– İstediğiniz yer burası efendim. Beklememi istiyorsanız, ya da dönüş için saat verirseniz gelip alırım sizleri.

Saltık Buğra:

– Fena olmaz demişti, yaklaşık bir saat sonra gelirseniz hazır oluruz.

– Anlaştık beyim, bir saat sonra burada olmaya çalışırım.

Faytondan önce Saltık Buğra inmiş ve Meryem'in ardından da Serdem inmişti. Bulundukları yere kısa bir mesafede olan çay bahçesine doğru yürürlerken bir müddet sükut bozulmamıştı üçünde de.

Etrafı gözden geçirip, deniz manzaralı bir masa seçmişlerdi kendilerine. Karşılıklı bir şekilde oturmuşlardı. Meryem masadaki boş bardağa su koyup gülün dalını suyun içine bırakmış ve sonra içten bir nefes almıştı, burnunu gülün yapraklarına temas ettirip.

Duygulu bir sesi vardı Saltık'ın ve içli bir seyir tutturmuştu Meryem'in hareketlerinde:

– Beni şaşırtıyorsun Meryem, yoksa sana o gülü vermem bir hata mıydı?

Buruk bir neşesi vardı, gülümserken hazin bir manzaranın ifadesiydi çehresi:

– Hayır hata yok.

Saltık Buğra rahatlamıştı az da olsa.

– Ben alışık değilimdir anlık değişmelere.

– Özür dilerim duygulandım işte elimde olmadan. Size şöyle anlatayım isterseniz:

Siz beklenmedik bir misafirisiniz ömrümün. Daha henüz yeni gelmiştiniz yaşadığımız sokağa. Sizi ilk fark ettiğim günden beri kapımızın önünden gelip geçişinizi seyrediyordum. Hatta evden çıkış ve dönüş saatlerinizi bile ezberlemiştim.

Utangaç, fazla sosyal olmayan ama bütün bunlara rağmen de açık sözlü birisiyimdir. Gönül kaymalarım olmadı hiç bu vakte kadar. Gönül oyunlarını da hiç sevmem, oyuncak olmamak adına. Serdem az çok tanır beni. Yalnız olsaydınız, bu buluşma kesinlikle olmazdı.

Kirpiklerinden iri kristal taneleri gibi yaşlar yuvarlanmıştı yanaklarına. Saltık Buğra zor durumda kalmıştı ve karmaşık duygularla bir seyir tutturmuştu Meryem'in üzerinde.

– İyi de sen ağlıyorsun?

– O, sevinçten!

– O halde bende bir şey ekleyeyim buna istersen. Serdem yanımızda olmasa ben de kabullenmezdim tek başına bir buluşmayı.

Meryem kirpiklerinin arasından tespih tanesi gibi yaşlar diziyordu. İçli bir sesi vardı Saltık Buğra'yı cevaplarken:

– Teşekkür ederim.

– İnan kalpler o kadar karşılıklı ki başlangıçta da söylediğim gibi sanki birbirimizin düşüncelerini okuyoruz. Çok hassas, çok güzel, çok uyumlu bir kızsın sen. Bu duru ve temiz duygularını dilerim hiç yitirmezsin...

– Ya, hani o seni duygulandıran gül hikâyesi var ya, isterseniz önce onu anlatın bize. İnan o kadar etkiledi ki beni meraktan kalbim bile durabilir çok heyecanlıyım zaten.

– Gülün hikâyesini mi?

– Evet önce gülün hikâyesi ve tanışmamızla olan bağlantısını, anlat lütfen!

Yüreğini kanatacak nitelikte duygu dolu bir nefes almıştı genç kız:

– Tamam. Ben o hikâyeyi bir yerde okumuştum. O zamanda çok duygulandırmıştı beni. Bu gün çok daha değişik bir anlam taşıyor bu kırmızı gül. Sen "kırmızı gül ve hüzün" dedin onun adına...

Bir delikanlı güzel bir kıza ölümüne sevdalanmış... Yüreği daha fazla dayanamaz olmuş onu uzaklardan seyretmeye.

Bir gün o adını bile henüz bilmediği, dış görünüşünden maada hayatı hakkında hiçbir bilgi edinmediği o genç ve güzel kızın yolunu kesip durdurmuş *delikanlı*.

Güzel kız azarlayıcı ve manidar bakmış adamın gözlerine:

– Durup dururken neden kestin ki yolumu böyle? Yoksa yeni haramiler mi türedi buralarda?

Delikanlı:

– Yok, demiş. Harami filan değilim. Sadece sonunun ne olacağını bilmediği karşılıksız bir sevdaya düştü gönlüm. Günler var ki ben o ateşle kavrulur dururum.

Güzel kız şaşırıp kalmış duyduklarına...

– Ne kadar tanıyorsun ki beni? Diye sormuş tanımadığı delikanlıya.

– Tanımak mı? Demiş, günlerdir ezberledim ben seni... Kaşların, gözlerin, yüzünde ki gamzelerin yazar, kalbimde ki sevdanın destanını.

– Senin tanımak dediğin bu mu? Kimim, kimin nesiyim, serbest miyim? Gönlüm boş mu, dolu mu, onların hakkında da bir bilgin var mıydı sevdalanırken?

– Hiçbir şey bilmem. Sadece şunu bilirim ki ben bir sevda sarhoşuyum. Bunun içinde yolunu bir harami gibi kesip senden merhamet dilenmek için yüreklendim.

– Nasıl bir merhamet ola ki bu?

– Vuslatı reddetmeyen, kalbim hayat arkadaşı olarak seçti seni. Bağışla, damdan düşer gibi oldu ama benimle evlenir misin?

Güzel kız oldukça şaşırmış buna:

– Ya! Demek öyle ister gönlün?

– Evet, ne olur reddetme sakın, yoksa şuracıkta ölüp kalırım. Bana bir isim ver gidip ondan isteyeyim seni.

– Mesela kimden isterdin?

– Kimin varsa.

Güzel kız delikanlıyı hassas bir seyirle izledikten sonra:

– Pekala, demiş. Sana bir şartım var bunun için. Şayet söyleyeceklerimi yerine getiremeyeceksen sakın ola ki bir daha karşıma çıkmayasın.

Delikanlı hiç düşünmeden cevabını vermiş:

– Kabul!

Genç kız delikanlıya bakıp alaylı bir eda içerisinde gülümsemiş.

– Daha ne yapacağını bile bilmiyorsun ki hiç düşünmeden "kabul" dedin.

– Olsun yine de yaparım.

– O zaman mesele yok. Yarın ben aynı saatlerde yine bu yoldan geçerim. Bana elinde kırmızı bir gül ile gelirsen teklifin kabul demektir.

Delikanlı bir kelebek kadar hafiflemiş ve adeta kanatlarını kelebek gibi havalandırmış:

– Kabul bulurum, demiş.

– O vakit hemen işe başla, aklın varsa hiç zamanı eskitme.

Delikanlı coşkulu bir yürekle ardına bile bakmadan yollara düşüp gitmiş.

Aslında gülleriyle ün salmış yörenin, güllerle ilgili ilginç olan bir özelliği de varmış... Oralar, beyaz güller diyarıymış ve de kırmızı gül hiç bulunmazmış gül ağaçlarının dallarında...

O gün delikanlı bütün gül bahçelerini, tükenmeyen enerjisi ve bitmek bilmeyen azmiyle dolaşıp durmuş... Umutlarını solduran en son bahçede de kırmızı gül bulamayınca bahçe

kenarındaki bir gül ağacının dibine oturup başlamış ağlamaya... Dibine oturup ağladığı gül ağacının tam karşısına düşen bir gül ağacının dalına tüneyen bülbül delikanlıyı seyrediyormuş... Derler ki bülbül delikanlının hıçkırıklarına dayanamayıp hüzünlenmiş ve en içli bestelerinden birisini şakıyarak delikanlının dikkatini üzerine çekmeyi başarmış... Ve yine derler ki, şakımaya başlayan o bülbül, bülbül– ü şeyda imiş... Yani bülbüllerin üstadı... O şakımaya başladığında bütün kuşlar ve bülbüller susarlarmış.

İşte öylesine bir şakıyış ulaşmış delikanlının kulaklarına ve hıçkırıklarına ara verip o muhteşem besteye vermiş kendisini. Gözleri sesin geldiği noktayı bulup baba bülbülün üzerinde ısrar etmiş. Bülbül onu, delikanlı bülbülü hazin bakışlarla seyretmiş. Sonunda şakıyışını bitiren bülbül lisana gelip efkarlı delikanlıya sormuş:

Neden ağlarsın ki öyle yanık yanık? Benim efkarımı bile alevlendirdi firkatin...

– Sorma, demiş ve o hazin hikâyesini anlatmış delikanlı bülbüle. hikâyesinin sonuna çaresizliğini eklemiş. "Şayet istediği o kırmızı gülü bulup yarın öğlen vaktinde ona ulaştıramazsam, ben öldüm demektir bülbül... Bilirim ki bu sevdanın hüsranı ölüme çağırır beni..."

Bülbül sevdayı bilenmiş. Delikanlının perişan hali dokunmuş bülbüle ve fazla düşünmeden, delikanlının yüreğine su serpen sözleri sıralamış:

– Sen hiç üzülme demiş, istediğin kırmızı gül olsun, bulunur elbet...

Umutsuzluk ciğerlerini çürütmeye başlayan delikanlı, inandırıcı bulmamış bülbülün sözlerini:

– Buralar beyaz güllerin diyarıymış, öyle söyler herkes. Gün kavuşmaya yüz tuttuğu şu saatlerden sonra nereden bulabilirim ki kırmızı gülü? Meğer olmayan bir şeyi istemiş benden sevdiğim güzel...

Bülbülün vadi şaşırmış delikanlıyı:

– Her şeyin bir kolayı bulunur demiş... Sen şimdi git ve yarın gün doğuşundan biraz sonra oturduğun ağacın dibine gel ve istediğin kırmızı gülü alıp sevdiğin o kıza götür.

– Bulbül sen de beni teselli ettiğini sanıyorsan yanılıyorsun. Her yeri aradım, kırmızı gül yok bu bahçelerde, sen nerden bulacaksın ki?

– Altının ayarını sarraf olan bilir... Ben bülbülüm, gül dilinden anlarım, istersem beyaz gülün karşısına geçer en içli bestelerimle onu kızartabilirim... Bana gülü tarife ne hacet... Sen şimdi git ve dediğim saatte gelip kırmızı gülünü alıp sevdiğin kıza yetiştir.

Delikanlı sevinerek ayrılmış bulunduğu bahçeden. Gece zor kavuşmuş sabaha. Taze bir günün aydınlığında kalkıp bülbüllün vaat ettiği saatlerde bahçeye koşup, akşam ayrıldığı gül ağacının dallarına baktığında kalbi duracak gibi olmuş. Beyaz güllerin arasında kırmızı bir gül çekmiş dikkatini ve sevincinden kalbi yerinden sökülecekmiş gibi atmaya başlamış.

Beyaz güllerin arasında kızarmış olan gülü usulca koparıp aldıktan sonra teşekkür etmek için etrafta bülbülü aramış. Bülbül ortalarda yokmuş. Yüzündeki sevinç solmuş bülbülü göremeyince ve ağacın dibinden ayrılmaya karar verdiğinde son defa etrafını yoklamış arzulu bakışları. Umudunu kesmiş gitmek için adımını hazırlarken son olarak ayaklarının dibine ilişen bakışları sevincini iyice söndürmüş... Delikanlı ayaklarının dibinde hazin bir manzarayla karşılaşmış. Kendisine

kırmızı gül vaat eden bülbülün içler acısı manzarası varmış gül ağacının dibinde...

Acı acı yutkunmuş onu seyrederken. Bülbülün ölüsü, sevdiği güzelin saatinin yaklaşması arasında sıkıntılaşan kalbi zor da olsa bülbülden ayrılmanın kararını alıp, elinde sımsıkı tuttuğu gülle birlikte yollara düşmüş. Sevdalandığı güzelin kendisine verdiği zamanda aynı yerdeymiş.

Güzel kız sözünde durmuş ve karşılaşmışlar yeniden. Delikanlı soluk soluğaymış güzel kıza elindeki kırmızı gülü uzatırken...

– Al işte, kırmızı gülü buldum ve getirdim. Sana verdiğim sözü tuttum, şimdi sıra sende!

Güzel kız gülü delikanlının elinden alıp, efsunlu bakışlarla incelemiş gülü... Derler ki o an genç kızın güzelliği sebebi bilinmeyen bir acının bedenini dağladıkça solmuş ve hazan düşmüş bakışlarına... Sonra delikanlıya çevirmiş içli bakışlarını. Esef varmış sesinin tonunda ve şaşırtıcıymış cevabı:

– Olmaz, kaybettin yabancı...

Delikanlı, oracıkta yığılıp kalacak gibi olmuş, feri çekilmiş bacaklarının:

– Neden, şartını yerine getirdim işte. Vuslat sözün vardı kırmızı gülü bulup getirirsem?

– Aslında verilen zaman içinde kırmızı gülün bulunup getirilmesi imkansızdı. Ben biliyordum bunu. Mucize olmadıkça bu isteğim yerine gelemezdi...

– Mucize gerçekleşti ve ben kırmızı gülü bulup vaktinde getirdim. Bana vuslat sözü vermiştin!

Güzel kız kırmızı gülü delikanlıya iade ederken delikanlı büyük bir hayal kırıklığı içerisinde bakışlarını yere indirmiş.

Kız usul usul konuşmaya başlamış:

– Karışma dikilip yolumu kestiğin zaman, beni çok iyi tandığını söyledin, oysa hakkımda hiç bir şey bilmiyordun. Bir aldanıştı seninkisi, bir hülya...

Eğer beni tanısaydın, evli olduğumu, kalbimin yalnızca eşime ait olduğunu da bilirdin. Böyle bir hataya düşmezdin.

Ben yalnızca sana bir ders vermek istedim. Kolayca dillendirdiğin "aşk" ın gerçek manasını anla istedim. "Aşk" gerekirse meftun olduğun uğruna canını vermektir. Bülbülüwn gül için can verişini gör istedim. Bana beslediğin hisler, yalnız ilahî aşka ulaşmak adına vasıta olabilir.

Delikanlı hatasını anlamış olmalı ki araştırıp tanımadan evlenmeyi düşündüğü kıza utancından cevap bile vermemiş. Titrek parmaklarının arasında güçlükle tuttuğu gül yere düşmüş... Yaptığı hatadan dolayı büyük bir pişmanlık duyarak, arkasına bile bakamadan gözlerden kaybolup gitmiş sonunda...

O gün bu gündür bir daha o yörede delikanlıyı gören olmamış.

Saltık Buğra nefes kesen bir heyecanla dinlemişti Meryem'i... Hüzne tutsak kalmış sükûtu bozulurken umutsuzluğa düşen kalbi, hikâyedeki delikanlı gibi yorgun düşürmüştü onu.

– Anlayamadığım bir husus var, şu anki buluşmamız anlattığın hikâyedeki delikanlının öyküsü kadar hazin mi?

– Belki evet, belki hayır, doğrusu şu an hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bana destek verdiğin o an ve bu kırmızı gül anlattırdı nedense bana kendisini... Bu benim kendi hikâyem gibi olmuş ve etkisi altında kalmışım okuduklarımın anlaşılan...

Serdem'i tanıyorum. O benim ilkokul arkadaşım ve arada bir uğrayıp çaylarını içerim. O da bize uğrar...

– Siz beni tanımıyordunuz; *ben de sizi hiç tanımıyordum* o korkunç hadiseden önce. Bir hazin tesadüf işte... O hikâye aklıma tanışmamızı *getirdi nedense... Sen bir Müslümansın*, bense Hıristiyan. Bizim hikâyemiz de doğrusu yol kesen o yabancının hikâyesi *kadar ilginç*.

– Evet daha çiçeği burnunda bir Müslüman.

– Nasıl yani?

– Daha iki üç ay öncesine kadar inancım yok gibi bir şeydi. Serdem bana dini, sil baştan talim ettirdi.

Meryem şaşırmıştı:

– Yani sen dininin gereksinmelerini daha bu yaşlarda mı *yaşamaya* başladın?

– Evet, aynen öyle.

– Yani sizin inancınızda bir Hıristiyan'ın yeri neresi onu da biliyor olmalısın?

– Din hakkında fazla bir bilgim yok, dedim ya Serdem bana hocalık yapıyor.

– Ancak bütün insanların ve kainattaki bütün canlıların Yaratıcısının tek olduğunda kimsenin şüphesinin olmadığını biliyorum. Hepimiz sonuçta aynı Allah'a inanıyoruz. Ne fark eder ki?

– Din hakkında fazla bilgin olmadığı anlaşılıyor ama hoşgörülü birine benziyorsun.

Serdem söze giriyordu bu noktada:

– Konumuz din değil ki bu gün. İstersen*iz* böylesi konulara hiç girmeyelim. İstersen bu konuyu daha sonraki günlerde

yine bir araya geldiğimizde konuşalım. Tabi sence de bir mahsuru yoksa?

– Kabul.

– O halde ziyaretimiz anlam kazansın arkadaşım. Ne bu hüzün! Gülümse sen de biraz...

******

Görünmeyen Adam

Burada her mekân şehrin ihtişam tüten mimarisinden bir parça olarak gülümser insana... Her mekâna renk katan mimarideki üslup, baktığını görebilme yeteneğine sahip olan gözlere adeta gaiplerden ip uçları verebilen bir ruh gibidir bu şehir... Sanat zevkinin zarafetini ve inceliklerini hissettirebilen sıradanlıktan çok uzak bir estetiğe sahiptir İstanbul...

Onu görebilen ve okuyabilen gönüllerin sahipleri kısa bir zamanda sevdalanırlar İstanbul'a... Sonunda bedeniyle ve ruhuyla adanır, aynılaşır ve artık oralı, ondan bir parça olarak yaşamaya başlarlar onunla.

Emre ve Cahit alışmışlardı İstanbul'a. Aradan tam beş ay su gibi akıp geçmişti. Yüreklerde hasret varsa, İstanbul bile gurbet oluyordu sılayı hatırladıkça...

Üç arkadaş fazla ayrılmıyorlardı bir birlerinden... Çocukluk yıllarını, sıla hatıralarını anlatırlar daha çok gelecekleri hakkında sohbetlerini sürdürüp gönül işlerine getirirlerdi sonunda sözlerini...

Saltık Buğra en çok konuşulanlarıydı bu aralar... Meryem hikâyesi artık sır olmaktan çıkalı çok olmuştu aralarında... Buluşmalar, hep Serdem'le birlikte oluyor, daha çok da aradaki uçurumların ürperten boyutları konuşuluyordu aralarında.

Meryem'in annesinin haberi yoktu henüz kızının gönül işlerinden. Meryem, Serdem'le buluşup evliliğe ilk adım düşüncelerini konuşacak ve Serdem'in bu konudaki fikirlerini öğrenecekti bu gün...

Fabrikada işlerinin başındaydılar üç arkadaş. Saat on ikiye beş kala, yemeğe birlikte çıkmak için Saltık Buğra'nın odasında buluşmuşlardı. Tam odadan çıkmaya hazırlanırlarken Cahit'in cep telefonu çalmaya başlamıştı. Yüzünün ifadesi değişmişti anında ve gözlerinin içi gülmeye başlamıştı. Elini telefonun mikrofonuna koyup, arkadaşlarına, "dedem" diye mırıldandıktan sonra yeniden konuşmaya dönmüştü.

Agah Dede arıyordu torununu. Cahit dedesinin verdiği haberin ilkiyle ayakları yerden kesilircesine sevinmişti:

– Hadi bakalım evlat sonunda dediğin oldu.

– Hayırdır dede?

– Dün akşam Suna'yla sözünüz kesildi. Artık sözlü ve daha da sorumlu birisi olduğunu bilerek yaşayacaksın unutma.

– Sağol dede unutmam.

– Müjdəmi de isterim.

– Senin canın sağolsun dede, sen ne istersen, iste! yeter ki gücüm yetsin.

– Tamam tamam, hadi hayırlı uğurlu olsun. Evini hazır et ve düğün için kollarını sıva.

– Onlar kolay şeyler dede.

– Bu sana vereceğim haberin, sevindirici olanıydı. Sanırım ikincisi pek hoşunuza gitmeyecek.

– Dede böyle bir haberin ardından üzen bir haber iyi gitmez.

– Öyle de tembihim şu ki hayat asla boşlukları kabul etmiyor. Bunu da göz ardı etmeden yaşamalısınız diyedir ikazım.

– Yine o malum mesele mi dede?

– Evet o... Fırıldak yine buralarda görünmüş. Daha doğrusu annesine uğrayıp elinde avucunda ne var ne yok alıp ortalardan kaybolmuş.

Annesi polise anlatmış olanları. Adresinizi öğrenmiş, tehditler savurmuş üçünüze birden...

O, görünmeyen bir düşman oğul... Ne zaman ve nerede karşınıza çıkacağı belli olmaz. Onun için de endişem büyüktür. Arkadaşlarını da haberdar et bundan ve çok dikkatli olun.

Yüzündeki neşe sönmüş az önceki sevincin yerini sanki koyu bir matem havası bürümüştü...

Cahit dedesini teskin ediyordu artık:

– Dede sen demez miydin hep insanların sağ omuzlarında ve sol omuzlarında birer melaike vardır... Onlar insanların sevap ve günahlarını yazmakla ve bazı tehlikelerden de onları korumakla görevlendirilmişlerdir... Ancak haklarında olması gereken şey, ecelle ilgiliyse çekimser kalırlar...

– Onları ben söyledim söylemesine de tedbiri elden bırakmamakta bir emirdir. Bunu akılınızdan çıkarmayın evlat... Yakalanmıyor ve o adamın hayatta kaybedebileceği hiçbir şeyi kalmamışsa korkulur... Çok dikkatli olmanız için söylüyorum bunu moraliniz bozulsun diye değil. Saltık ve Emre'ye de söylediklerimi aynen ilet!

– Şu an ikisi de yanımdalar ve konuşmalarımızı dinliyorlar, selamları var ikisinin de.

Haber üçünü de öfkelendirmişti, ancak ellerinden gelen başka hiçbir şeyleri de yoktu. Akşam iş çıkışından sonra bir araya gelme kararı almışlardı.

******

Üç aylık bir tanışma süreci geçmişti aradan... Zorluklar çığ gibi büyümeye başlamıştı düşüncelerde. Telefon konuşmaları ve kısa buluşmalar, engellerin yüreklerde bıraktığı umutsuzluk, gönüllerin birlikte aldıkları ayrılmama kararlılığı, sevdaya dönüştürmüştü aralarındaki sevgileri...

Meryem, Saltık Buğra ile tanıştıklarından bu yana Serdem'den hiç ayrılmamıştı. Soruyor öğreniyor ve yepyeni bir hayatın kurgularını işliyordu beynine. Annesi en büyük korkusuydu ondan habersizce girdiği bu yolda... Serdem düşmüştü yine aklına.

Telefonu sinyal verdiğinde Serdem evlerindeydi...

– Serdem!

Tanımıştı telefonundaki sesin sahibini ve o da ismiyle karşılık veriyordu:

– Meryem! Merhaba, nasılsın?

– Teşekkürler arkadaşım, ya sen, sen nasılsın görüşmeyeli?

– İyiyim. Ben de unuttun sanmıştım.

– Unutmadım. Evde misin ve müsait misin bir sorayım, şayet bir meşguliyetiniz yoksa...

– Hiçbir meşguliyetim yok, evdeyim ve seni bekliyorum.

– O zaman hem bir çayını içmek hem de bazı hususlarda seninle konuşabilmek için, az sonra yanındayım.

******

Mevsim yaprakların renklerini soldurmuştu... O muhteşem bahçenin eski görünüşüne son baharın hüzün renklilikleri nin uçuklukları sinmişti.

Adanın semalarında ılık, gönülleri coşturan, yakmayan, bunaltmayan güleç yüzlü bir güneşin kuşatması vardı. Havuz sularının üzerine uçuşup kalan sararmış yaprakların üzerinde yüzmelerine rağmen yine de seyretmeye değerdi manzara. Serdem işte o ihtişamlı çardaktaydı ve semaver fokurdamaya başlayalı çok olmuştu.

Meryem, sıkılıp zorlanmasını hissetmesine rağmen Serdem'i çok bekletmemişti. Gözleri hep bahçe kapısındaydı ve daha onu görür görmez yerinden kalkıp karşılamak için koşarak yaklaşmıştı arkadaşına.

Sıcak bir karşılaşma olmuştu aralarında. İki arkadaş sonbahar hüznünün çöktüğü bahçenin çardağında baş başa, uzun bir sohbete bırakmışlardı kendilerini... Çaylar, pastalar ve Meryem sonunda gönlünü güçlükle açabilmeyi başarmıştı Serdem'e... Uzayıp giden sohbetin arasına bir cümle sıkıştırmayı başarmıştı Serdem... Utanmasına rağmen:

– Hani özel bir sohbet için, cümlesini sıkıştırmıştım ya telefon konuşmamızın arasında:

– Evet ben de onu merak etmiştim doğrusu.

Ilık, hicaplı bakışların sahibi olan genç kızın yüzüne utancından al al benekler dökülmüştü. Kısık ve alıngandı sesi Serdem'in gözlerini yoklarken:

– Sanki sen bir şeyler biliyormuş gibisin o özel dediğim konu hakkında.

– İstersen seni hiç yormayayım arkadaşım... Anlaşılan şu ki, sen zorlanacaksın düşündüklerini ifade ederken.

– Saltık Buğra hakkında olacak sanırım soruların? Duyduğum şu ki abim sana evlenme teklifinde bulunmuş.

Utancı artmış başını hafifçe önüne eğmiş, gözlerini kaçırmıştı Serdem'in gözlerinde:

– Evet o teklif hakkında! Demek yanılmamışım, haberin olmuş...

– Meryem, o benim ağabeyim... Amca çocuklarıyız ama ayrıca süt kardeşiyiz biz onunla.

Bildiğim kadarıyla bir gönül hikâyesi başlamış aranızda onunla tanıştıktan sonra... Ağabeyimle daha öncesinden oturup uzun uzadıya konuştuk bütün bunları ve bana daha sonra seni arayıp evlilik teklifinde bulunduğundan söz etti. İnan ki sevindim haberdar olunca, lakin şunu unutmamalısınız ki arada ciddi sorunlar da var...

Ağabeyim ciddi bir sevdaya açmış kalbinin kapılarını; bilmiyorum sen de aynı duyguları yaşıyor musun? Onu en iyi tanıyan birisi olarak şunları söylemek istiyorum sözün başında... Ağabeyim gönül oyunlarından asla hazzetmez... O sev-

mişse, yürekten sevmiş, bağlanmışsa adam gibi de kararını vermiş demektir. Nasıl sen de her ne bahasına olursa olsun, sonunda sıkıntıları da beraberinde getirebileceği söz konusu olan bu yolu onunla birlikte yürüyebileceğine inanıyor musun?

Defne yeşilini okşayan gözleri, sevinçten mücevher pırıltılarıyla kaynaşmaya başlamış ve hafifçe buğulanmıştı bakışları...

– Bu konuda hiçbir sıkıntı yok, ben de onu aynı duygularla seviyorum...

– Ara yerde duran, o uçurumlar denilebilecek kadar güç engelleri de aşabileceğin hakkında düşüncelerinin olmuştur sanırım?

Meryem, endişeli bir seyir tutturmuştu Serdem'in gözlerinde:

– İşte o uçurumların üstesinden nasıl gelmemiz gerekiyorsa onları konuşmak için gelmiştim yanına. Saltık, seninle konuşmamı istedi bu yüzden...

– Bizler Müslümanız...

Bir nebze olsun rahatlamış gözüküyordu:

– Bunu biliyorum...

– Yani bu konuda bir sıkıntı yok öyle mi?

– Bence hiçbir mahzuru yok. Aynı Allah'a inanmıyor muyuz sonuçta?

– Evet, orada bir sıkıntı yok.

– Her canlı onun kulu ve eseri ise, bizler de insanız ve sevmişiz bir birimizi, bunun uçurum olanı neresinde?...

– Meryem işte bu o kadar da basit bir mesele değil ve sıkıntı da kabullenişlerde yatıyor.

– İkimiz arasında dinin bir sıkıntı oluşturabileceğini hiç sanmıyorum.

– Yetmez!

– Neden?

– Anlaşılan şu ki seninle bu konuda oldukça detaylı konuşmamızın gerektiğine inanıyorum. Şimdi beni iyi dinlemelisin, sana bazı sorularım olacak. Mesela, biz Müslümanlar siz Hıristiyanların inandıkları kitap olan İncil'e ve o kitabı insanlara duyurmak için gönderilen peygambere inanıyoruz. Öyle bir bağ var ki ara yerde, bir Müslüman ilahî kitaplardan bir tanesini ve o kitabı tebliğ eden peygamberi inkar edecek olsa, günahkar olur ve iman etmiş bile sayılmaz. İlahî kitaplar ve peygamberleri bizim inancımıza göre birbirlerinin halkalarıdır, onlardan bir tanesini inkara hiç kimsenin hakkı yoktur. Şimdi sana sorum şu. Sen Bizim inancımızın gereği olan Kuran'a ve Peygamberlerin sonuncusu olarak gönderilen Hazret-i Muhammed'e inandığını az önce benim yürekten itirafım gibi seslendirebiliyor musun? Eğer öyleyse bizce hiçbir mahzuru yok.

– Ya, şimdilik hayır... Ancak, bu aşılmayacak bir husus gibi durmuyor ikimizin arasında.

– Sanıyorum bu izahınla şimdilik, sözü aranızda hâlâ aşılamaz bir sorun olarak duruyor...

– Saltık'la tanıştıktan sonra bu hususta oldukça çok sayıda kitap okudum. Bu bilgilerim yüzeysel bile sayılsa, az çok birikimim oldu.

Erkekler için ayrı dinden olan bir kızla evlenip, ayrı inançlarla yuvalarını kurup birlikte yaşamalarında bir sorun yok bildiğim kadarıyla. Müslüman bir erkek için, Yahudi veya Hı-

ristiyan bir kızla evliliğe yasak konulmamış... Sadece Yahudi veya Hıristiyan bir erkekle Müslüman olan bir kızın evliliklerinde yasak olduğunu okudum kitaplardan...

– Araştırmaların doğru. Onlara hiçbir diyeceğim yok... Daha ileriki yıllarda aklımızın köşesinden bile geçmeyen sorunlar çıkabilir karşımıza... Bilmelisiniz ki doğanın hiç değişmeyen kuralları vardır...

– Neymiş değişmeyen o kurallar, onları da bilmek isterim mümkünse?

– Sular karıştıkları, ırmakların, nehirlerin ya da denizlerin adlarını taşırlar... Bütün birleşmelerde, başka bir yatağa doğru akar sular... Kendi isimlerini unuturlar... Zebur denizi Tevrat denizine açılmadıkça, Tevrat denizi yol bulup İncil denizine açılmadıkça ve bunların her birisi Kuran okyanusuna dökülüp bütünleşmedikçe inançlar arasında ki uçurumlar daha da derinleşerek sürüp gidecektir. Bu konuda söylenecek daha çok söz var ama, sen şu an bu düşüncenin neresindesin bilemediğim için fazla söz etmeyi pek de anlamlı bulmuyorum...

Yüz ifadelerine bakılırsa Serdem'in konuşmaları Meryem'i şaşırtıyordu anlaşılan... Bu defa Meryem Serdem'i şaşırtacak sözler ediyordu:

– İstersen ben de seni daha fazla yormayayım. Gerçi bu konuda sana daha çok ihtiyacım olacak ama şu an aramızda sır olarak kalmasını istediğim seni sevindireceğine inandığım bir haber vermek istiyorum. Önce şunu ifade edeyim seni her arkadaşımdan çok sevdim biliyor musun?

– Gönüller karşılıklı, ben de seni sevmeseydim arkadaşlıklarımız sürer miydi?

– O zaman söyleyeceklerime kulak ver. Ben de tıpkı senin gibi giyinmek ve senin gibi yaşamak istiyorum arkadaşın. Dahası, aynı zamanda aynı inancı paylaşarak...

Serdem sevinçten uçacakmış gibi savrulmuştu. Ayağa kalkıp tıpkı bir Mevlevi edası ile dönmeye başlamıştı bulunduğu yerde:

– Heeeey!

Sonunda darlaşan bir nefesle durmuştu karşısında Meryem'in. Dudaklarından dökülen ilk sözler şunlardı:

– Meryem şu anda ağabeyimi arayıp bu müjdeyi kendisine verebiliyor muyum?

Meryem kendisine hiç düşünce payı ayırmadan:

– Hayır! diye cevaplamıştı.

Serdem'in az önce ki neşesi sönmüş, donup kalmıştı bulunduğu yerde. Meryem in gözlerinin içine şaşkın şaşkın bakıyordu:

– Neden?

– Şaşırma hemen. Ben bir aydır gizli din yaşıyorum, böylelikle hem annemi gücendirmemek hem de Saltık Buğra'yı denemek istiyorum. Bu engellere rağmen beni aynı sevgiyle kabullenip kabullenememe duygusu çok önem taşıyor benim için.

– Ha evet, anlıyorum.

Hem bu sırada bana dinimi öğrenebilme hususunda yardım edebileceğini ümit ediyor, zaman kazanmak istiyorum birazda.

Serdem rahat bir nefes almıştı sonunda:

– O kolay diyordu, hem de çok kolay, yeter ki sen iste; en kısa zamanda sana gerektiği kadarını öğretmeye çalışırım. Sonra da bu sürpriziağabeyime birlikte müjdeleriz. Yalnız bir

şeyi unuttuk sanırım (gizli din yaşıyorum) deyişine bakılırsa, annenin haberi yok galiba olanlardan?

– Hayır. Yeni dünyamda bütün donanımlarım tamam olup, inancımı savunacak bir duruma gelmedikçe anneme bu konuda bir açıklama yapmak istemiyorum işte onun içinde zamana ihtiyacım var, Serdem...

– Tamam arkadaşım sana istediğin kadar zaman bunların hiç birisi de sorun değil.

– Hayatta tek annem var, onun içinde kırmadan halletmek istiyorum meseleyi...

– Biliyorsun ağabeyim de daha yeni başladı bu işe... Anladığım kadarıyla ikinizde yarış halindesiniz, hadi bakalım.

– Evet, bu ikimiz arsında ki gizli bir yarış. Benim bilip onun bilmediği bir yarıştayız daha doğrusu... Ona Hıristiyan olduğumu söylediğindeki tavrı nasıldı biliyorsundur her halde...

Sen anlatmışsın ona, kız ve erkek arkadaşlıklar konusunda ki mahsurları.

Her sözün senet gibi işlenmiş beynine, bilmediği konularda Serdem'e bir sorayım diyor ve duruyor o noktada.

Serdem Meryem'in gözlerine bakıp gülümsüyordu:

– Dedim ya o da henüz yeni bu konuda.

– Sana ben de inançta kız ve erkek arkadaşlıkların durumunu soracaktım.

– Elbette mahzuru var. Ama sen şu geçiş döneminde iken kafanı fazla karıştırmak istemiyorum. Şimdilik kuralcı ol yeter. Ne demek istediğimi anlıyorsun sanırım?

– Anlıyorum, sen olmadıkça kesinlikle buluşmuyoruz. Ancak telefon ediyor arada bir ve nasıl bir düğün, nasıl bir hayat

tarzı onları konuşuyoruz genelde. Senden istediğim şu Saltık Buğra'nın şimdilik İslam'ı seçişimden haberi olmayacak.

– Anlaştık...

******

Cahit fabrikanın muhasebe servisinde görevliydi. Emre işçilerin sorumluluğunu üslenmişti. Saltık Buğra amcasından sonra fabrikanın ikinci yetkili adamı olmuştu.

İşlerine daha yeni yeni ısınmışlardı üçü de. Akşam bekar evinde buluşmuşlardı yine... Gece İstanbul'un üzerine kâbus gibi çöktüğünde sohbet önce sevinçle başlamış sonu gittikçe hüzne bırakmıştı akışını.

Çayları Emre servis yapıyordu. Sevinç ve efkar tazelemesi vardı konuşmalarında. Cahit dedesinin ilk verdiği haberi taşımıştı sohbetlerine:

– Dedemin söylediğine göre artık ben sorumlu bir adamım.

Arkadaşlarının sözlenişine sevinmişti ikisi de. Saltık Buğra soruyordu ilk:

– Düğün ne zaman?

– Bilmem, hazırlanmaya bak dedi dedem.

– Allah tamamına erdirsin, diyordu Saltık...

Emre sürdürüyordu konuşmasını:

– Darısı bize gardaş. Dualarım kabul oldu sonunda. Bize de anlatır mısın biraz; bir kızla söz kesmek nasıl bir duygu?

Cahit'in bakışları buruktu:

– Bazı sorunlar olmasa.

– Ne o korkuyor musun yoksa?

Alınganlık göstermişti Cahit:

– Ya, bunun korkuyla fazla bir ilgisi yok aslanım düşünsene her an peşinde can almak için dolaşan görünmeyen bir düşman var. Ne zaman ve nerede karşına çıkacak, hakkında hiçbir şey bilmediğin, tehlike ne de olsa tedirgin ediyor insanı. Karşına erkekçe çıksa, öyle bir şansımız yok işte. Kahpe bir kurşun düşün arkadaşım, namlu adresini ezberlemiş, ama senin kurşunların adresi oluşundan hiçbir haberin yok.

Saltık Buğra sitemliydi arkadaşını dinlerken:

– Suna ile sözlenişin seni ne de çabuk değiştirdi öyle?

– Duyduklarım seni hiç etkilemiyor mu ortak?

– Tabiki etkiliyor ama kafamda her saniye korku olarak taşıyacak kadar değil. Tedbirli olmaktan başka yapabilecek hiçbir şeyimiz yok. O bizden avantajlı, çünkü o bir görünmeyen adam.

******

Saltık Buğra ve Meryem arasındaki ünsiyet oldukça artmıştı. Romantik bir evliliğe hazırlanışlarının hülyalarını kuruyorlardı. Sürekli bir burukluk vardı Saltık Buğra'nın tavırlarında. Meryem'e bunu hissettirmemek için çalışsa bile başarılı olduğu söylenemezdi.

Meryem yine bir gün, adanın enfes manzaralara, ufka açılan bir çay bahçesinde üç kafadar otururlarken Saltık Buğra'ya hassas bir sesle sormuştu:

– Aramızdaki inanç farklılıklarını hâlâ bir engel olarak görüyor musun?

Aslında beyninden hiç silemediği önünde dağlaşan bir engel gibi duran bir farklılıktı bu.

– Yine inanç ayrılıklarından mı söz ediyoruz?

– Sadece soruyorum.

Serdem onları dinliyor ve sessiz sessiz yüzünü başka istikametlere çevirerek gülümsüyordu. Saltık bilmediği bu konuda çok ciddi endişeler taşıdığını her haliyle fark ettiriyordu...

– Meryem dinle beni, bildiğim bir şey var bu konuda. Agah Dede diye yaşlı bir adam vardı doğup büyüdüğüm o yerlerde. Dini bilgisi Serdem'den daha da derinlerde olan, "Müslüman bir erkek ayrı inançta olan bir kadınla evlenebilir, kadın dinini değiştirmeye yanaşmıyorsa aynı yuvada herkes kendi inançları ile yaşayabilirler." demişti.

Meryem sürekli Saltık Buğra'nın fikirlerini yokluyordu. Daha doğrusu Meryem Serdem'den daha önce aldığı fikirleri Saltık Buğra'ya aynen aktarıyordu:

– Ya, çocuklar? Saltık onlar hangimizin dinini seçecekler, bu konuda da kendine düşünme payı ayırmış mıydın hiç?

Beyninde 'dank' etmişti Meryem'in sözleri.

Daha yeni yeni buyruklarını öğrenmeye çalıştığı ve hayatına geçirebilmek için çabaladığı inancı hakkında bilgisinin yüzeyselliğinin idrakini tekrar yaşamaya başlamıştı:

– Bunu hiç düşünmemiştim Meryem, biz birbirimizi sevmeye devam ettikçe, her soruna bir çıkış yolu da bulabiliriz diye düşünüyorum:

– Buna sevindim. Sendeki hoşgörüyü, insana insan olduğu için değer verişini, mümtaz kişiliğinin bir örneği olarak kabulleniyorum, ancak ilerideki günlerin yuvamıza yansımasının

daha neler olabileceği hakkında hiçbir değerlendirme yapamıyorum.

Anneme böyle bir ilişkiyi kamufle ederek sorduğumda, aldığım cevaplar ürpertiyor yüreğimi işte o zaman anlıyorum ki bizler yüreklerimizi birleştirsek bile annemi aşabilmek hiç de kolay gözükmüyor. Çünkü annem inanmıyor Kur'an'a...

– Anneniz daha önce eline alıp araştırmış mı ki Kur'an-ı? Yani okuyup nerelerinde ürküntü duyduğu bir şeyler mi var?

Onu çözmek çok zor. Düşüncesini değiştirebilmekte işte bir o kadar imkansız:

– Meryem senden bir ricam var, bunu bir buyurganlık olarak kabul etme istersen. Önce Kur'an'ın tefsirini okuyup bilgi edin takıldığın yerler olursa birlikte Serdem'e sorarız. Biliyorum ki insan bazı konularda istese bile kendisini kolaylıkla değiştiremez. Ben seni bu halinle kabulleniyorum. Sakın bu sözlerime bakıp geriye bir adım atışımı bekleme. Bunu benden istersen, işte ben de sana o zaman derim ki, bir adım daha yukarıya çık.

Ama şunu bilesin ki ben seni böyle de seviyorum. Şayet sen sorun ediyorsun diye seslendiriyorum bunları:

– Annemi tanımış olsaydın nasıl müşkül bir işe giriştiğimizi işte o zaman fark ederdin:

– Bu sözünden dönüşün bir işaretimi yoksa?

– Hayır! Ben sensiz yaşayabileceğime inanmıyorum artık. Evlilik için evet demiştim ya...

– Bak Serdem yanımızda onu sen de tanıyorsun. O zeki bir kız ve dinleri ilahiyatçı olduğu için daha iyi anlamış... İnançta engel olarak gördüğümüz noktaları dilersen onunla birlikte aşalım.

– Merak etme biz onunla bu konuları sık sık konuşuyoruz. Sadece annemi kırmadan diyorum... İkimizin arasında çok fark var... Sen daha rahatsın bu konuda. İnsanlar başkalarının gönül hikâyelerine de kendi açılarından baktığı gibi baksalardı, o zaman inanıyorum ki hiçbir sorun olmazdı aramızda. Sen erkeksin fark edemezsin belki bu zorlukları onun içinde hiç annenin ve babanın bir Hıristiyan kızı isteyip istememelerinin sözü edilmedi aramızda.

Dedim ya sen erkeksin, ataerkil bir toplumda yaşıyoruz. Erkek egemen bir yaşam biçimi geçerli bu toplumda. Sonuçta annen baban istemeseler bile sen bir şekilde kolayını bulursun, işte onun için de benden çok rahat hareket ediyorsun. Serdem daha iyi bilir bu konuları ama, nedense üçümüz bir araya geldiğimizde çoğunlulukla susup bizi dinlemeyi seçiyor.

Serdem ikisini de dikkatle incelemişti.

– Sizin kafa kafaya verdiğiniz anlarda, aşamayacak sorunlarınız olsun hiç sanmıyorum. Beni işlerinize fazla karıştırmayın ama sormak istedikleriniz oldukça da yanınızdayım işte.

******

İstanbul eskisi gibi değil, o hayaller ülkesi bildikleri şehir artık karamsarlıkları da barındırıyordu yüreklerinde.

Saltık Buğra her ne kadar "ben böyle vesveseleri kafamda taşımam" dese de kafasında taşıyordu.

Odasına çekilmişti. Geç vakitlerde telefonu sinyal vermeye başlayınca Meryem'dir diye sevinerek telefonunu alıp heyecanla numaranın kime ait olduğuna bile bakmadan:

– Alo Meryem! Demişti.

Çok aşinası olduğu bir ses toparlıyordu düşüncesini:

– Meryem mi! Saltık Buğra kiminle karıştırdın beni.

– Af edersin anne, saçmaladım galiba. Hayırdır bu saatte?

– Korkacak bir şey yok, özledim, uyku tutmayınca seni aramak geldi aklıma.

– Nasılsın anne?

– Yüreğinin bir parçası koparılıp gurbete bırakılan anne nasıl olursa ben de öyleyim işte.

Saltık Buğra şaşkınlığını yenememişti hâlâ:

– Anne bu ne efkar böyle?

– Sen benim yüreğim değil misin evladım, kopartılıp da uzaklara götürülmedin mi?

- Hay Allah! Madem o kadar özledin, ya kalkıp gel, ya da ben geleyim anne.

– Bilmiyorum işte, her gün içimde biraz daha artan sıkıntılarla yaşamaya çalışıyorum.

– Korkutuyorsun beni anne neyin var ki sıkıntılısın?

– O canavar çocuk adresini bulup almış. Sanem'in annesi haber gönderdi bugün. Ona da kız kardeşi söylemiş.

– Ben o haberi duydum anne. Kafanıza takmayın o kadar.

– Oğlum bu o kadar basit değil, çok ciddi bir mesele. Derler ki sakal takmış, şapka giyinmiş, pejmürde bir kıyafeti varmış, ihtiyar gözlüğü takınmış gözlerine. Polise de bildirildi büyük bir ihtimalle şu an İstanbul da...

– Tamam anne abartmayın meseleyi o kadar. Sen üzülme. Daha da dikkatli oluruz.

– Çıkmayın olur olmaz zamanlarda dışarıya.

– Bakarız bir kolayına, sen şimdi yatıp rahatça uyumana bak.

– Uyumak kolay olsaydı bu kadar seni bu saatte rahatsız eder miydim hiç?

– İyi geceler anne, herkese selam söyle ve rahatına bak.

Annesini teselli etmeye baksa da aldığı haber hançerlemişti beynini. Öylesine öfkelenmişti ki eline bir geçse?

******

Meryem, kalbi efsaneleştiren duygulara kaptırmıştı kendisini. Düşüncesi, bütün ihtişam ve debdebelerin üstünden, ruhuyla hayat anlayışına çok yadırgı iklimlere uçmuştu...

Ezan sesleri girmişti dünyasına... Eskiden, beyninde hançer uçları gibi dönen sesler büyülüyordu şimdilerde onu ve beyninde ulaşamadığı ufuklar açıyordu dinledikçe... İnandığı Allah'a yönelmesini haber veren sesler artık hülyalarını süslüyor, hayatına anlamlar kazandırıp her nameси en keskin uçlarıyla kalbine İlahi besteleri desen desen işletip Rabbiyle arasındaki bağları her geçen gün biraz daha güçlendirip kulaklarına gerçekleri fısıldıyordu.

Yeni yönelişinde kafası oldukça karışık ve duyguları ürkekti. Annesinden habersiz gizli bir din yaşamaya başlamıştı. Namaz kılıyor, odasına saklayarak okuduğu kitaplardan sureler ezberleyip namaz kılıyordu. Gönlü hazla ürpertilerin cebelleştikleri bir mekân halindeydi.

İlahî dinler arasındaki müşterekler neden yetersizdi barış ya da hoşgörü için? Bunu kavrayamayan aklı sıkıntılı anlar yaşıyordu düşünceleri derinleştikçe...

Meryem'in kafasını en çok karıştıran meseleyse Tevrat mensuplarının, İncil'e, İncil mensuplarının Kur'an-ı Kerim'e reddiye sunmalarıydı. Onu gönülden yakalayıp kendisine bağlayan incelikse Müslümanların bütün İlahî kitaplara ve peygamberlere iman etmeleri ve onları saygıyla anmalarıydı...

Son günlerde Serdem, Meryem beraberlikleri işte bu yüzden daha da sıklaşmıştı. Kafasında sorular dağlaştıkça, aklına ilk o düşüyor ve hemen telefona sarılıp müsait olup olmadığını soruyordu. İşkilli bir gönlü vardı, sıkıldıkça Serdem'i arayıp ziyaretine gidiyor, üstesinden gelemediği soruları ona sorarak rahatlamaya çalışıyordu.

Hava esintili ve yağmurluydu. Hoyrat bir rüzgâr dallarında sararan yaprakların çoklarını koparıp savuruyor, yağmur hırçın bir tokat gibi çarpıyordu insanın suratına.

Meryem annesinden "Evde çok sıkıldım." bahanesiyle güçlükle izin almıştı. O, koyu bir Hristiyandı. Aslında Serdem'le görüşmeleri bile rahatsız etmeye başlamıştı onu... Zaman zaman soruyordu kızına:

– Neden kendi inancını paylaşan bir arkadaşınla değil de onunla buluşuyorsun?

Aldığı cevaplar hiç bir zaman tatmin etmemişti anneyi:

– Onunla daha iyi anlaşıyorum.

– İyi de kızım o bir Müslüman, diğer arkadaşların gibi değil... Onun ne ibadeti, ne de kıyafeti ruhunu okşamıyor bildiğim kadarıyla.

– Annecim insan arkadaşının kıyafetleriyle konuşmaz ki. İbadetse, her pazar günü hazırlanıp seninle birlikte kiliseye gidiyoruz...

– Şimdiki nesli hiç anlayamıyorum, nedense hep uç noktalarda dolaşmayı seviyorsunuz.

******

Yolu uzak değildi fakat hava şartları yolda zorlamıştı Meryem'i...Ellerini yüzlerine kapamış koşuyor ve bir yandan da Serdem'e neleri sorması gerektiğini düşünüyordu...

O eskiden, baş başa oturup konuştukları çardak, ne de ruhları dinlendiren havuz ve bahçedeki dekoru efsaneleştiren bitki örtüsü bu gün eski görünümünden çok daha farklıydı...

Serdem giriş kapısında karşılamıştı arkadaşını ve doğrudan odasına çıkarmıştı. Çaydan sohbetten daha önce bir isteği vardı onun Serdem'den:

– Öğlen namazını kılamadım henüz, burada kılabilir miyim?

Serdem'i duygulandırmıştı bu istek... Hemen seccadesini sermişti, başını kapaması için ona beyaz bir tülbent vermişti. Hayran bir gönülle bakmıştı yüzüne. Öylesine yakışmış ve değiştirmişti ki örtü Meryem'i, baştan başa ebrulu, insanı büyüleyen, celbeden bir sihri andırıyordu görünüşü tam manasıyla. Taze bir bahar rüyasıydı gözlerinin önündeki manzara... Onu, namaz kılarken izlemek maksadıyla arkasında bir yer bulup oturmuştu. Gözler buğulaşmıştı Meryem'in namaz kılışını takip ederken. Tadil– i erkanla huşu içerisinde kılmış-

tı namazını ve içli bir duanın ardından kalkıp seccadesini toplayıp kaldırmıştı. Tam başının örtüsünü açacakken, Serdem müdahale ediyordu:

– Serdem, inan çok yakıştı sana. Gidinceye kadar olsun başında dursun. Seni bu halinle seyretmek geldi içimden.

– Çay gelecek demiştin, beni bu halimle görürlerse, annem duyabilir...

– Meraklanma, çay işini ben hallederim. Kimse de görüp duymaz. Ama bu nereye kadar sürüp gider işte orasını bilmem.

– Biraz aradan zaman geçsin, bir şekilde halledeceğime inanıyorum. Annemin çok üzüleceği korkusu engelliyor beni. Biliyor musun Serdem, ikilem yaşayan bir kalbim var ve beni üzüyor bu... Ezan sesiyle namaz kılıyor, annemle birlikte Pazar günleri giyinip kuşanıp kilisedeki ayine katılıyorum. Çok zor durumdayım Serdem... Aklımın almadığı şeyler zorluyor düşüncemi... Madem aynı Allah'a inanıyoruz, her dinin mensubu aynı şeyleri telaffuz edip "O" birdir diyor ve hepimiz de ona yakınlaşmak, buyruklarını yaşayabilmek için O'na yakarıyor ve kalplerimizin adanışları için ibadet ediyoruz, öyle de Serdem, ara yerdeki bu uçurum anlayışlar ve düşmanlıklar niye? Dinler adına savaşlar, herkesin kendi inançları uğruna birbirine karşı husumetleri, birbirinin safından adam çalabilmek için çırpınışlar... Bunlara anlam veremeyişimin buhranları çöküyor içime ve çıldıracak gibi oluyorum sonunda...

Allah bir ve bu inançta birleşiyor insanlar. İlahî kitapların kaynakları aynı... Aynı merkezden gelen buyruklarda çelişkiler olmaz, diğer kitapların mensupları niçin Müslümanlar gibi bakmıyorlar İlahî emirler manzumesine? İnsanın başlangı-

cı ve sonu, aynı merkez kaynaklı öğretiyi peygamberler aracılığı ile almamışlar mı?

Ayrı inanç sahipleri, başka bir inançtan olana adeta aşağılanacak bir mahluk gibi bakıyorlar... Onu küçümseyen, basitleştirip dışlayan bir hissiyat içinde seyrediyorlar onu... Diller dostluk sunuşlarında görünseler bile, beyinlerin dışa yansımalar yapan bakışlarındaki renkler açığa vuruyorlar karşısındaki insanın dışlanış öyküsünü...

Meryem belli ki doluydu bu hususta. Serdem sabırla ve hassasiyetle kulak vermişti onun duygularına. Yüzünün haritası bile değişmişti, hayret ifadesi vardı tepkilerinde:

– Sen de aynı duygular içinde miydin daha önceleri? Yani Saltık Buğra ile karşılaştığınızda öyle mi görüyordun onu?

Peşin bir cevabı vardı kendisine yöneltilen soru için:

– Hayır, ben onu çok beğenmiştim ilk gördüğümde. Tanıştıktan sonra da ölümüne dedi kalbim...

– O zaman sorun yok demektir. Demek ki her insan aynı hissiyatta değil. Şimdi sırası gelmişken bir sorum daha olacaktı sana. Ya beni, beni de az önceki düşüncelerle mi görüyordun?

Hayır, Serdem asla... Sen benim çocukluk arkadaşımsın, hiçbir ayırımcılık görmedim ki sende.

– Sonuçta hepimiz insanız. Kendimize göre de aşmayı bir türlü başaramadığımız kabullerimiz var. Hayat bir imtihan ve sonunda bunun farkında olarak yaşayanların kazançlı çıkacağı da bir gerçek... Şuna inan, her kul yaşadığı hayatın muhasebesiyle çıkacak Allah'ın huzuruna.

– Serdem, kafamda hançer ucu gibi dönüp duran sorular var, istersen sırasıyla, kısa kısa onları cevapla ve bir nebze bile olsa rahatlasın düşüncem...

– O zaman *sen sor*, biliyorsam cevaplamaya çalışıyım en azından.

– Ben Müslüman oldum, ama aklımın bir kenarında kalmış, ikna olmamış bazı şeyler var. Müslüman bir erkek, kendi inancından olmayan bir kadınla evlenip yuva kurabiliyorsa, Müslüman kadın başka inançtan olan bir erkekle neden evlenemiyor ki?

– İlk bakışta akla yatmamış gibi görünüyor anlaşılan. Ancak şu inceliği gözden kaçırmayınca soru kendiliğinden cevabını buluyor. Hiçbir Müslümanın, İlahî kitaplar ve onların tebliğini üslenen peygamberlere reddiyesi yok ki... İlk Peygamber Adem (a.s.) ve o halkayı takip eden bütün İlahî emirler ve onları duyuran, hak peygamberler olarak adı geçen ne kadar peygamber varsa Müslümanlar onlara da iman ediyorlar. Kadın bir tarladır ve ürün verecektir. Ondan doğanlarla insanlık neslinin devamını sağlayacaktır. Bu nesil de babanın nesebinden olacağı için kadının başka inançtan bir erkekle evlenmesi bunun için caiz görülmemiştir.

– İslam'da geriye adım yok öyle mi?

– Evet Meryem, geriye adım inanç halkasından bazılarının kopuşudur. Onun içinde biz başlangıçtan sona kadar hiçbir halkayı bütünden bölmeyiz. Bu sadece İslam da değil, diğer dinler için de aynı özellikleri taşırlar. İnsanların anlamak istedikleri sır işte bu noktada yatıyor. Yahudi olan bir insanın bir basamak yukarıya çıkışı onun Tevrat'ı ve Hazreti Musa'yı inkar edişi olarak değerlendirilemez. Tabi ki onlara reddiye sunuşu söz konusu olmadıkça. Zebur mensubunun İncil'e tabi oluşu, İncil'e gönül verenlerin, Kuran'a gönül verişleri de aynı anlayışı taşır. Son peygamber bakın kendisini nasıl tanıtıyor: "Ben annemin rüyası, Hazreti İbrahim'in duası ve Haz-

reti İsa'nın müjdesiyim." Diye buyuruyor. Hazreti İsa son kitabın tebliğcisini, İncil de bütün vasıflarıyla tarif etmekteydi. Onun içindir ki İlahî kitapların son halkasına kadar kabul eden bir inançta, geriye dönüşler, dinden soyunuş ve isyanların habercileridir.

– Ya şu hoşgörü, veyahut da diyalog meselesi, onlar hakkında da söyleyeceklerin olmalı diye düşünmüştüm...

– Bak kardeşim, sağlam kurulmuş dostlukların, sevginin, vefa anlayışının ve hoşgörü sanatının arkasında, ruh muvazenesinin yapılanış unsurlarının incelikleri vardır. Şayet bunlar eksik kalmışsa, o zaman dostluklardan söz edilemez.

Elimizde bulunan hayatı yaşamak çok güzel şey, bu sence de doğru mu?.

– Elbette.

– Ancak anlayışlı ve daha duyarlı olarak yaşayabilmek daha da güzelleştirecektir hayatı... Şu noktaya birazcık dikkat edebilenler farkına varacaklardır. Hoşgörü buluşmalarının vasfını kaba çizgilerle özetlemeye kalkışanlar bence kasıtlı bir tepki vererek yaklaşıyorlar olaylara.

Medeniyetler buluşması ve hoşgörü selamlaşmaları, bir tarafın dininden taviz verişi olarak anlaşılmamalı.

Bir taraf sizin dininizi ve peygamberinizi kitabınızı ve peygamberinizi reddediyorsa, zaten orta yerde din adına hoşgörü denilen bir şey kalmaz işte o zaman da... Mukaddesler adına ortalıkta ruhsuz robotlar dolaşmaya başlarlar.

Hoşgörü ve medeniyetler buluşmasından kasıt, toplumlar arası ilişkiler ve dünya barışında devamlılığın sağlanması ve insan haklarının korunması için atılan adımlar diye hadiseye bakmanın daha yararlı olacağı kanısındayım.

Dinler arasındaki hoşgörünün ölçüsünü Kur'an söyler... Toplumlar arasında inanç farklılıkları uzlaşması güç bir boyuttaysa, "Senin dinin sana, benim dinim bana." noktası konulur ve ara yerde barış duruyorsa, işte ona verilen isim hoşgörüdür.

Din asla bir başkasının kabulüne dayatmacılık üslubuyla sunulamaz. Kalbi bir kabuldür o... Kişi kendi gönlüyle kabullenmediği bir inancı ancak göstermelik olarak yaşar ki bizim inancımızda onun adı, "münafıklık" dır. Din terkipleri hususundaki hoşgörüyü kimseye vermez. Kuralları neyse, hoşgörüsü de o maddelerin koyucusu olan Allah'a mahsustur.

Din bu konuda şunları söylüyor insanlara:

– Başka inanç taşısalar bile, kimsenin haklarına tecavüz etmeyin... Onlar size zarar vermedikçe, mallarına, canlarına ve ırzlarına dokunmayın. Barış ve iyi ilişkiler içinde yaşayın. Hesap gününün sahibi, sizleri Yaratandır.

Hoşgörü İlahî iklimde buluşanların meselesidir... Dinde geriye dönüşlerin ürünü cahiliye devrini hortlatmanın da bir adıdır.

Biz Tevrat'a ve Musa Peygambere, Zebur'a ve Davut Peygamber'e, İncil'e ve İsa Peygamber'e ve onların Allah katından geldiğini duyurdukları bütün buyruklara iman ettik hiçbir reddiyemiz de yok.

Kalp Allah'ın nazargâhıdır. Oraya kötü şeyler giremez. Nefis iblisin emirlerindeyse, iman işi zorlaşır. Bizler daha çok nefisle kalbi birbirine karıştırmaktayız. O anlayışta ısrar edersek, iki türlü kalp çıkar ortaya... Yanlıştan dönmeyi gurur meselesi yaparsa insan, işte böyle anlamsız ısrarlar dağlaşarak çıkar karşımıza ve onu aşabilmek için kurbanlar gerekir...

Hoşgörü bizlerde zaten var... Bütün inananlar rotalarını İlahî kitapların döküldüğü Kur'an Okyanusuna çevirmeleri halinde sıkıntılar kendiliklerinden ortadan çekilip yerlerini dostluk, barış, sevgi ve muhabbete bırakacaklardır İlahî kitaplardan ve peygamberlerden herhangi birisine reddiyesi olanların sorunun hoşgörüsüzlük olur. Biz İlahî kitapların ve hak peygamberlerin her birisine iman ettik ve ediyoruz. Onun için de imanî bir sorunumuz yok ve iyi ki de Müslümanız.

Meryem sermest bir gönülle seyirdeydi Serdem'i. Konuşmasını bitirince de derin bir soluk almıştı.

– Biliyor musun Serdem, ben yıllardır düşüncemi hiç bu inceliklerin fehmi için zorlamadım. Sadece Müslümanlar adına bizimkilerden duyduklarımla yetindim. Hep suçlayandık bizler ve gerçek adanmış kalpler de bizlerdik Allah'a... Hafızamda güce gitmişliklerin, bastırılmış duyguların, karşı düşüncede olanlara öfkesiyle meşgulken, sen daha da artırmaya çalıştığım öfkelerin, utanç veren fotoğraflarını sergileyip bıraktın gözlerimin önüne... İyi ki varsın yüreğimin eksik süslerini tamamlayan canım arkadaşım...

******

Uçarı bir gönlü vardı son günlerde. Geceleri daha erken yatıyor görüntüsü veriyordu annesine. Odasına çekilir çekilmez başını kapatıyor, namazını kılıyor, coşkusunu secdelerle artıyordu.

Geceye, yine aynı meşguliyetlerle başlamıştı. Yatsı namazını kıldıktan sonra, kütüphanesinin özel bir bölmesine istif ederek kilitlediği kitaplardan bir tanesini alıp okumaya başlamıştı.

Saat yirmi dört sularına yaklaşırken *yorgunluğunu* hatırlayıp elindeki kitabı da bir kenara bırakmıştı.

Saltık Buğra düşmüştü aklına. Ona sürpriz olarak sakladığı ve hayatının en büyük hediyesi olabileceğini düşündüğü sır artık beynini zorlamaya başlamıştı.

Gecelerin zülfüne takılan incileri vardı. Sevincini Saltık'la paylaşmak istiyor, ona armağan saydığı duyguları açığa vurabilmek için uygun bir zemin arıyordu.

Telefonu çalmıştı, alışkındı bu saatlerdeki aranmaya... Onun adı ve telefon numarası vardı ekranda. Coşkulu bir sesle telaffuz etmişti adını:

– Saltık.

– Efendim.

– İyi misin?

– *Seni* duyunca daha iyi oluyorum. Sen de iyi misin?

– İyiyim. Biliyor musun en kısa zamanda sana inanamayacağın bir sürprizim var?

– Sen hiç bir şey söyleme istersen ben o sürprizin ne olduğunu tahmin edeyim.

– Kim bilir bakarsın o sürpriz tahminlerine bile sığmayabilir.

– Evlilik yolunda olduğumuzu annene anlattın ve annen bu evliliğe onay verdi. Bundan daha büyük bir sürpriz düşünemiyorum şu anda.

– Hayır! Annemle bu konuyu hiç konuşmadım, sürprizim düşündüklerinden daha da büyük.

– Meryem söyle o zaman daha çok meraklandırdın beni.

– Hayır efendim, sürpriz vaktinden önce açıklanınca hiçbir anlamı kalmaz.

– O halde neden meraklandırıyorsun beni.

– Hayatın bazı akışları vardır ki onlar başlı başına bir meraktırlar zaten.

– Evet ama daha önce sevineyim istemez misin?

– Söyledim ya ne vaktinden önce ne de telefonla olabilecek bir sürpriz değil bu.

– İyi de sabaha kadar hiç uyuyamam ki.

– O zaman şu kadarını bil yeter, senin için çok sevindirici bir şey.

– Gece biter mi dersin bu merakla?

– Kurabileceğimiz yuvayı düşün.

– Aklımdan hiç çıkmıyor ki zaten. Bütün yorgunluklarımı bile kurabileceğimiz yuvayı düşündükçe unutuyorum.

– İyi geceler, ömrüme doğan güneşin vesilesi!

Telefonu kapatmıştı Meryem. Duyduğu son sesler Saltık Buğra'nın kulaklarında yankılandıkça merakını daha da büyütüyor ve aynı sesler geri dönüşler halinde kulaklarının dehlizlerini aşıp beyin duvarlarını parçalayarak yankılanışlarını sürdürüyordu:

– İyi geceler, ömrüme doğan güneşin vesilesi, iyi geceler...

******

Vurgun

Bu gün İstanbul gökleri güneşi saklamıştı. Hava pusluydu. Az önce sağanak halinde yağan yağmur henüz hırsını alamamış olmalı ki, hâlâ tek tük atıştırıp duruyordu.

Üç kafadar da fabrika daydılar bu gün. Anlaşmışlar, aralarında ve bu gün biraz erken çıkacaklardı işten.

Saltık önce gönül hikâyesindeki gelişmeleri kısaca anlatmıştı arkadaşlarına. Sonra da ziyafet sözü vermiş onlara. Cahit'e de göndermeler yapıyordu aynı zamanda:

– Sözleniş haberini almasına rağmen kılı kıpırdamadı hâlâ birilerinin. Bari ikisini bir arada halledelim dedim, bu gün...

Cahit alınmıştı:

– Onun da bir zamanı var be ortak.

– Şaka be oğlum, alınganlık gösterme hemen. İnsan sevinince duyguları da hafifliyor işte benim gibi.

Emre ikisine birden sitem etmişti:

– Alınganlık gösterecek biri varsa o da benim. İkiniz de yal-

nız bırakıyorsunuz beni. Bari biraz sabredin de üç düğünü bir arada yapalım.

Saltık Buğra:

– Tamam demişti. Arkadaşız demişsek ölünceye kadardır ortak, seni de düşünmediğimizi akıl ardı etme sakın.

– Ya gurbet şakası işte, ne konuşacağını bile şaşırıyor adam.

– Demek sana hâlâ gurbet burası öyle mi?

– Bulunduğun yerde kendine has bir yuvan yoksa, sıla bile gurbet olur insana.

– Neyse bu konuşmalar uzar gide. Şimdi kalkın bakalım öyle yemeğini dışarıda yiyoruz. Fabrikanın biraz ilerisinde bildiğim iyi bir lokanta var.

Üçü birden fabrikadan çıkmak için hazırlanmışlardı. Hem konuşuyorlar hem de aheste adımlarla yürüyorlardı.

******

Gökyüzü efkarlı bir görünümdeydi. Bulutlar sakladığı güneşin ışınlarına hâlâ yol vermiyordu. Ortalık tam bir akşam vaktinde, güneşin uzak dağların arkasında kaybolmuş intibasını veriyordu...

Fabrika binasını çevreleyen yüksek duvarın köşesine gizlenmiş, pejmürde kılıklı dilenci gibi büzüşüp kalmıştı saklandığı yerde. Sakallı, gözlüklü bir adam, sinsi bakışlarıyla fabrikanın bahçe kapısını gözetliyordu.

Üç kafadar merdivenlerden inerlerken, Cahit Saltık'a bakıp sormuştu:

– Ortak, arabayla mı yürüyerek mi?

Saltık Cahit'e cevap vermezden önce cebinden arabasının anahtarını çıkartıp kapıların otomatik düğmesine basmıştı. Böylece arabayla gidecekleri anlaşılmış ve üçü birden yönlerini gidecekleri araca çevirmişlerdi.

Arabayı Saltık Buğra kullanıyordu Cahit oturmuştu yanına ve arka koltuk Emre'ye düşmüştü.

Az önce yağan yağmur dinmiş, güneş ışınlarına bir daha yol vermeyecekmiş gibi etrafını kuşatan bulutlar üzülüp çekilmişti güneşle göğün arasından... Yeryüzüne pırıltılarını ulaştırmaya çoktan başlamıştı bile Güneş.

Hava puslu ancak ılıktı. Araç hareket etmiş, fabrika giriş kapısının bekçiliğini yapan görevli arabanın dışarıya çıkabilmesi için basmıştı kapının düğmesine.

Az önce fabrika duvarının çıkış kapısını gören bir mevkiinde konuşlanan adam kapıda bir hareketlenme olduğunu sezip elini usulca beline götürmüş ve çakmaklaşan bakışlarıyla kapıyı kontrol altında tutmaya başlamıştı.

Fabrika kapısından çıkış yapan araç oldukça ağır bir seyirdeydi açılan kapıyı terk ederken.

Adamın gözleri alev alev yanıyordu. O kadar çabuklaşmıştı ki hareketleri, sol felçli kolu hareketsiz ve yorgun bir şekilde sallanırken sağ eli tetikteydi.

Arabanın içindekileri tanımıştı. Bu yüzden çok acele etmişti tabancasını ateşlerken. Peş peşe dokunmuştu tetiğe...

Silah sesleri puslu havayı ve etraftakileri velveleye verirken ilk kurşun açık duran ön camdan içeriye girip ön koltukta oturan Cahit'in kafasını parçalayıp kalmıştı içinde.

Neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Cahit acı bir çırpınışın sonunda kafasını koltuğa bırakırken ikinci kurşunda adresi-

ni bulmakta hiç gecikmiyordu. Saltık'ın sol omzunu isabet eden diğer bir kurşun daha, adresini oldukça iyi tespit ediyordu.

Saltık ayağını frene götürüp hızla basarken acısına aldırış etmediği kolunun boşaltmaya başladığı kanlar dan bile haberdar değildi... Belinden tabancasını sıyırıp almış, dahası fabrika güvenliği bile çoktan ateş kusmaya başlamıştı sakallı adamın üzerine.

Bacağına kurşun isabet eden adam, tek bacak üzerinde direnemeyeceğini anlayınca sürüklenerek kaçmayı denerken az ilerdeki arsaya yığılıp kalmıştı.

O haliyle bile dönüp sinsi bakışlarıyla az önce ateş ettiği arabayı inceliyor ve üzerine ateş yağdıran güvenliği de ihmal etmeden, tetiğe dokunuyordu.

Diğer güvenlik memuru paniğe kapılmış polisi arıyordu. Hiç beklenmedik bir anda ortalık yaman karışmıştı. Araba çıkış kapısının biraz ilerisinde çakılıp kalmış, Emre arka koltukta büzüşmüştü... Cahit son nefesini çoktan vermişti.

Başını yaslayıp bıraktığı koltuğu kumaşı kanlar içerisindeydi. Kurşunu yer yemez can havliyle sağ elini başına götürmüş ve öylece kalmıştı.

Saltık aşırı bir şekilde kan kaybediyordu. Perişan bir haldeydi o da. Öfkesi nefesini bile sıkıştırmaya başlamıştı.

Güvenlikle Fırıldak arasında ki çatışma ağır aksak devam ederken biraz uzaklardan gelişini duyuran polis aracının sinyal sesleri sarmıştı ortalığı.

Fabrika çalışanları akın akın içerden bahçeye doğru akın ediyorlardı.

Fırıldak'ın etrafı sarılmış polis aracına bile ateş açmaya başlamıştı.

Bir polis yara almıştı çatışmada işçilerin gürültüleri göğe yükseliyordu...

Çok geçmeden polis Fırıldak'ın direncini kırmıştı. O da ateş etmiyordu artık. Her şeye rağmen temkinli yaklaşıyordu araziye...

Onun hırçın kalbi de susmuştu anlaşılan polis etrafındaki çemberi daralttığında kurşunu bitmiş mecali kesilmiş bir vaziyette çaresizliği yudumlayarak bakıyordu polislerin yaklaşmasına.

Ambulans istemişti güvenlik. Bir kıyamet ürpertisi vardı bakışlarında işçilerin. Saltık baygın bir vaziyetteydi ve zor açıyordu kendisine yaklaşanlara gözlerini. Polislerin müdahalesiyle arabanın içindekilere güçlükle yaklaşılmıştı. Cahit ölmüştü, Saltık Buğra sürekli kan kaybediyordu ve içlerinden sadece arka koltukta büzüşüp kalmayı başaran Emre fırtınayı yara almadan atlatabilmişti...

Polis Saltık Buğra'nın kan kaybettiğini görüp kalabalığı yararak ulaştırabilmişti onu ambulansın içine. Emre ayrılmıyordu yanından... Cahit savcı gelinceye kadar kımıldatılmayacaktı yerinden, polis öyle söylemişti.

Çığlıklar, ağıtlar, gürültüler ve ambulansın siren seslerinin karıştığı bir ortam vardı fabrikanın önünde.

– Ölmüş, Cahit ölmüş...

Bir başka işçinin feryadı yarıyordu kalabalıkları:

– Saltık Buğra, Saltık Buğra da...

Amca şaşkın, aracın bulunduğu yere doğru koşarken bütün personelin eli yüreğinde zor anlar yaşıyordu herkes...

Hazin bir hava çökmüştü fabrikanın üzerine. Polis görevini yapmış ve savcıda vazifesini bitirmişti sonunda.

Haber tez ulaşmıştı üç kafadarın diyarına... Yayılan fısıltılara bakılırsa üçünün ailesi de çoktan yollara düşmüşlerdi...

******

Saltık Buğra çok kan kaybetmişti. Ameliyata aldıklarında acil kan gerektiğini duyurmuşlardı yakınlarına.

Amcası perişan, Serdem ayakta duramayacak kadar bitkindi. Doktor onlara söylüyordu acil kan gereksinimi duyurusunu:

– Biz, demişlerdi baba kız. Kanları tutuyordu. İkisi de göz yaşları içindelerdi kanları alınırken. Sadece Nihal Hanım dönüyordu orta yerde ve hadisenin şokuyla vurgun yiyen Emre. İçini kimseye açamayışının sıkıntıları vurmuştu delikanlıyı.

Sonun da ameliyattan çıkan doktorun verdiği haber rahatlatıyordu dördünü birden.

Serdem, baba, yenge ve Emre doktorun dudaklarından çıkacak sözlere kilitlemişlerdi kendilerini:

– Geçmiş olsun demişti doktor, kurtuldu...

– Doktor! Diye avaz avaz yükselen bir feryadı vardı Serdem'in.

– Hayati tehlikesi var mı?

– Hayır, şu an gayet normal gözüküyor.

Emre'nin kanı damarlarında kurumuştu sanki, bir kâbus ortamına tutsaktı düşünceleri... Derin bir nefesin ardından koridorun kenarında gözüne ilişen kanepenin üzerine yaklaşıp pelte pekte bırakmıştı kendisini...

Birazdan Cahit'in babası annesi ve dedesi de hastaneye geleceklerdi.

******

Hastanenin morgunda içler acısı feryatlar yükselirken, Emre ayakta kendisini güçlükle tutabiliyordu... Agah Dede vardı, Cahit'in annesi ve babası... İçleri parçalayan bir buluşmanın ardından Agah Dede Emre'ye yaklaşmıştı:

– Hiçbir sözü oldu mu can verirken?

– Hayır dede, hiçbir söz söyleyecek vakti olmadı ki...

Daha başka, ne Agah Dede sorabiliyor ne de Emre konuşabiliyordu... Hastane raporu gerekliydi... Yol izni tamamlandıktan sonra Tabutu taşıması gereken ambulans, son işlevlerini de tamamlayıp, aracın kapısını kapamıştı...

Bir maruzatı vardı Agah Dedenin. Oğluna yaklaşıp metin bir yürekle mırıldanmıştı:

– Birkaç dakikamızı alır, yola çıkmadan Saltık Buğra'yı bir ziyaret edip döneyim ha?

Saltık Buğra'nın babası, amcası, yengesi ve Serdem vardı

uğurlama töreninde ve fabrikadaki Arkadaşları... Morgun önü dolup taşmıştı fabrika çalışanlarıyla...

Serdem almıştı görevi üzerine ve o adını çok duyduğu Agah Dedenin önüne düşüp:

– Buyurun, demişti, ben yardımcı olayım size...

Agah Dede hepsinden de metin ve sabırlı gözüküyordu... Saltık Buğra onu görünce fenalaşmış, teskin etmek bile Agah Dedeye düşmüştü. Saçlarını okşamıştı titreyen parmaklarıyla ve:

– Ağlama demişti. Ecelin önüne geçilmiyor ki evlat.

– Agah Dede ben kendimi sorumlu tutuyorum onun ölümünden.

– Neden, onu buraya sen getirmedin k? Bizler gönderdik, daha iyi olur diye olmadı işte evlat elden ne gelir ki? Hem sen ister miydin ki onun bir kılına zarar gelsin?

– İstemezdim elbet.

– O halde bundan sonra onu hoşnut etmek için en çok dua yakışır.

– Tamam Agah Dede ederiz...

– Sen nasılsın?

– Nasıl olayım be dede, gördüğün gibi işte.

– O da ölmüş... Onun anne ve babası da gelmişlerdi almak için...

– Onu hatırlamak bile istemiyorum Dede...

– Sen hatırlamasan bile, onu da hatırlayanlar çok olacak evlat. Renkli bir kişiliği vardı ve hikâyeleri onu da unuttur-maz merak etme.

– Doğru, herkesi hayata duruş biçimi hatırlatır.

– Neyse evlat, unutma sakın bizleri, deden gecikti, yolcu yolunda gerek. Geçmiş olsun, Allah başka kaza bela vermesin, Allah'a emanet ol.

– Sen de dede. Selam götür herkese.

– Ha, ben yalnız geldim, herkesin temsilcisi olarak kabul et...

– Böyle zaman da kusur mu aranır dede?

– Kal sağlıcakla.

– Selametle dede, selametle!

******

Hastane Ve Beklenen Ziyaret

Bu gün Saltık Buğra'nın hastanede ikinci günüydü. Hastane koridoru oldukça sessiz ve tenhaydı. İki tesettürlü kız göz kamaştıran güzellikleriyle gelmişlerdi, Saltık'ın yattığı odanın önüne kadar.

Serdem ve Meryem'den başkası değildi bu ikili. Odanın kapısı sonuna kadar açıktı. Serdem Meryem'e dönük:

– Sen biracık bekle burada, demiş ve eklemişti peşinden. İçerdekileri çıkarayım, Saltık yalnızken girelim yanına.

Anne, baba, ağabey, yenge ve amca hepsi yanındaydı Saltık'ın. Sağ omuzu ameliyattan sonra sargıya alınmış, bir sakatlık bırakmayacağı kanaatinde olduğunu söylemişti doktor. Saltık'ın vurulduğunu aynı günün akşamı Serdem duyurmuştu Meryem'e. Aynı gün Saltık'ın telefonu kapatılmıştı kimse aramasın diye.

Meryem o geceyi sıkıntılar içerisinde bağlamıştı sabaha... Ona verilmiş sürpriz sözü içinde bulundukları durumu şu anki anına denk geliyordu.

Serdem, Saltık'ın yapılan müdahale sonrası sağlık haberinin iyi olduğunu duyunca aramıştı Meryem'i. Vakayı sakin bir dille anlatmaya çalışmış ve Saltığın hastanede olduğunu duyurmuştu. Sonra olanları uzun uzun anlatırım demiş ve eklemişti:

– İstiyorsan yarın hastaneye, ziyaretine birlikte gelebiliriz.

Böyle olmuştu hadiseyi öğrenişi Meryem'in.

Serdem Saltık'ın bulunduğu odaya girdiğinde gözler üzerindeydi. O daha kimseye aldırış etmeden doğru Saltık Buğraya yanaşmış, onu dikkatle inceledikten sonra hafifçe kulağına yaklaşıp fısıldamıştı:

– Ağabey iyi misin?

– İyiyim kardeşim sağ ol.

– Özel bir misafirin var. Şimdi odadakileri dışarı çıkartıp onu yanına almak istiyorum;nasıl buna hazır mısın?

– Anlamlı bakmıştı kardeşinin gözlerine ve anlamıştı özel misafirinin kim olduğunu:

– Sen bilirsin işini.

– Tamam öyleyse.

Hafifçe doğrulup içerdekileri süzdükten sonra:

– Hadi millet biraz yalnız bırakın ağabeyimi.

Herkes birbirlerine bakıştıktan sonra sessiz ve itirazsız boşaltmışlardı odayı.

Serdem herkesle birlikte çıkmıştı dışarıya. Meryem bir kenara çekilmiş başını hafifçe önüne eğmişti utancından.

Serdem amcasının ve yengesinin kulaklarına bir şeyler fısıldamıştı önce:

– Bakın işte bu gelin namzediniz

Meryem kaçamak bakışlarla süzüyordu Serdem'i ve beden dilinden okudukları daha da artırmıştı utancını. Hiç beklemediği bir gelişme olmuştu odanın kapısında. Anne daha fazla sabredemeden usulca sokulmuştu Meryem'in yanına. Kısık, ılık bir sesle mırıldanıyordu gözlerine bakıp:

– Kızım, biraz başını kaldır da yüzünü göreyim. Saltık Buğra nasıl birisini seçmiş?

Hicap, erguvanlar gibi kızartmıştı Meryem'in yanaklarını. Güçlükle doğrultmuştu başını ve kaçamak bir bakış bırakmıştı annenin gözlerinde.

Anne yine aynı tonda mırıldanıyordu:

– Maşallah Allah nazardan saklasın, beğenilmeyecek gibi bir kız değilsin, sıkma kendini.

Sevinmişti duyduklarına ama yinede sıkılmaktan kurtaramamıştı kendisini.

Serdem Meryem'in zor durumda olduğunu fark edip onu bulunduğu durumdan çabucak kurtarabilmek için elinden tuttuğu gibi kapısı açık olan odaya doğru çekip alır:

– Hadi bakalım sıra bizde.

Serdem her zamanki gibi yine ağabeyi ve Meryem'i yalnız bırakmamıştı.

Saltık'ın yüzü solgun, gönlü kırık ve hüzün en koyu rengine boyanmıştı çehresinde... Matemi andıran bir bitkinliğin nişanı düşmüştü bakışlarına. Meryem onu seyretmeye daha fazla dayanamamıştı anlaşılan ve sağanaklarını boşaltan gözlerinde puslu bir görüntü hakimdi artık... Acılarını hafifletip, direncini biraz olsun artırabileceğini düşündüğü iklimlere doğru çekmek istiyordu onu...

– Geçmiş olsun, dedikten sonra eliyle yanına sakladığı kır-

mızı gülü uzatmıştı utana sıkıla ve hazin bir ses tonuyla mırıldanıyordu ona:

– Sen gülleri seversin diye getirmiştim.

Saltık Buğra'nın da gözleri buğulanmıştı. Onda da duygusallık hat safhadaydı:

Yoksa bir bülbül daha mı kalbini dikenlerle yardı, bu gülün kızarması için?

Hayır, bu gülün rengini veren, insan elinin hüneriyle üzerine döktüğü nakışlar değil, Nakkaşın hüneriyle kızaran bir gül bu. Onun rengine ne insan eli, ne de bir canlının kanı değmiş.

Konuyu değiştirmek istemişti Meryem. Başka şeylerden konuşulsun istiyordu biraz da... Daha doğrusu üzerindeki kıyafetinden ve yeni kimliğinden...

Duru ve kuşatan bir sesi vardı. Dolukan ve kesintilere uğrayarak sözcükleri peş peşe dizmeye çalışan ve hatta çehresinde acıyla barışık buruk bir tebessümü vardı onu seyrederken:

– Beğenmedin mi yoksa bu halimi?

Sessiz sedasız onu seyrederken, iki damla yaş sıyrılıp yuvarlanmıştı kirpiklerinin arasından:

– Sen her halinle güzeldin, şimdi daha da güzelsin... Daha önce seni bir hayat arkadaşım olabilmen için gönlüme almıştım... Şu halinle kalbime sığdırmak isterdim...

– Ben Müslüman oldum.

– Seni kutluyorum Meryem... Bu ikimizin de kurtuluşu oldu...

Serdem bir kenara çekilmiş onları dinliyor bir yandan da duygusallığın rüzgârına kaptırdığı gönlünün buğuları kaynaşıyordu gözlerinde...

Meryem, gözlerine bakamıyordu Saltık Buğra'nın... İçli bir ses anlamlı ve etkileyici bir nitelik taşıyordu:

– Biliyor musun evliliğe adım attığımız şu günlerde sana bir şey olsaydı, bana öyle geliyor ki yaşayamazdım.

– Öyle deme. Gökten ne yağdı da yer kabul etmedi ki? Bu benim ecelin ikinci vurgununu yiyişim. Yaşanıyor be gülüm. Unut sen şimdi bunları ve içine acı karışmamış hülyalar kurmaya çalış...

– Sen de erkenden kalk ki, beni daha fazla bekletme bu yeni dünyamızda.

– Hani o bana anlattığın beyaz güller ülkesini hatırlıyor musun?

– Evet.

– Biliyor musun Meryem, bir bülbül daha kalbini yardı, beyaz bir gülün kızarması için.

Meryem dayanamıyordu anlaşılan daha fazlasına. Hıçkırmamak için zor tutmuştu kendisini ve hüzne kaptırdığı çehresini Saltık Buğra'ya göstermemek için, usulca yönünü kapıdan yana çevirip adımlarına hız kazandırmıştı odadan çıkabilmesi için...

Serdem, sitemliydi Saltık Buğra'ya bakarken:

– Ağabey neden üzüyorsun ki onu?

– Üzmek için değildi kardeşim. Anlattığı ikimizin arasında bir hikâyeydi, sen de biliyorsun ya!

– Biraz toparlamaya çalış artık kendini.

Derin hazaretli bir âhı vardı kuruyan dudaklarının:

– Dağ gibi bir arkadaş yitirdim, kolay mı sanıyorsun içinde bulunduğum durumu sen?

– Biliyorum ama elden ne geliyor ki? Neyse, yengem ve amcama gösterdim Meryem'i. Yengem çok beğendi.

– Serdem, senden bir isteğim olsa yapar mısın?

– Duyan olsa der ki bu kız hiçbir işe yaramaz.

– Tamam anlaşıldı. Dinle o halde. Nüfus kağıdımı al cebimden. Meryem'le birlikte gidip sessiz sedasız bir nikah günü alın. Bu iş fazla uzarsa o kız zor durumda kalabilir. Aslında günahlardan da korumuş oluruz kendimizi...

– Doğrusu iyi bir fikir ağabey. Sen den de bu beklenirdi zaten...

– Biliyor musun Serdem. Buradan çıkar çıkmaz sanki çift düğün olacakmış gibi bir his var içimde

– Birini anladık da öteki kim?

– Aklımdakini beğenirsen, öteki de sensin.

– Kime layık gördün kardeşini?

– Baktım sen bu işleri becerecek gibi değilsin, bari ben bir şeyler yapayım dedim.

– İyi de kim olduğunu söyleyemedin hâlâ. Bari yakışıklı birisi mi?

– Beğenilmeyecek gibi değil. Hem yakışıklı hem de adam gibi bir adam...

– Ben tanıyor muyum kendisini?

– Evet.

– Söyle kimse, gidiyorum kız dışarıda yalnız kaldı.

– Tahmin etmiş olmalıydın.

– Buralarda mı

– Şimdi, arkadaşımızı son yolculuğuna uğurluyor o.

Sadece:

– Anladım, diyebilmişti Serdem ve buruk bir tebessüm oluşmuştu onun da dudaklarında.

– Onu beğendiğini az çok seziyor gibiydim de!

– Abiii!..

– Neyse bu haber de şimdilik sana yeter sanırım, hadi bakalım. Ağabeyim gelsin yanıma, onunla biraz konuşacaklarım var.

– İyi de yengem sabırsız...

– O halde hepsi gelsin!

******

Gönül Desenlerinde Yürekleniş

Meryem, hastaneden çıkıp evlerinin yoluna girdiğinde beyninde dağlaşan kaosların azapları da artmıştı. Üzerindeki kıyafeti çıkarmayı hiç düşünmemişti. Serdem'in kullandığı arabadan indiğinde, evleriyle arasında ancak iki yüz metrelik bir mesafe kalmıştı. Aradaki uzaklık kısaldıkça, beyninde işkence haline gelen düşünceleri de o nispette büyüyordu.

Annesi yeni kimliğine nasıl bir tepki verecekti, onu daha şimdiden kestirebiliyordu. Anne herkese, kendi otoritesini ve kendi iktidarını hissettirmeyi ilke edinmiş mizaçta bir kadındı. Tedirginliğinin sebebi işte buydu. Meryem annesini çok iyi tanıyordu. Saltanat tutkusunun merkezi onun beyniydi çünkü...

Aslında onun da yalnızlığını paylaşmaya adanmış olan gönlü bu gün belki de onarılması güç bir ayrılığı başlatacaktı...

Sırlar, kozasını yüreğinde titizlikle ören unsurlar, uç veren bir çorap söküğü gibi çektikçe çözülüp, birer birer ortadan kalkmış, yeni kimliğini öğrenmeyen annesi kalmıştı. Kalelerin en önemlisi duruyordu önünde... Onu da aşarsa...

Kendisini evlerine yaklaştıran her adımın ardından, tedirginliği biraz daha artıyordu. O kadar güzel, zarif ve duygusaldı beden dili. Onu karşısına alan insanın, mehtap seyreder gibi hayranlık dökülürdü yüreğine... İçinde bütün baharların arz– ı endam ettiği o günü hatırlamıştı korkularını zayıflatabilmek için...

Serdem'e kalbî sırlarını açmazdan önce, birlikte kitap okudukları güne odaklamıştı hafızasını... Okudukları pasajdan duygulanmıştı ve arkadaşından çok önemsediği bir isteği vardı o gün... Serdem'e dönüp:

– Serdem, şuracıkta bir namaz kılar mısın?

– Vakti değil ki daha ezan okunmadı.

– Ya vakti olmazsa olmuyor mu?

– Olur da, kaza namazı olur, ya da nafile namazı.

– Sen hangisini kılarsan. Seyretmek istiyorum namazın şeklini. Allah'ın huzurunda duruşunu izlemek istiyorum.

– Elbette ama, neden namaz, onu anlayamadım?

– O'na nasıl yakın hissediyorsunuz kendinizi diye.

– Tamam da beklemen gerekiyor biraz.

– Neden?

– Abdest almam gerekiyor.

– Abdest ne!

– Namaza hazırlık. Onun huzuruna bedensel kirlerle du-

rulmadığı gibi kalbi kirliliklerle de durulmaz. Su, her iki temizlik için düşünülür namaz öncesi.

– Sen kirli görünmüyorsun ki...

– Şimdilik uzun bir hikâye bu. Vakti geldiğinde onun nedenlerini de anlatırım istersen.

Yanından ayrılıp abdest almak için gitmiş ve daha heyecanı bile dinmeden dönmüştü. Kendisine çeki düzen verdikten sonra seccadesini kıbleye yönelerek sermiş ve nafile namazı için niyet edip ellerini bağlamış ve durmuştu huzura...

Can gözüyle Serdem'i izlemeye başlamıştı Meryem... Kendisine çeki düzen verişini, seccadesini kıbleye doğru serişini, tekbirden sonra ellerini bağlayıp saygıyla duruşunu ve dudaklarının kıpırdayışından bir şeyler okuyuşunu sezinleyip kıyamını, rükuunu ilgiyle izlemişti... Onu en çok da secde anı duygulandırmıştı... Dizlerinin üzerine çöküp okuyuşunu, daha sonra başını sağ ve sol omuz hizasına kadar çevirip selamlayışını hiç unutamamıştı.

Serdem namazını bitirdiğinde, efsunlu bakışlarını onun gözlerinde kilitlemiş ve bir müddet öylece kalmıştı.

– Serdem! Ellerini kaldırıp sonra göğsünün üzerinde bağladın ya?

– Evet.

– İşte o zaman ne dedin?...

– Allahu Ekber!

– Ne demek o?

– En büyük Allah.

– Sonra bir şeyler okudun

– Kur'an'dan surelerdi onlar...

– Daha sonra eğildin, yine bir şeyler söyledin?

– Yüce olan, Terbiyecim ve Sahibim, Seni yaratılmışlara ait olan bütün eksik sıfatlardan tenzih ediyorum.

– Daha sonra alnını yere koydun?

– İşte onun adı da secde. Kulun Allah'a en yakın olduğu an...

Başka soramamıştı... Gözleri buğulanmıştı önce ve hemen ardından inci tanesi gibi yaşlar belirmişti kirpiklerinin uçlarında...

Kulaklarında yankısını yitirmeyen sesler giriyordu devreye:

– Ağabeyim yeni başladı namaza. O gururlu, kibirliydi önceleri. Secde onu zorlamıştı bu yüzden. İblis girmişti kanına ve belli ki istemiyordu Rabbine yakınlaşmasını. "Senin gibi yiğit, yağız bir delikanlı gururunu kırıp alnını secdeye koyar mı?" Dedirtmişti şeytan ona ve secdelerini engellemişti yıllarca...

O da tıpkı senin gibi kalbine manevi ışıklar vuruncaya kadar mahrum kalmıştı. Allah'a secde etmekten...

İlk secdeyi başardığı gün bana ne demişti biliyor musun?

– Ne demişti?

– Hiç unutamadım o itirafını... "Başımı secdeden kaldırıp namazımı tamamladığımda ellerimi Kainatın Sahibine açtım ve dedim ki: Allah'ım, şimdiye kadar kimsenin önünde eğmediğim başımı işte senin önünde eğiyorum. Sana inandım ey varlığı hiçbir varlığa muhtaç olmayan Rabbim... Kul aczini anlamadıkça Senin azametinin farkında olmuyormuş meğer... Senin azametin karşısında kulun yapabileceği tek şey bu işte Allah'ım! Bize yakışan Sana secde etmektir..."

Sesi titremişti Meryem'in:

– Ya demek Saltık öyle söyledi?

– Evet Meryemcim aynen öyle söyledi... Onun alnında açan secde goncaları daha çok tazedir.

Evleriyle arasındaki o kısa yol karış kadar atılan adımlarla bile olsa bitmişti sonunda. Yol bitmişti sadece, hülyaları ve tedirginlikleri değil...

Evlerinin bahçe kapısına geldiğini anlayınca ürpertileri biraz daha artmıştı Meryem'in... Annesi bahçedeydi ve demir kapının kanadını açıp bahçeye doğru süzülmeye başlayınca bir yabancı gibi seyretmeye başlamıştı onu...

Dikkatli bir seyir tutturmuştu üzerinde ve kendisine yaklaştıkça hayreti bin kat çoğalmaya başlamıştı onun da.

Tam da karşısına gelip durunca tanımıştı anne kızını... Kahrolmuşluğun en canlı örneğini sergiliyordu onu seyrederken...

– Meryem! Bu sen misin?

Mahcup bir sesi vardı ve annesinin gözlerine bakmadan konuşmayı tercih etmişti:

– Evet anne!

– Ne bu hal?

Annesini anlamamış gibi sakin bir tepkisi vardı:

– Garip bir halim mi var anne?

Tuhaf bir seyir içindeydi anne. Kahır bütün bedenini teslim almıştı. Başı dönmüştü, gözleri karıncalanmış, görüntü puslanmıştı bakışlarında. Bütün benliğini etkilemişti Meryem... Zor duyulur bir boğuntudaydı sesi:

– Bundan daha garip olanı da mı vardı bir anne için?

– Anlıyor gibiyim sıkıntını ama yine de oldukça anlamsız bir tepki şu an sendeki anne...

– Sen dinini mi değiştirdin?

Soğukkanlı ve annesinin verdiği şok tepkiye rağmen sakinliğini kesinlikle yitirmemişti Meryem:

– Nerden anladın bunu anne?

Demek yanılmamışım!

– Anne sana bu kanıya nereden vardığını sormuştum!

Öfkesi artmıştı annenin, sesini de bir perde daha yükseltmişti kızını cevaplarken:

– Bir de aklınca beni mi sorguya çekiyorsun sen? Üzerindeki kıyafetler Müslüman kimliğinden başka şeyleri de mi temsil ediyor?

– Anne, unutmuş olamazsın çabucak, hani daha iki gün öncesi oturup seninle birlikte bir film seyretmiştik hatırlıyor musun?

– Lafı neden gezdiriyorsun ki, filmle ne alakası var şu an konuştuklarımızın?

– Var anne, hem de şu an düşünemeyeceğin kadar. Meryem Ana filmini seninle birlikte seyretmemiş miydik?

– Oradan nereye getireceksin sözü bilmiyorum; ama evet, birlikte seyretmiştik.

– O filmin senaryosu da çekimi de Hıristiyanlara aitti bildiğim kadarıyla.

– Evet öyleydi! Ne alakası var bu konuyla arasında?

– Anne, Meryem Ana üzerimde şu an bulunan ve kuşkuyla baktığın bu kıyafetten farklı mı giyinmişti?

– O Meryem Anaydı!

– Söyler misin anne, benim adım ne?

– Tabi ki Meryem!

– Benim adımı neden Meryem koydunuz, söyler misin?

– Onun adını alasın ve sen de Ona benzeyesin diye...

– Ben de Ona benzemeye çalışıyorum işte.

Anne şaşırıp kalmıştı duyduklarının karşısında:

– Yani bu halinle mi?

– Ne varmış ki halimde? Ona benziyorsam neyini yadırgıyorsun ki halimin? Onun gibi giyinip ben de Tıpkı Onun gibi yaşamak istiyorum anne...

– İyi de kızım!..

– Anne yoksa sen benim Meryem Ana gibi, giyinmemi, Onun gibi inanmamı ve tıpkı Onun gibi Allah'a sadık bir kul olarak yaşamamı istemiyor musun?

– Şaşırtıyorsun beni Meryem, istemez miyim hiç?

O zaman neden yadırgadın kıyafetimi anne? Ben Meryem Ana gibi giyiniyorum, Onun Allah'tan aldığı emirlere de inanıyor ve aynı silsilenin izini sürmeye çalışıyorum. Ne var ki bunu o kadar büyütecek, aklım almıyor doğrusu...

Kuşku dağlar gibi binmişti annenin omuzlarına...

– Anneni şayet bunlarla kandıracağını sanıyorsan yanılıyorsun kızım... O Serdem denilen Müslüman kızla yakınlığın beni endişelendiriyordu zaten... Nihayet korktuklarım başıma geldi.

– Korkma anne, salona geçip orada konuşalım istersen...

Mustarip bir görüntüdeydi anne. Meryem annesinin elinden tutmuş ve birlikte salona geçmişlerdi. Salonun ortasında kızını seyrederken, ağlamaklı güç yetmez bir çaresizliğin içindeydi anne.

Meryem oturması için yardımcı olmuştu annesine. Onun tam karşısında bir koltuğa oturmuştu.

Annenin duracakmış gibi atan bir kalbi vardı kızının gözlerinin içine bakarken:

– Yoksa sen dinine ihanet mi ediyorsun Meryem?

Alınganlık vardı Meryem'in tavırlarında:

Hayır anne onu da nerden çıkarıyorsun şimdi.

– Günlerdir takipteyim seni, şu anki görüntünle değil beynime giren kurtla birlikte tüketmeye başladın beni. Ne olur be kızım, duydukların, gördüklerin hepsi birer yanılgıdan ibarettir de; deki rahatlat ve inandır şu anneni.

– Ya, şaşırtıyorsun beni anne! Bunlara bir açıklık getir ki bileyim ben de.

– Derler ki Meryem bir arkadaşına uyup dinini değiştirdi. Duyduklarıma inanmayıp hep bu günü beklemiştim. Bunların hepside birer uydurmaca değil mi evladım, sen dinini değiştirmedin, İncil'e ve Mesih İsa'ya, Meryem Anamıza reddiye sunmadım... Senin ağzından bunların doğru olmadığını kulaklarım duysun ki kalbim çatlamaktan kurtarsın kendisini...

Yoksa şuracıkta bu acılara dayanamayıp ebediyen susabilir kalbim... Ben Mesih İsa'ya reddiye sunmadım de.

– Sunmadım anne.

Gözlerinin içi gülmeye başlamıştı annenin. Boğulmaktan kurtulmuş ve derin rahatlatıcı bir nefes almıştı. Aslında yüz hatlarında esen ferahlatıcı rüzgâr onun için bir can iksiri, âb-ı hayat gibi serpilmişti yüreğine:

– İşte şöyle be kızım, günlerdir korktum sana bunları soramadım. Haykır şu sözlerini dünyaya, kainat duyup da titresin. Ve bir daha bu şekilde konuşma fırsatının açıklarını verme kimseye.

Beni yanlış anladınız, ben İsa Mesih'i reddetmedim İncil den hiçbir zaman kopmadım de.

Meryem soğukkanlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Hâlâ sakin ve rahattı annesiyle konuşurken:

– Aynen dediklerin gibi annecim. Allah'ın İncil'den Mesih İsa yoluyla duyurduğu buyruklara bağlı bir yürekle yaşıyorum hâlâ. Meryem Anayı herkesten çok seviyorum, Mesih İsa'ya inancım eskisinden daha da güçlü ve Allah'ın Mesih İsa yoluyla duyurduğu İncil'e imanım şimdi daha da muntazam... Bununla beraber Musa Peygambere de onunla Allah'ın insanlara ulaştırdığı Tevrat'ın öğretilerine de sonsuz bir saygı ve inançla dolu yüreğim.

– Ah be kızım kahrımdan ölmediğime şükret. Beni öyle rahatlattın ki şu an seninle gurur duyuyorum.

– İnanma sakın bir daha böyle konuşanlara.

Anne birden değişiyor, kafasını kurcalayan düşüncelerle birlikte yüz hatlarında ki rahatlık aniden silinip gidiyor koyu karamsarlıklar sarıyordu çehresini...

Bakışlarında düşüncesini kudurtan bir vehim diriliyor ve adeta donup kalıyordu Meryem'i tepeden tırnağa süzerken.

Yine sesinin tonuna hüzün düşmüştü aniden. Gözleri Meryem'in gözlerinde kilitlenip kalmıştı.

Meryem de şaşırmıştı annesinin bir anda gösterdiği değişikliğe. Gözbebeklerinde yükünü gittikçe ağırlaştıran koyu bir merakın buharlaşmaları kirpiklerine asılan damlacıklara dönüştüğünde.

Annesinin bedeninde biraz önce beliren dirilişi yok eden cesaretini ona yeni baştan yitirten korkuyu okumaya başlamıştı ıslanan gözlerinde:

Bunlarda bir bakıma kulaklarıma gelen haberlerin doğru oluşlarını fısıldamıyorlar mı?

Başındaki örtü, giyindiğin kıyafet bunlar birer moda değil Müslüman kadınların kıyafetleri.

Meryem soğukkanlıydı. İçli ve hassastı gözlerindeki ifade:

– Anneciğin sen bir Hıristiyan kadını değil misin?

– Tabi ki evet bundan şüphen mi vardı.

Anne rahibelerde tıpkı benim gibi giyinmiyorlar mı şu an?

– Evet ama sen bir rahibe değilsin ki kızım.

– Bak anne iyice düşün bunlar bizim çelişkilerimizden sadece bir tanesi. Bana söyler misin annecim, sence Allah bu kıyafeti sadece böyle giyinsinler diye Meryem Anamıza ve rahibe olanlara mı emretti?

Aynı inancı taşıyanlarında tıpkı Meryem Anamız ve rahibeler gibi mahrem yerlerini örtmeleri emredilmemiş diyorsanız, Allah'ın bu dini yalnızca Meryem Ana, Mesih İsa ve rahibelere gönderildiği anlamı ortaya çıkar ki bu duyar-

sızlık kadınları Allah'a karşı isyanla yaşamalarına sebep olur...

Annenin çırpınışlarını hızlandıran kalbi, nefesinin yoğunluğunu inanılmaz bir şekilde artırmıştı. Keder koyu bir kâbus gibi yerleşip kalmıştı gözlerinde:

– Geçen gün anneannenlere gitmişsin o bile kapanıp kaldığın odayı yokladığında seni namaz kılarken yakalamış. Buna ne dersin. Bu da bir yanılgı mı, yoksa anneannen bunamış hayal mi görüyordu; Anneannen hayal mi görüyordu Meryem?

Dudaklarında incitmeyen, ılık fazla yükselmeyen ama duyulabilen nitelikteydi sesinin tonu. Yavaş yavaş konuşuyordu kendisinden emin bir duruş biçimi vardı annesini seyrederken:

– Evet anne bu doğru.

Aldığı cevap annenin kalp atışlarını daha da yoğunlaştırıyordu:

– Bu doğru mu?

Biraz daha artırmıştı Meryem cesaretini:

– Evet anne doğru.

Sıkıntı terleri sökün etmeye başlamıştı yaşlılığa hazırlık yapan annenin çehresinde. Artık omuzlarının üzerinde taşıyamadığı başını hafifçe bırakmıştı yaslandığı koltuğun kenarına. Meryem ısrarlı bir takipteydi annesini. Madem konuşuyor şuuru yerinde ve endişelenmesine bir sebep gözükmüyor demekti bu.

Ona karşı asi değildi, mizacında kararlılık hakimdi sadece...

Anne sitemli bir seyre bırakmıştı kendisini. Esef doluydu

sesinin tonu. Güçlükle duyurabiliyordu kendisini. Sitem ve vefasızlık tepkisinin sinyallerini veriyordu cümleler:

– İncil ve Mesih İsa'yı terk etmediğini konuşuyorsun. Hıristiyanlığı terk etmediğini söylüyorsun, sonuç olarak da namaz kıldığını inkar etmiyorsun. Söyler misin bana bu nasıl bir çelişkidir?

– Kafa karıştırıcı şeyler söylüyorsun anne.

Kalkıp yanına sokulmuştu. Şeffaf, her haliyle ondan kopmayışını ifade eden bir duruş sergiliyordu annesinin karşısında. Saçlarını okşuyordu parmaklarının uçlarıyla, sonra gözlerinden akan yaşları siliyordu:

– Anne dinle beni, kısa cümlelerle ifadesi mümkün olmayan çok geniş bir konu bu. Düşüncenin onu anlayıp doğru yorumlayabilmesi için zamana ihtiyacı var. Şunu hiç unutma anne! Kızın seni seviyor, İncil'i seviyor, Meryem Anayı seviyor ve Mesih İsa'ya ve onun seslendirdiği buyruklara eskisinden daha da anlamlı ve daha da bilinçli bir gönülle yaklaşıyor. Peygamberin tebliğ ettiği kitabı kulluğun ve yaratıcının nasıl anlaşılması gerektiğinin bilinciyle donanmış yüreği var kızının.

Anne, Meryem ne yapsa şefkatini kovamamıştı duygularından:

– Bana çelişkilerini anlat önce, havada bıraktığın sorunun cevabını istiyorum önce. Hıristiyanların namaz kıldığı görülmüş mü hiç?

– Duymak öğrenmek istemediğimiz nefse zor gelen şeylerdi belki bunlar. Onun için düşünmemişiz bunları hiç. Hazreti Mesih namaz kılıyordu anne. O oruç da tutuyordu. Bütün peygamberlerin yaptıkları gibi o da aynı kaynaktan alıyordu haberleri. Hepimiz biliyoruz ki anne Allah bir ve O'nun bir

benzeri ve ortağı da yok. Aynı kaynaktan akan sular ayrı kollara ayrılsalar bile farlılık ifade etmezler, ta ki başka bir kaynağın suyu kendisine karışmadıkça.

Hassas, içli ve duygusallığın son kertesindeydi duyarlılığı. Onu incitmemek için çırpınan kalbi zor durumda olsa bile ikna için okşayan bir üslubu seçiyordu konuşurken:

– Anne şunu hiç unutmamalısın ki, ilk insan ve ilk peygamber Hazreti Adem'e gelen emirler hangi kaynaktansa, Hazreti Davut'a, Hazreti Musa'ya ve Hazreti İsa'ya gelen kutsal öğretiler hepsi de aynı kaynaktan, eşi ve benzeri olmayan Allah'ın katındandır. O kullarından hangi kurallara riayet etmeleri gerektiğini görevlendirdiği bütün peygamberlere anlattı.

Sevecen bir bakış bırakıyordu konuşurken annesinin gözlerinde ve yeniden okşamaya başlamıştı saçlarını:

– Seni daha fazla yormak istemiyorum anneciğim. Şu anda içinde bulunduğum durumu kısaca özetliyim sana istersen... Biz Tevrat'a ve Musa Peygambere inanıyor muyuz anne?

– İnanıyoruz tabi ki.

– Pekala anne. Tevrat'a inananlarda İncil'e ve Mesih İsa'ya inanıyorlar mı?

Annenin bakışları korkunç bir ışık kaybına uğramışçasına donmuştu. Yüzünün rengi uçmuş tıpkı bakışları gibi onlarda solmuş ve lisanı buruktu:

– Hayır, inanmıyorlar.

– Bizim kitabımız İncil sahte bir kitap, Peygamberimiz Mesih İsa yalancı mı anne?

Bu defa annenin gözlerinde dehşetli bir ışık patlaması olmuştu. Yorgun kolunu harekete geçirmiş istavroz çıkarıyordu. Hareketleri aceleci ve dudakları tövbede idi:

– Kızım elbette hayır, Mesih İsa ve İncil gerçek. İncil İlahî bir bildiri ve Mesih İsa kuşkusuz bir peygamberdir.

– Ama anne Yahudiler Tevrat'tan sonra gelen diğer üç kitabı ve ondan sonra gelen peygamberleri reddediyorlar.

Anne bedenine ateş dokunmuş gibi irkilip toparlanmıştı. Gözbebekleri daha şedit ışıklar yaymaya başlamıştı.

– Tevrat'tan sonra iki İlahî kitap daha vardır Meryem.

– Bak anne tepkini nasılda aceleci olarak ortaya koydun? "Tevrat'tan sonra iki kitap" diyen o keskin ifade de neyin nesiydi? O da aynı inkarın bir devamı değil mi?

– İncil'den sonra kitap ve Mesih İsa'dan sonra başka bir Mesih yoktur be kızım.

– Anne, bütün kitapların gerçek hüviyetleriyle döküldükleri bir kitap ve onu insanlığa anlatan son bir nebi daha vardır. Ben Tevrat'a ve Zebur'a, aynı zamanda İncil'e iman ettim. Hz. Davut'a, Hz. Musa'ya ve Hz. Mesih İsa'ya benim lisanımda bir inkar var mı?

– Buraya kadar hayır.

– Bütün bu kitap ve peygamberlerin hepsini de araştırdım anne.

– Şunu öğrendim. Denize dökülen nehirler, ırmaklar, küçük büyük bütün sular daha önce ki isimlerini geldiği yerlerde bırakıp döküldükleri denizlerin adlarını alıyorlar. Bütün denizlerde daha sonra döküldükleri okyanusların adlarını taşıyorlar.

Zebur'u, Tevrat'ı ve İncil'i araştırdım. Daha sonra insanların inanç ve ibadet şekillerini inceledim. Helalleri, haramları, hayata karşı ahlaki duruşları ve insan haklarını araştırdım.

Cennet ve cehennemin vasıflarını, insanların dünyada yaşadıkları hayata göre alacakları mükafat ve cezaları ve tekmil her şeyi ben Kur'an'ın ikliminde buldum anne.

Onlar namaza dururlarken tek büyük ve tek sınırsız güç sahibi Sensin diye duruyorlar. Onun azameti karşısında el bağlıyorlar ve Kur'an'dan ayetler okuyorlar. Sonra rükû denilen bir erkanla önünde eğiliyor sonra yine tek büyük sensin diyerek O'nu tasdik edip alınlarını en içten yakarışlarla secdeye koyuyorlar. Aynı şekilde Allahu Ekber diyerek teslimiyetlerini bildiriyorlar Yaratıcılarına. Ve o en değerli bulduğum sözleri fısıldıyorlar yine. Eşin ve benzerin yoktur Allah'ım. Sen her noksanlıktan münezzehsin diyorlar. Şimdi söyler misin bana anne bu kalbî teslimiyet hangi inançta var?

Kralı, kraliçesi, padişahı ve devlet başkanı bile o duygularında gezdirdikleri gururu ve kibri içlerinden silip azameti karşısında saygıyla huzurunda durup önünde eğiliyorlar ve alınlarını secdeye koyuyorlar.

Müslüman dediğimiz insanların diğer İlahî kitaplara ve peygamberlere reddiyeleri yok. İstersen bu hususta ne yorul, ne de kızını üz. Huzurlu bir hayat, ahiret günü utançsız bir yüz istiyorsan huzurunda, tıpkı benim gibi düşünmeye gayret et.

Ben şunları öğrendim anne! Ona kul olmak için, insana inanç, kalbe adanış, dile dua ve yakarış yakışıyor...

İbadetler arasından ise O'nun azameti karşısında kula saygıyla eğiliş ve daha da önemlisi, O'na secde etmek yakışıyor! Anne...

Bunun için de kitapların en sonuncusu olan Kur'an`a ve son peygamber olan Hz. Muhammed Mustafa`ya (sav) kalbi bir adanış gerekiyor.

İslam sonrası, geriye dönüşlerin isyan olduğunu onaylayan yüreğime ne olur müdahale etme anne.

Sen de gel, vallahi bütün ibadetlerin arasında O'nun azametine en yakışanının secde olduğunu öğrendim...

Alnını annesinin dudaklarına doğru yaklaştırırken şefkati bekleyen ılık bir seslenişi vardı:

– Anne öper misin kızının alnından. Bak kızının alnında, tam dudaklarını konduracağın o yerde, hiçbir baharın yetiştiremeyeceği çiçeklerin secde goncaları var...

Kızın Kur'an'a iman etti anne. Ve inandı ki O'nun azametine ibadet olarak secde yakışıyor...

Gel be anne bu yol bildiğim en güzel yol... Yalnız bırakma kızını bu yolculukta gel, sen de gel... Ebedi hayatta huzurlu bir gönül, utançsız bir yol istiyorsan, gel...

– SON–

Ahmed Günbay Yıldız

O'na Secde Yak...

Ben şunları öğrendim anne:
O'na kul olmak için, insana inanç,
kalbe adanış, dile dua ve
yakarış yakışıyor…

İbadetler arasından ise O'nun azameti
karşısında kula saygıyla eğiliş
ve daha da önemlisi,
O'na secde etmek yakışıyor anne!..
Bunun için de kitapların en sonuncusu
olan Kur'an'a ve son peygamber olan
Hz. Muhammed Mustafa'ya (sav) kalbi
bir adanış gerekiyor.

İslam sonrası, geriye dönüşlerin isyan
olduğunu onaylayan yüreğime ne olur
müdahale etme anne!

Sen de gel, vallahi bütün ibadetlerin
arasında O'nun azametine en yakışanının
secde olduğunu öğrendim…

11,50 TL